

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZM

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICJCCXCI

518/05

518/05

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναί τις δοῦναι, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὧν, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θεσαυρὸς ἑτοιμὸς τοῖς καπηλίοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι

¹ ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὕτως εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας τὰ, Διοκτανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιόματι δι' αὐτὸς ἡμεῖς αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus; & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάν-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δὲ σοὶ δῶ αὐτὰ ἐκείνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ
 θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένους μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρας τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκα-
 νὸν, ἢ μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σίας)
 Ἀπὸ εὐθείας τῆς σέας, σημαίνει καὶ
 τοὺς σήτας. V.

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἀρι-
 στοί. V.

6 Κεκριμέναι) Κεκριμένα. G.

13 Φθάνοντες) Προλαμβάνοντες.

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usurus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεὶ ἀπηκριβῶνται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβὼν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ σοὶ καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιοι. ἐκεῖναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν Φανῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἶώ δέ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανιτίδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) *Ὅρος ὅπου αἱ
 Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.
 13 Λιβανιτίδος) *Ἐοικα Σύρος εἶ-

ναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δα-
 μασκηδὺς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανιτίδος
 εἰκάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 futo, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praesens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum, relin-

ούτων, ὡς μὴ μῖᾱναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἔππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ; καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
 4 δέινα, ἢ τῷ δέινῳ ξυνεφοίτας. Ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλεον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτὴ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικᾶνος· ὁ δὲ Ἐλικᾶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίαν, εὐ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατέχεται, ἐν ᾗ ὁ Ἐρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικᾶνα δὲ

φασὶ καὶ Ἡσίοδος νέμειν τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὗτα γάρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus fane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

θης, ἢ συγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεα ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων ὅσα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκεῖνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπτὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὥς δύνα-
 σθαι ἐντεῖναισθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεύσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα) Προσπα-
 κουστῆον τὸ χάριν ἢ ἔνεκον, ἢ ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἔνεκον. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος, καὶ

αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἴσασθαι Ἰσμη-
 νίας. ἴσονται μὲν, οὐ μίνοι καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque li-
 brorum caspas eruditae esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibiarum inflandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τίσοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιοτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιοτο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδέυτος ὦν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὁκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγ-
χος γάρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐδὲς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνα ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν

[6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον]
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἰγχαζόμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα,
ἀφ' ὧν καὶ κερωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππαταῖαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγ-

μα σαμπφόραι. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἢ Νίσκα δὲ πεδίον Μηδίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφορβάδες νε-
μόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γοναίους· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θηε-
ταλίας, τέχνα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in
ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cani*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἴμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τῷτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδοῦμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνέϊτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένας εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα σὺν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc fastidabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis & legat tibi secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν οὐδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶ
 ἡμυγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ
 ῥεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μὴδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὁπότεν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὁπότεν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

ἢ Καὶ ὑπερπηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος
 τῇ Ἀχιλλείᾳ ποιῆσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achillis arma si capiat, putarne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traieci salta fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque
 usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσασθαι τι Πυβοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότη· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσκειν ἐπέισθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἦκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσοπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi ef-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὀρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ θαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 σαίνεται. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστον τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεισῶν

sent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem
 ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio,
 ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam,
 cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent:
 ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando
 venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canen-
 di fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin,
 qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens
 totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Deco-
 ra quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens.
 His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabi-
 li expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere
 etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare inci-
 pit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem
 chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοβέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοϊότατος ὦφθη δακρύνων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτῶ-
 10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκhrύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπόμπευσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείνας.

11 Κόλλοπας ἐπικειμένην) Κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραί. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praefides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularret una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem,*

καὶ εἰπὼν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὠνήσο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε εὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- II γήσασθαι σοι πάλαι γεγόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θραῦται, Φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑψηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐπιπτόντων ταῖς χερδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὥδῃς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κακείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὡνήσω) Γραι. Ὡνήσω. G.
6 Περὶ πόδα δὲ σοι) Περὶ πόδα,
ἀπὸ τοῦ κατὰ πόδα, πλοσίον, ἔχ-
γός. ἢ ἀλθιότερον ἐρεῖν, περὶ πόδα

ἀντὶ καταπεφρονημένως· ἐπεὶ καὶ τὰ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς
πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται C.
Ῥιπτεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero in tempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressiae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataffe caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc

ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστί τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου τὰντα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 στον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὃν ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasif-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdiu quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Haec-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐ-
τόν ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους
ἐφ' ἑαυτὸν συγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέ-
στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ ᾠδή, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς
μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμει-
νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Στωϊ-
κοῦ, κεραμεῶν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλ-
πιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
λύχρῳ ἀναγιγνώσκει, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἐσεσθαι τῷ
θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθές δὲ καὶ πρῶτην ἄλλος 14
τις τὴν Πρωτεύως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέ-
μενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτόν) Ἐπὶ
καὶ κείνος ὑπὸ τῶν κυνῶν διασπάσθη.
V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης
γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι
τούτου. V.

14 Καὶ πρῶτην) Λέγεται καὶ ἄρτι
πρῶτη, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρ-
χος. V.

15 Πρωτεύως) Περὶ τοῦ Περιγρί-
νου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convo-
caret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non
lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae
sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra
supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea ti-
bi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & for-
te adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus
drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam
Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni ad-
mirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis
Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem
desiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Φαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὅρᾳς
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥστε
 ἔνθεος ἔσσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ κεῖνο
 τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμαι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μῶροι βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphisae cincinnos Ifidis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te infelicitia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, bacu-
 lo in caput [incusso] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poetice studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei*
coniugem quam commodam perdidici! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortaliem*. Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσᾶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾶς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὡς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν αὐγὴν, ὅς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωρότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄχριόν, Φασί, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδι-
 λυρίᾳ· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν. Δυσὸν δὲ ὄν- 17
 τον, ἅττι' αὖ παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 'Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοπραπίς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὡς οὐδέ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest, a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capistrus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μουσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκῇ-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμειλοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καί κ' αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τινος, ἢ ῥήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἔστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πρᾶως εἴποις τοῦτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χαρεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρειν τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον.

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις)
 Τίλφη ζούφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐντίκτισθαι πιφυκὲς, ἐπι-
 μήκη κίρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῇ
 κατιδέειν, λευκὴν ἢ πύλινον· εἴ τις

τούτου ἐγχερίσκειτο, κατωρτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χαρεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus,
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem oprabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophonates, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem in ea parte *fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πενθεΐ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δυνήμηναι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν ὥνῃν τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ' ἐνέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορᾷ πρᾶντίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκείνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* discerpfit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius rei causa raptum studii in emendis libris colloques. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis percipiendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame, & auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

τον ὑπὸ τῶν καλάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἑρ-
 σμῖος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις τοὺς
 ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι
 αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην
 διψῶντας, ἐκκεκραγένας, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι
 βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς φινὸς ἐλκε-
 σθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
 ἐπέσθης, ὡς βασιλεῖ τιμὴ ὁμοιωθῆς τὴν ὄψιν, καθάπερ
 ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς,
 καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα-
 στόν, εἰ τοῦτο ἔπαβες, ἀνόητος καὶ ἀπαιδευτος ἄνθρω-
 πος, καὶ πράξεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βαδισμα,
 καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων
 3 Οὐδέτερος ἀνεῖσθαι τὰ βιβλία)
 Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται
 πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἰσφαλταί
 τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ
 ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 τίθληται τὸ E τοῦ συνδέσμου. V.
 Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non
 modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, at-
 que oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis
 recitare in convivis, atque illos terrestrium ranarum instar
 prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur cla-
 moribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso
 ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam
 persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu es-
 se, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseu-
 do-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit,
 simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacia notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit,
 dementi atque indocto homini, si processisti supina cervi-
 ce, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui af-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθερῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τῆτο, δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον αὐ εἶη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω δέκετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις αὐ ἐνεντίβετο, καὶ ἐνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τῆς ἐν Λαρίσσει πρεσβυτίος ἔξη αὐτῷ τάλανθες εἰποῦσα ἐπαύσεν αὐτὰς τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιος εἴη.

4 Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀπὸ προυόου χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁμοίον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγ- γων ὁρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset sibi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis es?

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγειρῷ καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὧ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν εἰκας, οὐκ ἂν εἴποιμι ὅτι δὲ μανίαν ἐρρωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα, οὐκ οὐν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ ταῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι, καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν αἶει, τοῦτ' ἐπινερόνῃς, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ἀνὴρ βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἔν. V.

set? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, & in honore habens eruditionem maximam. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἶτι τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, αἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ᾧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὡς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
Φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσωνταί σου, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῶν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇ περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis fit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
facta ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis inno-
ruerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si feryi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἰ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τραχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῶκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, ἴαττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψαις, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λῆσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοῖνόν καὶ μάρτυρά ἔσε-
 σθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογρά-
 Φους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντας σε.

2 Οὐχὶ γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραις ἴσους
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & ceruffa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitefcas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librarios? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἢ οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνηλάσονται· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδοῦναι μέγ τι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος, γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καὶ κεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοὶ πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρέεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμῳ διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρέμα συμβουλή. ἀξιῷ γάρ σε ἀφένον τῶν μηδὲν προσήκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν αἰκάδην, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθοῦσιν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πρᾶχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρᾶγην αἰσχ-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coëmeridis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus fervis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac servis periculofum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάναιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τραχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῶκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θάττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλῃς
 κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 24 ἄλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς;
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' αἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρά ἔσε-
 σθαί σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογρά-
 Φους; οὐκ, ἀλλ' ὡμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίφοντάς σε,

ἢ Οὐχὶ γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραι ὄνομα
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & ceruffa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos regas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non regat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro testus deliteas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἢ οἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνηλάσονται· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μέγ τινη τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν κοκκίστον ταύτην οἰκίαν ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καί κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοὶ πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει τείνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῷ γὰρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὧν δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκαθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς εὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖσιν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαχαρεῖσαι τὰ πραχθέντα ὑμῶν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶτην αἰσχ-

te obtinerent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quas illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coemendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac servis periculofum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quas post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγεῖτο ἐξαλθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῶν, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμειῦ τοῦ ἀργυρίου, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 τωτραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλῃ σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα; πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similitum, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· καὶ
 λυεῖ γὰρ οὐδὲν καὶ μέ σοι ἐνδιατρήσειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάκει καβίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτει
 τῶν βιβλίων, ὁποῖαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίπτεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐώρακε ποιοῦν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschini etiam contra Timarchum orationem le-
 gas? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
 maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοίς; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καί τοι ἔχρη μηκέτι μηδ' ἐκεί-
 να, αἰδέσθηναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην.

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθαγγῇ ἁΦῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι,
 ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκει κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλάττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε ἐργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοψα σμήχειν
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 χελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὥφελ-
 ῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam neq
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istae veterum virorum
 orationes & poemata subiucito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶμι θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδεύ- 29
 σαι, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτὸ σοὶ ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοπολ-
 λήτους· ὅποταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρή μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβοτόμον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστὸν, ἀπῆλλαξε
 τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκειψαι, καὶ ὅψαι τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e fermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalpria auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γεῖτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκεῖνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναϊο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδὲν
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριβῶν ἐσθίει, οὔ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε
 ἦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχιστά-
 τω τούτῳ μαιρακίᾳ, μὴ καθ' ἑν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαι τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι
 ἐπιδούναι, ἢ τοιαύτην σφικίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κινῆσαι ἐνδὲς ἐγκρατῆσαι βι-
 βλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 fepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ-
 ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
 μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
 βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
 εἰκάμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
 μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
 θεόν, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
 τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
 τεσ. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
 πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
 τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

ἔ'Επυλάζουσα) Ἀντὶ τοῦ ἐπι- ἐπισκοτιζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ τοῦ
 σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λέγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE sane malum ignorantia, & incommodorum plu-
 rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
 bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae unius-
 cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
 fumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
 offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
 progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
 ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
 metuentes. Atque in univsum, in unoquoque negotio
 labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
 diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνηθῶν καὶ φίλων διαβολάς. ὅς ὢν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἑρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἴν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὅποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praebuerit, Labdaci Pelopisque progeniem, & hominum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amavi. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesus olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετ-
 σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
 λῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
 ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
 τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
 νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
 ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
 τέχνην ζηλοτυπίας, κατέειπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
 μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεστιάμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
 ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
 λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
 κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
 δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἀν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
 ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀπὸ τοῦ
 ἐπιτροπῆν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
 V.

τά. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρ-
 τα κίται. V. (Sed in V. altero :

9 Τῶν ὅλων) Δηλονότι πραγμά-
 ταν τῆς ἐπαστάσεως τοῦ Θεοδό-

Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.
 ibid. Φρενήρης) Ὁ φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
 conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
 unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
 noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
 tum esse, cui Phoenice commissā esset. Interim tamen aē-
 mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
 honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius,
 & esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
 dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
 conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
 ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
 quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
 tritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

εὕτως ἑξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζῶγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλατὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντία, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδὲνὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελεύκει τῶν ἐν
 4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονῶς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἐκατὸν ταλάντοις ἐδώρησατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδίδωκεν. ὁ
 7 ἑαδε) Ἀντὶ τοῦ ἤρεσκεν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quæ in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam proditionem sustinere posset, eum præsertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causæ ipsi secum fuisse, capite plexus Tyrionum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιάδ' ἐτινὶ
 εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5
 τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου
 προσεικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ
 τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾷσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά
 μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Δια-
 βολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ
 καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ
 ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας
 ὀρεγόντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς.
 ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκῶς, καὶ
 εἰκῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν
 εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμε-
 γέθη ἔχων) Περιεργώτερον τοῦ Μί-
 δου τῇ ἀρχῇ κορημένον, καὶ ὑπὲρ
 τοῦ πάντα μακρὰν πευθῆναι ἔχον-
 τις κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ,
 ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων,
 ὡς οὕτω ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μα-
 κρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μάλιστα
 γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ
 ζῶον οὕτως εὐήκουστος, ὡς καὶ τῶν λαν-

θανόντων λόγον αἰσθάνομαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas
 aures habuisse aselli dicitur, quod
 ut longas manus reges habere di-
 cuntur, sic & longas aures. Vel
 quod &c. Ita habent C. & G. Mul-
 tas aures oculosque regibus tri-
 buit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144
 ed. Bas. Reitz.

memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram
 vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas
 auriculis fimiles, protendens manum e longinquo adhuc
 accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
 Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera
 parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed
 calidiufcula, & emota, ut quae furorem atque iram osten-
 dat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem
 quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, restan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum
 cernens, fimilis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc
 Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτούσι, προτρέπουσai, καὶ περιστέλλουσai,
 καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
 τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή
 τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς
 τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη.
 Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
 πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
 προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
 6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
 ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
 χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
 ὄρω τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
 γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρη-
 μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
 μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
 ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἱερμηνεύς. V.

ὁμαρτούσαι. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια με-

3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀπὸ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
 que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
 flagogus atque interpres imaginis, altera quidem Infidiarum
 quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
 quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
 tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pудо-
 re omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
 suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
 etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
 quae infunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
 lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
 dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
 ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
 nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτῆ 7
 αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γινώριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τοὺς Φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
 καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γάρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se uruntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἔστιν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάινων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαστα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν,
 οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐ-
 νοίαν ἴσῃν τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χειρῶν ἢ ἀμείνων Φα-
 νῆ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἂ θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψήφισομεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id qui-
 dem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine meru dicere permittamus, quae velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ἔρκον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξίόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινούντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιέσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφινάμενον, μᾶλλον δὲ νομαθετήσαντα. Φησὶ δέ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χειρόν οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμεσίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ τοῦ μηδὲν μέρος κατελληφύας. V. Ἦτοι μὴ ἐτερορρεπεῖς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φακυλίδης. V. Τὸν Φακυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀττικὸς σολοικισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐπαγγελμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μηδὲν (Plut. μηδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοιοῦτον inferit) τινὶ λόγῳ χρήμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκρυστοῖον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πῆρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ἄς [εἰ] μηδὲ ὑπήκουσε κλυθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισιν. ἦτοι (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκρυστοῖον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρατῆρας αὐτὸς ἀντέγραφε (Pl. ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλκευ δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμὲν, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράφεω, ἀλλὰ πάσης περιττὸν καὶ ματαιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iuvent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi viderur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverrat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indistincta causa quidam damnentur; quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὡς
 μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσα-
 σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληβῃ κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷεν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφύρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που
 τὸ ἐν φάσκει, Λουκιανέ. V.

obiiciens eum, quem perit calumnia, irae audientis, &
 clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi in-
 tercipiens. Etenim fiducia in dicendo expers & meticulo-
 fus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur,
 sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde
 iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit,
 neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia
 pereundum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil
 a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi
 conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad ratio-
 nem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quem-
 admodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse spe-
 ret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere ura-
 tur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & prin-
 cipum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὅξυ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθίστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculiosiora, & maleficientiores obtreccationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet eversus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraqueprehenduntur Homericilla:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

- κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
φύλου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο,
ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πι-
θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν,
καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶε-
ται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπο-
9 Κατίσχυε) Κατιδυάστει. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celer-
rimum & periculosissimum est delatio, quae initium sumit
ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed mise-
riores longe tragicosque exitus, & multis refertos calami-
tatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque
simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte
multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Ne-
que enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam
ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentio-
rem omnibus veritatem, nisi allestamenti plurimum, & proba-
bilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. De-
fertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est,
atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae
expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam ob-
staculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λορκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. κακεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναήλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἁπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάζεται· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλιον, καὶ βούκντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν καὶ μύωπα. G.
τὴν ἀφαιρήσαν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδαικόσι τι προσάψαι ἀπαῶδον, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰς προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

14 Ἐνίστε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήβεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδής, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρεῖν αὐτῇ τὸν υἱόν· πείθει δὲ νόσφ' ἀλλοῦς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονότος τὸ θανεῖν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξίστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infune huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum prodicionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquiunt, inpuis uxori tuae, & intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. Ex praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῇ,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
 εἰσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὠτὸς τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμένει τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον. Ο- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκείνῳ τοξέουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 ατῇ ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειον ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, & tra-
 duxit, & immodulatos esse dixit, & male compositos. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi qui-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

- δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.
- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστῃ τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μῆδ' προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργία, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταί

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντας πορφυροῦν. V.

Quo genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῶ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπιτελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεζέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα δηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ᾖν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἴομεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεζέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται λέοντα τὸν βασι-

λία ὅτι ἐξέβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξιδὼν ἐτύπνια, ἅτε καὶ ἄκη, ἵνα μόνον εὐδοκιμοῖν ψευδόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- νὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύρχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 Φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, Φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ'
 ἐν ἡ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαβρὸν αἰσθάνονται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentis. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum,
 & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νόν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἰδῶσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαβρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδ' ἂν
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσιν, καὶ σφάττουσιν, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἥτε ἀπάτῃ, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὔσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba affiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel fo-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus haber, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντας τὸν τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῆδα, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μιστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ἅτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
- 22 ροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, ὤμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβα-

6 Τὸ ἀψίκορον) Παρὰ ἀψ., ὃ σημαίνει τὸ εὐθὺς, καὶ τὸ κίτρον, ὃ εὐθὺς κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. aliter. (In ed. ad Λαβρῆδα relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae hostem adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλήν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
 πόλει αλόουσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
 ονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
 γνημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν
 Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
 καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν
 μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν,
 εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
 λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
 τοῦ Φίλου παρωξυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
 νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν
 ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ,
 ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὲ ἐγὼ
 οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόν-
 τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
 τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν,

ἢ τὰ συνήθη) Πέπονθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλή-
 γῃ, ὃ θεῖα δίκη, καὶ πάντα, εἰ θεῖα. G.

tur, ignoret infidias. Velut enim capta noctu urbe, dor-
 mientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, ac-
 cedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit con-
 scius, & consueta loquiturque ac facit, undique infidiis
 circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris
 habeat, ac liberalitatis, & fiduciae, statim erumpit iram,
 & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione
 intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si ve-
 ro minus generosus sit atque humilior, admittit ille qui-
 dem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clancu-
 lum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alta men-
 te repositam. Qua fane re nihil equidem iniustius esse ar-
 bitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere
 bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιοπίστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προεληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἑνοχὸς ἐστί, ταυτὶ Φθάσας κατηγορήσεται τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσπαρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὃ ἐρμηνεύ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπυνθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα· Ἀντεῖαν. ὥς φησιν Ὁμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτὸς. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μίσῳ διάφορον. V.

store rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo aufit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμῶναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδικοῦμένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐτέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ραδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε Βελλερο-
φόντην,

Ὃς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάττανε) Γραι. κάκτανε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam ostem-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κακείνη τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδέν, ὧς θεοὶ, οὐδέν ἀνόσιον εἰργασμέ-
- 27 νον. Ναὶ, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπίστος ἐστὶν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιο-
 28 τερὸς; ἀλλ' ὅμως κακείνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαράξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
- 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόβου φαίνεται συνε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος) αὐτῷ πρεσβευτῆς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ἐρίων, Θεμιστόκληις, τὴν ἐχθρὰν ἀπολί-
 Το λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνισ-
 μένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
 ρούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰεὶ Θε-
 μιστοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ οὖν
 παμει, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὸν
 ἐπαιόντες ἀναλαμβάνεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraffet. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concitavit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bilem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμοίμου, καὶ Φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
 τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκός· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
 θρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸν 29
 Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
 βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
 προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
 τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλείστα ἤδη γινώρι-
 μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
 ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
 ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλῆειν κελεύ-
 σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονάς, καὶ
 ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέσθαι αὐτὰ ἀναπετα-
 νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
 βῶ θυρωρὸν τῶν λογισμῶν ἅπασιν ταῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ
 ἠνίξατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
 περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

οὐ μὴν αἰσθανῶς, ὥς φησι Ὅμη-
 ρος. V. (v. Odyss. M.)

insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
 confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
 tem periculi una navigaverat. Adeo infitum est hominibus
 omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
 mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
 fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
 ctorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
 mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
 ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
 veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
 Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
 niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
 nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
 sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
 rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὤτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν μῆτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μῆτε τὸν ἄλλον βίον, μῆτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως, οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεύειν ἄλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον,
 καὶ ἐν Φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον, πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κλημένον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque affumar, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 ineft, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & quae quisque mente fit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odiffe, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum, At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
 ποιεῖναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὥς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λυψείεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἵχοιτο ἂν Φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὥς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 fane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τούνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῶ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἶπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σισμειομένας. παρήχθη δὲ ἡ λήξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. ἦθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακουργεὺς καταδικαζομένους ἔξω φέ-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σισμειομένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἃς τινες ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, Cicadam alisprehendisti! si quidem iamborum quendam poetam nosti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκείνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 ούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχί-
 λοχος, Φύσει μὲν λάλω ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

§ Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laefurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igitur,
 cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
 cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
 bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiamsi Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶ ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οὔ-
 κοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεεις νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κύν-
 θαρὸς μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἀπᾶς
 αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὐτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνα-

malorum carmine describant : adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orodœcides, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditis omnium rerum convincereris, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores ; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdiu perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti : neque enim ipse unquam a reprehensionem
 fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum semel iis affueverit ; neque puto quem-

ὅντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρω-
πος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὲς, οὐδὲ
ἀφανὲς βδελυρὸς εἶ· αὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν
λεοντῆν, ὡς Φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα
ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυ-
μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἀπάντων ὑβοι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι
ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ
παλλάκις κεκήρυκται τὰ σα, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις
ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην
Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χίον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς
ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν,
ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης
οὗτος λοιδορεῖται αἰετὶ γυναῖξιν συνὰν,
κιθαριδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀρι-
φράδης ἐστὶ μὲν ποιηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο
μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον
ποιηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' αἰετὶ ἡσδόμενος οὐ-
δὲ παντόνῃς, ἀλλὰ καὶ προσεξεύ-
ρηκί τι· τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰ-
σχρῶς ἥδον· τοῦτίστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφρά-
δης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰάνιος
ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ
αὐτὰ καμωδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.
εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφύδρα
φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ
πίνται ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀρι-
φράδης παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque fe-
nex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita
obscure impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi de-
trahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cuma-
nus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asi-
norum te omnium esse insolentissimum, neque exspectet,
dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam
eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra
Sybaritam Misthonen, supra Chium illum Bastam, illum
similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obso-
leta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημέτατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδίοσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὥς οὐ μάτην, οὐδὲ Φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν

ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

13 Βδελυρία) Αἰσχροποιία. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias pronο, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscētes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ὧς φίλτατέ 'Ελεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῶς· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἔλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος ταῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν πτερῶν. βουλούμενος δὴ μὴ ἑῷλα δοῖναι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτὸς) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) *Ἦτοι σχήμα

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος. λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψιας γινόμενα. V.

vincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque negle-
ctae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris
apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, te-
mere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus
es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Ni-
mirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Pro-
logus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam
habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pytha-
goras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusi-
niis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse discitaverat Pytha-
goras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad
Aesopicae corniculæ instar consarcinata ex multis pennis alienis.
Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tem-
pore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem;

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυ-
 6 θαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὠρεῖ, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκούοντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρία ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ραδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπίμυνη) Ἐπεβοῦθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuuaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελαῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐφ' αὐτῷ περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀνασχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὥς ᾤετο, θρήνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὄρων, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσεν τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθὲνδ' ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἀρχαίον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως κατασθησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἡ ὅλη τοῦ σύγγραμματος. G.

7 Ἐξεπολέμωσεν) Πολέμους ἐποίησεν. (ἰσως ἐξεπολέμωσιν) G.

psu. Qui enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius

Lucian. Vol. VIII.

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) ὦρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θῆμα, ὃς Φανείς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' αὖ
9 συνῆν ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελήθει δὲ καὶ αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi-
des: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσάν ὑστά-

τη ὅπα, ἥτοι τὴν ὑπερίχυσαν, τὴν
βασίλικήν. G.

*etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicitis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nempe,
ultimum se hoc rudis contra se indicium proferre. Hac*

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν αἰοίδιμον σοφι-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδέειν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 φικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῃ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πω περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς
 Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κρι-
 χυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cog-
 rupte scriptum erat κριμμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδην) Εἰς ἀφρο-
 δίσια σχῶ-φαι βουλόμενος τὸν κακο-
 δαίμονα τουτονὶ, τοῖς ταιούτοις αὐ-

*igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me
 ad vos praeiussit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cuperonis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedus condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-*

μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τούνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; τῇ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πρόθεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θράκας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθαι τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλειςας τούτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ ταύτῃ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὥς τούτῃ τούνομα, φαῖεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θάπτον ἂν τὸν Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς

12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ἀρκῶσαι δέγνωκεν, ἢ προδύλας τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης αἰσὶν ἐπίθετα. V. Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἰτίας· ob quod & appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσιν. Aristoph. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ πίνονται Γενετυλλίδες, καὶ Θηλυδριάδες καὶ κατεγλωττισμένοι, καὶ μαυδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἥτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

11 Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐπείκους. G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nostri enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstrares non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιὰρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον,
καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάρ-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς
ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσα-
γαγῶμαι αἱ δίκαι ὥσι, μῆτε τὰ ἱερὰ ἱεουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἀνῆλθόντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτους
καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, ἢ Δία.
καίτοι ἀκαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδότε. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ
ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα.

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud il-
los dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proelitis, deinde dies hosce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem. . . . Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere se-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dieas forte*, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi*

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις τῇ ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δὲ, ὧ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἤμαρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

παράξιν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλ-
 λά σύ μοι ἓνα τῶν πάσαι δεΐξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσοῦς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπία σταθήτι. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὢν, καὶ Ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἠτιάσῃ. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δεῖν εἰδέναι. εἰ οἱ πάσαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρὸς βύτικ. V. 10 Ἡτιάσα) Ἐμίμφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iece-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus.)

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὰν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινας εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραπτεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτε ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καί μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πράξεις ἔσσεσθαι αὐτῷ; ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quandam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reverfus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πᾶσχον-
 τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώχτα, καὶ μονον-
 ουχὶ τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
 γήητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ Φύ-
 γη, μηδ' εἰκάσῃ τούτων ἀποφράδι ἡμέρα; Ἀλλ' οὐχὶ 18
 σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
 δα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
 κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
 πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρή-
 σεις, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
 ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
 παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωναί ξύλα ἦσαν
 ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν
 καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
 φαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τύμ-
 πατα, ὃ κύφωνα, οὐκ ἀρήξετε; κύ-
 φων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν
 κλοιόν, οἱ δὲ χαλοῖον ὀνομάζουσιν.
 ἦθην καὶ ὁ ποιητὴς ἄνθρωπος κύφων
 τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
 καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμὸς ἐπὶ
 τῶν τιμωρίων. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντί

τοῦ κακῶς, καὶ ὀλεθρίου. εἴρηται κύ-
 φων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
 σμίους κύφειν. ἔαν δέ τις θρασυνό-
 μανος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν
 ποιήσεται, δεδεδωκένον κύφωνι πρὸς
 τῷ ἀρχεῖν ἡμερῶν κ', ἐπιρρεόμενος
 μέλιτι γυμνός καὶ γάλακτι, ἵνα ᾗ
 μελίτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ
 δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημνῶν
 αἰσθῆσθαι, στολὴν γυναικείαν περι-
 βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipfa
 re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suo-
 rum operum appellatum, impostorem, praestigiatores,
 periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat?
 non atro hunc diei compareret? Verum nonne talis tu es?
 Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
 tum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi
 fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si
 vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: qui-
 bus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
 cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
 quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεΦθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Καί κεῖ-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ἀρχισταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τούνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρον, στεφάνους κομίζων, καὶ κρέτῳ ἀπιῶν, ἥδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθὺς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νίου ἔργα παιῶν, κομπάζεται, κατὰ τελεμᾶ, ἔγκαν-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδέσθῃς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυράτατόν σε ἡγῆσθαι, ὅνιδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20 τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἢ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦγοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπέως) Διογέτους. V.

regione verfaris, fed sponte exfulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, fed pulcherrima & maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, & verfari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi fufpensionem est. Verum, quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione perfuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρεν αἰτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἄλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄλλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, εὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἦτε ἀκολασία χυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχροργία σοι ἐκεῖ
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τὸννομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρνω γιγνεμένῳ μηδεὶ τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 θὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τὸννομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti.... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adfuerunt, ac
 te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarum te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοῖνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μετράκιου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰωπιάωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶεις; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάροτόν γε, ὡς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πάντα ἐμπέπληστοι τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαβες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Δίῳ, καὶ Φι-
 15 Παρὰ πόδα) Ἐγγυς, πλησίον, G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ᾧ ἀλεξί-
 κακὲ' ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδραν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγῃμα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσ-
 κληθεῖς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιρράντηριων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδώς, ἡσυχνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖην ἂν· σε δὲ οὐδεὶς ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaurire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῦν, καὶ Ἀθηναῖω, τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐράτος καὶ ἀραχίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διάκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεατροῖς εὐδοκμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μητίσχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβοσκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

cufavit, cum verbicrepos diceres, & morefuitiles, & vocimeiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte lalemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Metiochum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικαῦτον ἔχων
 ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχιστά, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμείν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἔας·
 ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαι-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὥς ὦφελε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδοηδοκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ
 γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πῶγονα

*orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decrevistī: meque tanquam alienam contu-
 meliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exse-
 cet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem su-
 mens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,*

συνηγορον ἐπικαλεσάμενη, τί ἂν ἀποκρίναια αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχος εἶρηται
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι
 εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅσας κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχεράνας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείναις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδodάΦνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηῶν, αἰσχυνομαι διηγεί-
 σθαι ὥστε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, Φραγμὸς ἐς τὰς ἀκκάδας τοῦ πώγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἔπαιτε μεταξὺ. ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συναγχή, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν Φασιν· ἀπαπνι-
 γῆκαί σε ναύτη τινὲ τῶν τριαρμένων ἐκτυχάντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quæ etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expo-
 lantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus, factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me;
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bæ spinas arbitror, quæ interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de his, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἐνὸς
προσθήκη τιμήσαντες σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει
γὰρ καὶ κείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἥρωϊκόν, ἐκεῖνα ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
τοῦ Ὀμήρου φαίνοιντο αἰεὶ καὶ σὺ τὴν αἰσχρονομίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν, ἐκεῖσε μεθύων ἤδη, κισσόβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὄρθον ἔχων τὸν μοχλόν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ τῇ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν.

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε παραὶ δὲ οἱ ἐστράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεώτερον ἀνθρακῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὅπερ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπιτάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐν

9 Βινητιῶν) Συνουσιάζον.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obruraverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [principem in-
famium] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηγώς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνώθον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
 σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλαυτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κακεῖνα λέγῳσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἷς τάχα που ἐπαινεί-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώστα μόνῃ ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 πτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνῃ γυνὴ, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη,

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrieras, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaekonidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Nōn ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἴτα ἐν τοιούτοις ὄντι
 σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων κατα-
 πτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγειν
 δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος,
 ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰ-
 τῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαρανῷ κρίνοντα Φά-
 ναι, τριγλώχινι λόγω καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχού-
 σας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαίνῳσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλά-
 δα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶην γὰρ καὶ
 λύχρον ἅψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα
 καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου
 ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλουσίός
 τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἴτα μεταξὺ
 περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικάρανω) Τρικάρανος φρού-
 ριον ἔστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγό-
 μενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινια τό-
 ξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον
 εἶπεν. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεΐα
 θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ
 ὀφτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται,
 καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐ-
 τὴ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν
 μνηοῖν, προδήλως βάρβαρον οὖν-
 κὴ τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως
 δύσφημον καὶ τὸ ἀντιμῖα. τίς γὰρ

*miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum
 hic loci finit res tuae, nomina curas, & rides, & despis
 alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes
 possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theopompum de
 Tricarano iudicantem dicat, triaspide oratione destruxisse emi-
 nentes urbes: & rursus, extridentasse illum [tridente illo ex-
 pugnavisse] Graeciam, & esse, in dicendo Cerberum? Nuper qui-
 dem etiam accensa lucerna quaerebas fratrem quendam, pu-
 to, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse
 operae pretium est, praeterquam istius solius, quod audito-
 res referebant. Dives aliquis, puto, & duo pauperes inimi-
 ci erant. Deinde, cum de dixite diceres, Interfecit, aiebas,*

τῶν πενήτων. γελασάντων δέ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐγὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπαυθεῖ. Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι οὐνεῖδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταβήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρμησεν, ἥ

χρεία τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ πᾶσι δαεῖντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χίνα μὲν ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥς περ οὐδὲ τὸ πέταμαι, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πέτημι, ἀλλὰ πίτω βαρύτοτος, ἂν οὐ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθῆν. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι πετόμενον τινὰ δικάεις; πίταμαι δέ, εὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἴπαμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴπημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσθμι λεχθῆν ἂν ἴσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνῶν) Τριῶν μηνῶν προέλας βάρβαρον, οὐκ οὐ τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν ὁσφομεν καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ μηδὲν πλέον

τοῦ πᾶσι δαεῖντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥς περ οὐδὲ τὸ πέταμαι· αὐτὸ γὰρ ἴσθι πέτημι, ἢ εἰν πίταμαι, ὡς ἴσθμι ἴσταμαι, ἀλλὰ πίτω, ἂν οὐ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθῆν, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαι; πετόμενον τινὰ δικάεις; οὐ μὲν πίταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἴπαμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴπημι παραπλοσίως τῷ ἴσταμαι. V.

5 Ἐκχύνας) Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνω (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα χρῆσις· χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάντοις μεγάλα ἐγκαυχόμενοις ὑπονομεῖσθαι. V.

Ἄτερον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. *Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, Non iam volebam, dicebas, sed interfecit ἄτερον.* Omitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, [trium duorum mensium] & ἀνηνεμία, [pro ννηνεμία, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [volo] & ἐκχύνειν, [effundere] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀκαισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσατεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀκαισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἰ γέ τι καὶ ἐπαινεῖσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστυείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην αἶσθα, ὡς τὸ διακόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφί-
 31 σθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παραινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἅπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσατεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.

8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λέγει τοῦ Κερ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliaret alios vestibus, & telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto libens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στέμα. καὶ περὶ ὅπερ ἅπασι Φιλικῆς παρ-
ραίνεσθαις ἤρξάμην, καὶ κείνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιπτοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
τέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς ταιούτων, τί σοι βούλεται καθα-
ρα, καὶ λεία, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὁρᾶ-
σθαι θέρμεις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ
μικεῖ μελαίνεσθαι, ὡς προκαλυμμα εἶεν τῆς βδελυ-
ρίας. Φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διός, καὶ νούτω, καὶ μά-
λοτα τοῦ πάγοντος αὐτοῦ, μὴδὲ μάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρί-
σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γέ, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eodem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaquē apud illos, qui paulo ante ipsum tibi es ut *Apophtras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videntur, aufer, ut unguento ungas caros, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid tibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit *paucis* tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel haerens, & inprimis barbae ipsi, nec amplius istam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdu enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν εἶναι, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τις; ὡς γὰρ ἐμὸν οὐ ποτ' ἐλλείψει. οὐδέ περ γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἡμαξάν ἐπεσπᾶσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο θῆτ' ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλήψειν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελασῇ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σε αὐτὸν ἐπὶ πάσιν. ὥς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνη φασὶ τὴν Καμαρίνη πόλιν περικυμάνειν, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἦν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεύσαι, ἐχρησεν ὁ θεὸς, μὴ κινεῖν Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὴν βλαβερῶς τι ποιεῖν. μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώδους εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασκορμίζουσιν ἀνδίσταρον ὀρεῖν. V.

5 Παιπάλημα.) Παιπάλημα ὁ

πανούργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡς περὶ ἀλευρῶν τοῖς τε κακοῖς συνάληλτος, καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται διλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ἀνιέμενον μισαντίας ἄσπετον ἀλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ ὁ τε ποιεῖν, ὁ τε πάσχειν, παρὰ τὸ τῇ εἰδῇ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inferre τῇ γλωσσῇ αὐτοῦ, & pro πάσχειν habet παθεῖν. At πάσχειν etiam in G. V. & M.).

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *desestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc, *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen; o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te innueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumniaris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχίας γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαδύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νῆξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκόν δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἔλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

Ι Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
*Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώστησεν, ὥς
φασιν Ἀῤῥιανός. Στράβων δὲ ὁ γε-
γράφος ἰστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυνευροῦντα τῶν ζῴων ἱάται ἐμβαί-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχερόν-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cui-
us super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε RGO Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κω-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ Φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὥς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ιδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστεῖσαι, καὶ καθ'
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, αἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis, se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μένος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφωνος θεατῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν. Ἡ δὲ
 ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπλήχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν αὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἶκων ὁ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis
 percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
 sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
 tione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus mo-
 do conclavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
 cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
 lius compareret, ut qui nihil in terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestanti-
 simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
 inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
 cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
 apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
 antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
 ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμβρομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4 τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῶ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudanque dicentem, & aliquid non alienum a Musis redens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibi-
rum pastorioiarum cantum resonant, redeunte per reper-
cussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem
putant, virginem quandam esse, quae canentibus respon-
deat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitan-
tem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi,
cum pretioso conelavi efferri etiam animus dicentis, & ad
orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fe-
re enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam ani-
mum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem
deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu ar-
morum auditum esse impetum contra Phryges, & cum ten-
tandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alarum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων· καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφυῆς, καὶ πόα εὐθαλὴς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ· καὶ ταῦτα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληφόμενας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἤνυχνετο γέρον ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρβένους, συνε-
σομένας τὰ παιδευαστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατὰ γε σκίαν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἴλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσήν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicenti autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi afficiens Phaedrum Myr-
rhinusium dissimulatae sermonibus sapientiae iussit, & Ly-
siae, Cephalii filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiam si re-
lictis ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θεῖμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμῶς προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιούντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοὶ εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερῶνψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, κατὰ

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς) Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιοτάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat : sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exakta* est, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad sa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἠδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅπόσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σῶφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπιστημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ἄτοις ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφետον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυραῖν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut in aures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μέναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδεὸν τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλέην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν αὐτῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνωρώ-
μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ γε σώφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν

2 Ἐγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλέην αὐταῖς στιλπνοτέρας εἶσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipſo pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam ſuavitatem habent, ſolant-
tes. Putant enim, & brachium ſibi candidius viſum iri, au-
rum ſi una refulgeat; & pes quod minus circumſcripte for-
moſus eſt, illud occultatum iri ſub aureo ſandalio; ipſam
faciem viſum iri amabiliorem, ſi una cum eo, quod ſplen-
didiffimum eſt, adſpiciatur. Atque iſtae quidem hoc modo.
Verum modeſta mulier auro, quantum ſatis eſt, & ad ne-
ceſſaria tantum utitur: ſuam vero pulchritudinem neque
nudam oſtendere erubeſcat. Igitur lacunar oeci huius, vel
caput potius, formoſum quidem per ſe quoque, auro ea-
tenus ornatum eſt, quatenus etiam coelum noctu a ſtellis
per intervalla colluſtratum, & ignibus per interſtitia quae-
dam a ſe remotis floret. Si vero totum eſſet ignis, non
pulchrum nobis, ſed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσὸν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἠδέϊαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὸν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου ταιάδε, Ὀμήρου τινὸς θεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἔαρος ὅφει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεί-
 να μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τοῦτ' δὲ τὸ ἔαρ αἰθρίον, καὶ ὁ λει-
 μῶν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνῃς τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἥτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθίων καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutikum quen-
 dam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attigit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratationemque, & veritatem, adspectui veris, & prato
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὥς ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικοντος τῷ
 ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χρῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιστοῦς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὅδε ταῦς, 11
 πρὸς ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ
 ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὥς ἂν
 εἴποι τις ἀνθρωπότερα, καὶ τὰς βαθεῖας καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,
 10 Καὶ ὄργιλον ἐπιστοῦς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 currat per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine cerrat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliore tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colori-
 busque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων; οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινος ἑκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλιναντος ὀλίγον, χρυσοῦς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
 12 αὐγές, εἰ σκιασθεῖν, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἡ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανείσα, ἵστε, καὶ μὴ εἰπὼ ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circumcivit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiamsi aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ'
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἱγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἔτερος δέ τις οὐκ 14
ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθάνουσιν τῶν κυμάτων)
Ὡς καιναί σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανί; V.

9 Ἀπὸ ἱγγος) Ex Theocrito:
ἱγγὲς ἔλκε τὸ τῆνον ἔμειν ποτὶ δῶμα
τὸν ἄνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiamsi ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ που τοῦναντίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορβίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες τοίνυν δικασταί, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν πραιοπῶν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 - ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornata. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut

καί μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημί
 γάρ οὖν καὶ γυναῖξι καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν
 ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον
 τὸν πολὺν, ὅπῃ τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ
 χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελέων ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ
 τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χροᾶν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ
 δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαφιδῶ, ἢ τὸν σμά-
 ραγδόν, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε
 ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ
 ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ
 πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16
 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δει-
 κνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λε-
 χθέν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ
 λύχρον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ
 μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν
 φυλακτέον τῷ λέγοντι, καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mu-
 lieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, con-
 ferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum viden-
 tium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo,
 quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut
 collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam
 aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut il-
 la habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri,
 non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obi-
 ter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam
 accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facul-
 tatem vellet ostendere. Delitescit enim, quidquid dicitur in magna
 vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una-abripitur, qua-
 si lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut fornicam in
 elephantum vel camelum ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχῇ ἐντι
οἴκῳ λέγων. ἀντιθβέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ
ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ
σάλπιγξ ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευ-
στάς ἢ θάλαττα, ὁπότεαν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν
τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ
ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα,
καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμαὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον
ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν δια-
ταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀ-
πάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους
φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ Θα-
νερῳτάτος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς,
ἔπειτα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς
ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ
τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεοει-
κεῖνος) Εἰς Πάριον Ἀλέξανδρον, ὡς δὴ, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco
dicentis. Resonat enim, & reclamationem, & contra dicit, aut potius
occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una ca-
nant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum
accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad si-
lentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod di-
cebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacrio-
rem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit
enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorē, dum
cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non
similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis depre-
hendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat
ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc
ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰσθρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικάζει, ὥα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμωρότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς Φροντίδος
 τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὀψέως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον εἶναι αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 Φίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὅτιματα μουσικῶν τε καὶ μελοδῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se affi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν· εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιῶτο τὴν ἀκρόασιν.

- 19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄφει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ πού τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄφει, οὐκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ σπῶσαι οἰοῦν ἀπελθόν τοὺς ἀν-
Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξί-
στρώπους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praeternavit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta

παραστησάμενος τὴν ἀηδὸνα ἢ τὸν κύκνον, ἀδῆιν κελεύ-
 οῖ, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν τᾶς σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν Φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι
 εἴκειν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ πει-
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖται παρελθόν. ἀνα-
 δεξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἂ Φησιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ ὀφεί ἀποδεδῶκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ia collocatos hinc lusciniā & cygnum canere iubeat, hinc in-
ter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
invisum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
iam dicat testimonium. Patiimini autem illum Ionice vobiscum pro
more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρῶντε συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ἀφελίμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπῃτε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adflans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quis igitur non validus dicenti adversarius sit oculus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, picturos admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis ea respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponeitis, ut qui & ipse ostendam oculum, & va-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμι- 22
 κται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἔμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

*luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte;
 qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
 sistuere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
 intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
 seus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo post
 sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
 Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex:
 pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e sco-
 pulo: & ausum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu spe-
 ciem belluae. Atque haec quidem irruiit spinis horrens, ac terri-
 bilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem obiiicit, dextra ferit
 gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua
 adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
 bula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Euripide*

- δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταίμνηστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ Θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπῃ Φύγῳσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δὲ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον; καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
- 24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο Θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μεϊράκιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιὰ ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιά, τερπόμενος ἁμφοῖν, καὶ τῷ παι-
- 25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ ταύτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescens pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero, ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ
 ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖ σκέ-
 πουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἵργασται, τὸ
 δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
 Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
 ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26
 Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆ-
 μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
 σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖ, 27
 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐ-
 τὴν διώκει ἔρων, ἡ δὲ Φεύγει· κακὴ τῆς διώξεως Ἐριχθό-
 νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. 28
 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ
 σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
 Ἥλιος Φανεῖς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος
 Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Me-
 dusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At illa
 peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam
 Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti con-
 staret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e
 regione ianuae aedícula Minervae facta est. Dea e candido mar-
 more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea
 bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem,
 sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se
 subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem:
 hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque
 Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.
 Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

- θέλων πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δραμένων ἐλέγ-
 χεται δὲ ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ φονεῦσιν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτῃ
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀβλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

*cum Attidis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepancia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu respiscit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agilians.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista per-
 secutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-*

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖν οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον Φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ἦ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*ratum, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, dampna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto seculo putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι.

- 1 ΟΝΑΡ τι τούτο, λαμπρέτατε Κυϊντίλλε, κελεύ-
 σθεις προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλα
 μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς Φίλοις, ὅτε ἐτίθετο
 τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
 τίνας ὁ Θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
 βίους, τότε μὲν ἠξάμην τοῖς Θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
 βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς τούτο συμ-
 φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἐμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
 2 Θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
 εἰκὸς εἶναι τοὺς Θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
 προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
 5 Συμβαλεῖν) Διακρίναι, τοῦσαι. V.

L O N G A E V I.

SOMNIO monitus hoc facere, o Quintille clarissime,
 munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam, quod*
olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac nar-
ravi amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Lon-
gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii;
utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
 Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
 ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
 haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχης. ταύτην οὖν αἰσιατάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γενεῶν ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὴν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί
σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἐαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρα διαίτη χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκι-
στον βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspicatissimum ratus natalitiorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
Nestorem; Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν δίαταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρῶμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἐτῶν, οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶντας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ πρὶν ἰνῶ

memorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribe vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiisque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· αἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή-
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένους εἶναι. Ἄλ- 6
 λὰ ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 δίαιταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἁμφοῖν. ἐγὼ δ' ἂν σοὶ δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, αἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδαισιότατῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαιρέσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελεωτάτην ἀγαγαῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 fus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad fanitatem victus ratione usos. Distribuem vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστον τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στειρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρόν γῆρας ἀδικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀδικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀπὸ τοῦ βῖωσαι. Participium pro infinitivo. G.

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, senectutem fanam longamque speraveris facilius; simulque aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam tibi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam,

στον βιάσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρὸν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἐαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενήκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tartessiorum rex, quinquaginta & centum annos vixis-
 se dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμόν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι

- II Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοη-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἵστί. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ Ἑλλαν ἔτη, ἀπὸ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἵστί.
 ἵστί, τελεῖ εἰς τοὺς ἀνδρας, ἀπὸ τοῦ οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dyllis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysfi-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἔτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀττάλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἔτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατίστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigoni Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

- τα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐξήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν Φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς
 πλείστους διεσθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποικέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνη-
 μων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείων ἱστορεῖ, τεσσαράων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: fed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerisque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδελφοῦ Γωσίθρου ἐδόλοφονήθη. Σινάρθοκλης δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἦδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16 πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινιστᾶς δὲ Μαυρού- 17

15 Καταχθεὶς) Σποδοχθεὶς. V. Καταπλύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Persarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesium, ab Sacauracis Scythis deductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspafines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspafine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massiniffa, Mauro-

σίῳν βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθναρχοῦ, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων ἐφάνη· ὡς δὲ εἶρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πῶς καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goæsus, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μαυσιῶς, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὅκτω καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμματέων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡζήσαν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτίς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ τοῦ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finivisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ 21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσεὺς πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσεὺς δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἑκάστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ 22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύχεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῇ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta : Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta : Chrysippus unum & octoginta : Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta : Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta : Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta : Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἐνόδοχοι, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πόλεμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμιάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητήριόις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλυπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἔξ καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκστὸν ἔτος γεγονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ulius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellanicus Lesbicus octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πесе, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισσηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθητο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαιρώνειας μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Σιδώνιον ποτ' ἄστρῳ Κάδμος ἐκλιπών
 καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιώμενος) Ἀνιόμενος, ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δει-
 νοπαθῆσεως ἰκετεύω. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviiis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνεήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24
ποιός, ῥᾶ γὰρ σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
ἐνεήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
σταῖς Οἰδίπου τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς,
τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψήφισασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
αὐτοῦ μαίνιαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25
ἐπτα πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως
τῷ Κρατίνῳ, ἐπτα καὶ ἐνεήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο
μὲν ἐπὶ κλῆης ἡρεμῶν· θρασυάμενος δὲ ὄνον τὰ παρε-
σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ἄρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho il-
lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iu-
dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶ καὶ
 ἀβρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφῆν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στῆσι-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
 27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηνάιος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κούργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμην καὶ Ῥωμαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱερῶτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque fervo cum multo *iiidem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stefichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit; & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ὍΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει προτε- 1
 θρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θεϊότερον ἄλλος καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρεψαμένη, καὶ παιδεύσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 φτέργουσι πάντες· καὶ τοσούτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάμπαν κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 βην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πόδοις ἐν ἐσφάλλαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

SUA cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ἀνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιανούν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ ἄλ-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαθός, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός,
 ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσιν τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est;
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam fortis-
 sus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo fane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστῆς πρὸς τὸν υἱόν, αὐτοῦ μοι πατὴρ ὁφθαλμοῦς
 ἔχειν. Πατρίδος τῶν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως αὖ τὴν πατρίδα
 προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατήρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατράων πρόεσιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκός, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ
 ἡσσι θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνέεται γένεσις θεῶν· ἱερὰ
 γούν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & parris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἐκάστω νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θεῶν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 7 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμα-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum discer-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam forti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Nequē enim vel nomen illius *alterius* ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suīs* quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis,

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάβη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἢ πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἀν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτήσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaeque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

- νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσωπερ ἂν Φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγενηράοσιν, ὅσω πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγενηράκων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάβηται τῇ Θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι,
- 10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίᾳ ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus infit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δοτες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατρίς, ἀγα-
πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ἀλί-
γην ἔχωσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτάγεων· καὶ ἀπο-
ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένους, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ- 11
δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ δεδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμον ἐῖναι δοκεῖ παρὰ 12
πᾶσιν ἢ πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοβέτας ἰδοί

11 Σπύδιι) De Ulyffe. G.

necessarium rerum copiam praesto sibi ubique futuram
rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
virtutem commendat, laudes certe non desunt illis, qui-
bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. παεῖ γὰρ καὶ τὸν διελὼν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ Φυτόν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ αἶθρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλές καὶ κοῦΦον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θή-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθεῖη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθεῖη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ θῆψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὡς περ γὰρ τις τροφὴν ὑγρὴν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε φθὶ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγειοτέρῳ μᾶλλον κρατύεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exstincta est, & conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinarum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transirum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehenfi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλπος, 3
τὸ δῆψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἦτον ὑμῖν δυσχερῇ εἶναι δοῖται τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
κέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πέζον, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερά. ταιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ Θερμῷ μα-
ραίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναι-
ρούσα τὸ ὡς ἐφ' αὐτῇ τὸ Θερμὸν.
αἱ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὰ μὲν ἢ
ὕγρως ὀλιγουμένη ἀκμάζειν ὑπεν-
δίδωσιν, ὡς οἷα τρέφουσα τῷ Θερμῷ.

τέλος δὲ ἰζηκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χαρούσα, ὥσπερ παρα-
βραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὴ τὸ Θερμὸν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκεῖ. ἄτοπον τ' ἢ οὐκ ἐκκρατη-
κεῖται τῶν τῶς ἐνίκμων τόπων. Μ.

alimentum igni praeftet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraestae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*.] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vesperilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πῖμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
 5 Λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperæ
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 & ut ardeant *morfi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 iaceant. Quæ autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxiseris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo exstinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γενεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλείστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν αὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 πονήτοτα εἶδον. μηδὲ, ὧ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρώπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὶ τῶν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφυστάσαι, δηλοῦσαν τοῦ
 θάνατου τὸν τρόπον. κεκολάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρῶμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θηρίον
 δὲ, τὴν δειψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι τῷ
 ποδί, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi fodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράθαι δὲ πρὸς τοῦπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἶθοπος ἰοῦ

Μηδὰμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὁδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὕδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπoudάκασι περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρώνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-
14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ φειδὺς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, qn haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine fitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellestile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod *meta*
arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶτι αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ
ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν
κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν
εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλά-
μενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μά-
θοιτε ὡς οὐκ ἀμελεῖς γεγέννηταί μοι, Φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἱατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος
εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐ-
τὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς
Φιλίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν) ὁμοίον
τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι
πρὸς τὸ ποτὸν δι' ἀνηθέστες ὑπὸ τῆς διψάδος, ὅσω γὰρ ἂν
ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι
τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἀσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

ἢ Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ- ρον δέ. M.
ται, ἢ ὅπως] ὡς οὐκ ἀμελεῖς πρὸς 15 Ἀσχετον) Ἀσπετον habent C.
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἑρ- Τραι. ἀσχετοι. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit
homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi
eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper,
& magis sitiat, & nunquam satietur. Haec, ita me Iup-
piter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poë-
tam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis,
nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum in-
geniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit,
quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex ar-
te possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-
citiae praesidem Iovem rogo, nolite offendi transumta a be-
stiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a di-
psade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim
prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum
cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτὶ τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέῃ τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεῖς τῷ κρουνῷ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπι-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν ὥς δίψους γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo fatiari potu mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla fatietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΤΚ. **Α**ΛΛΑ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, ¹
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός
τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα,
καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι
ἄξιον, τί δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο
λάβοις τὴν Θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν Θεῶν, ὅπως
κλείοις καὶ ὑμνοῖς τὰ παρεληλυθότα, καὶ Θεσπίζοις
τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πᾶν ἐντελῶς ἐξειήνοχας·
Θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
νων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ
γυναικῶν ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

¹ ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λευκιανοῦ ἰδέας καὶ
ἐγγινώσκ. G. 4 Ἐνθεα) Θεῶν πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse
te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse
quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia
atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De
illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud
a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque prae-
terita, ac divinales futura; alterum quidem, idque perfe-
cte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis,
usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amo-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερόν
 δέ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν
 δωρεαῖς μᾶλλον εἰκός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων
 προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέ-
 ρος τοῦτο πᾶν λήβη παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως
 ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολυΐδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
 χόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ᾔκνουν χρᾶν τοῖς
 2 δεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν
 μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ εἰφύσω, εἰ καὶ πι-
 κρὸν εἶπεῖν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ
 τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδσαν ᾤσ-
 περ ὑπέσποντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ
 κόλπον Φυλάττεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολ-
 λα, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque re-
 rum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo uni-
 lius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane
 non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita,
 nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel
 Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non conse-
 cuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere
 consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum crimi-
 num in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim,
 quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non
 promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut
 illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non im-
 pertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt
 etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμνεύμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
 ἐκέῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
 σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ
 ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τῇ
 τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ
 ἔπει ὑποσχημένα. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
 σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν,
 ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑάων εἰσιν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
 φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
 ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπόκρι- 4
 σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἔστι τῶν
 ἔρραψωδῶδῶν ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
 σῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
 εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1. Εἰς ὃν καιρόν τινα) Ὑπέρβους
 τοῦ εἰς ὄντινα ἄλλον καιρόν, ἵνα
 περιχαλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν
 τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἑν ἄλλο
 ὑπερβάντες εἴπωσιν, αἰτι χρὰ Ἑρμο-
 γένει πιστεύειν. V.

II. Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
 ponas. Illud enim neque ausum dicere, Musas, duo tibi
 praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
 ro parte promissionem suam, de futurarum cognitione lo-
 quor, revocasse, cum tamen prius illam in verfu pollici-
 tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam ab
 ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
 dum ipsi Diu bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nostis
 enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
 gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
 confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proin-
 de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, 5 μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρή παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραῤῥυεν λάβη, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβαλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν.) Ἀμίλγειν. καὶ βδάλλειν τὸ ἀπολογεῖσθαι, V.

scendam : me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis & minuto studio, reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac *posita*, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem, Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτία τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογία ἀπολογήσασθαι, ἀνάγκη, ὥ
οὗτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴη γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἷσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δὲ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλῶν ἀποφύσματα ἢ
σκύλοπις, ἢ ἐπιξεργασία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ὀξύνεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγον ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατέμνουσι, καταλιπούσι. C.

5 Ἄττα) Τινά. ἢ ἅτινα. ἢ παρα-
πλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένος ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσέθεισαν ἰσχύδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, anfasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sunt, quae
exitus praesignificant cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi & accola plaudet :

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντική νομίζεται.

- 7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆῃσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρουραι, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ διψῇ αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένδιτο, εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὲν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὥς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι. Ἀπὸ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιματικὴν εὐθείαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro verbis possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messē copiosam*] si vero aestus invaleseat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ Θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς
 αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδεῖται τὴν
 ἅπασαν τοῦ Θέρου ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
 νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
 μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
 ἀδύατα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
 θω ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
 Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
 καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
 μαντικὴ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
 οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προερῶ γὰρ, καὶ
 προβεσπίω, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
 ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
 τις, ὕντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ Θεοῦ, ἡπιάλος οὐ
 μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Πρυοπύρετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves,
 omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
 enim si quis praecēpta dicat aut monita, non peccaverit;
 a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
 tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
 ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
 praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
 anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
 Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
 ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
 & tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
 pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
 rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
 9 ἂν εἶη μεμνήσθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἶρηκας ἐν ἀρχῇ, ὥςως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπέτελει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἐγὼ ἄλεγον ὅτι θᾶπτον τοὺς γύπας ἑώλος ἢ νεκρὸς ἐν Φανεράῳ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρασ τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἔξ ἄστεος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ ἄλεγον) Κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἄλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. **N**ONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subduca*ur, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini orio-
so, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius na-
vem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae
annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos
quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam
spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρρινούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρῃ μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνων ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρας, καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδωμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τοῦτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμ.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὅποτε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεираκίον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ἀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδωμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένῃ. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμανταν οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ δάλαμος, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13 Ἐνδιδοκὲς) Σημαιοῦ τὸ ἐνδιδοκός, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδωμένου. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iussu naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε· ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμππε, ὁ μεν-
ρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντος ἐκπλήξαι,
ὥ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλευθεροί,
στωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαιστράς ἀποπνέοντες, οἷς
καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ με-
λαγχροῦς εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν
τῶν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπιστεσυρμένον τι, καὶ συν-
εχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ
τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τότῳ· ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς
τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθερίον
φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίνε, σημείον ἐστίν 3
Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλευθεροί
13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstintisse lacrimantem;
ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer
videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athe-
nis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis,
olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non
ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus
etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de
imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur,
Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo at-
que tenore vocis prodat. Coma vero, & actus ille retro
tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma,
Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἑφηβικόν ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰώσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπωκίσθησαν.

4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη. Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρώβυλον) Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὅξυ καταλῦγον. V. (Εἶδος ἐμπλοκῆς. Thucyd. in l. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cinctum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; καταδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖτις ἐπάνειμι
ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστν, ἐπεὶ
μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ
τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πᾶς ἀνεργυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλίκη νᾶυς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς ταῖς εἴκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰστός, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

est? exspectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum,
ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἶω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπ' ἀνέστη-
 κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 αντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπ' ὠνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
 καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκίσσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κείνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφαλάντιās τις, οὖλος, Ἡρῶν, οἶμαι, τούνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμ-
 , 6 Τοῦ ἰστού τοῦ παράσειον) Τὸ 12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὅρ-
 καρχήσιον. V. θὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur protoño! Ut vero puppis af-
 surgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec ancorae, &
 versoria, & circumastoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἠκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἀν-
ηκούσαμεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδωμάτους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἴτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν· 8
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα
δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὅπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κίας θάλασσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

*doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?*

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὥς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τρεῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, αὐς ἰδεῖν τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματώγην) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos misericordia Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, infedissee carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεκώφεται. Ἀδείμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βράδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἢ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ἕως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὴ 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurum usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimantē, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immerfus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, finistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὥς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δοξῇ τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορήτου ὄντος τῶ τὰ μυστήρια ἀμυήτων εἰσιπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀποκλείοντες, φησὶν ὡς οὐκ ἐξόν νοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορρητον, ἔγι καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μιμνήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὲ τὸ τῶν τραγικῶν πρὸς οἰκίῳι χορὸν ἐρεῖς. V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ῥαστόνην καὶ ευμερίαν τεινοντα, εἴτε ἐγρηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιὸι κατεφήμεσαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem.

Lyc. Quaecnam est illa? Ne enim cunctis dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram faciem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μῆς, Φασὶ καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ἄντας, τῆς Ἀδεί-
μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γεθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὅπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναῦς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο. τὸν τεῦθεν οὖν ἐπανιῶν,
ἐλογιζόμεν, εἰ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone di-
vinias: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
ci fumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε ἤδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρώαν Ἀφείδης, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὃφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, Φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονοουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀπεβλέποντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ Φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

eis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & servos emebam; & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospestanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοὶ πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὧ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτοῦ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνάλεθρα, οὐδὲ ὄφει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὧ βέλτιστε ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν Ἰσικ, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅραῖς, διὰ τοῦτο ὤκνου ἐπεῖν ἂ ἐνεόουν, 15 εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μοι τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, etiam omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἰγίναν ἐπὶ τῇ τῆς ἐναδίας τελετῇ, οἶσθα ἐν ἡλικῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἰγίναν) Ἐστὶν ἐν Αἰγίνῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Λέγεται τοῦτο. ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πηνίας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄνθρωπε, πρὸς τῆς Ἰσίδος, καὶ τὰ Νεῖλῳα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὅρας ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπύρρειον· καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν· ἔστι
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίου, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν Θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὄνειρατι

ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἤπειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθεσι τέως ἐνορῶντων καὶ
ὑπεροπτιχόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ
ὑπορκώτος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενον ἵταξι λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φησὶ τὸ μὴ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὐς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πτύστας σχωπτικῶς ἐνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis loci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῶ γὰρ ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετα.

- 17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείβομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαί ὥστερ' ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρή δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *istuc*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatium ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ ταῦτα ὡς
οἷόν τε παραδραμών.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδαῖος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμένα; καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίστον κτημά-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδόν
ἔστιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσούτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταιί σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνοι, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam:
verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit
ergo navis mea, & quidquid in illa est, farcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum
omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et
ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus
ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium,
nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΑΤΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὸ ὠραίον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἴσθμον ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδεϊμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικῷ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέῃς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον) δα, ἐπιδιδύκοντος τοῦ Ἀθάματος Μελικέρτη φρεὶ τὸν τῆς Ἰνούς παῖ- αὐτόν. V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeſtabo ſilentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc ſecuritate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formoſus ille adoleſcentulus periret, qui nare neſciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim ſubeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis ſervatum cantus ſui mercedem percepiffe; & mortuum adoleſcentulum alium in Iſthmum Delphini tergo ſimiliter exportatum, Adimanti autem ſervulo recens emto, amatorium Delphinum eſſe defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adiiſcis ludibria, ipſe auctor huius ſermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχῃς ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνοραύχθῃ θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, εἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦες, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ἐλκὴν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ εἰνοχόος ὀρέξει πλήρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρώπε, μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβλιος ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε,
22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις
ἁλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον
ἡδιστος· φίλων πρόσδοι, καὶ δέησεις, καὶ τὸ ἅπαντας
ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ
Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσι

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτραι ἐν ἕδρῃ ἀνοχλίζουσιν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa eneetus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γι αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 θυμῶν ἐπτα ἐφροσῶντες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραζάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπότεν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκεῖνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
 ης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, Φιλοφρονήσομαι
 τούτου, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὃ, τι περ τὸ ἀνθρώπιατον. Εἶτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τὰριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὅσα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νά, ὅρnis ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) "Ον Φά-
 λιν φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάνειρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκείθεν ἰχθύηρα τὰριχον ἐχομί-

ζοντο, ἰχθύας φερύσκει οὐ κατὰ τὴν
 ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῶν καὶ
 τῶ μεγέθει καὶ τῶ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους περιουχομένους. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucris, gallina e Phaside, & ex India

κτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπίων ἀποφέρειτω
 24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἐτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομ-
 πῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὅρᾳ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαὶ, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 καὶ νταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσοῦ πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnā fossā aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσται τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάω δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνω δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτό.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὐτοσὶ πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκεῖνη ἀπορραγῇ, πάντα οἷχεται, καὶ ἀνδρακῆς σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίней;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γάρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σήσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquuntur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαι σοι τοὺς μὲν αἰ-
 τικά πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
 δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
 σκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν
 Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους
 γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
 27 των; Ἰνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
 γυον οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρας
 πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
 ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
 τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντασθίων τι ἀλγύνοντας; ὅτι μὲν γὰρ
 οὐκ ἂν ἔλοις, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλούτον, ὅμοια πά-
 σchein Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς
 ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπῃς. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
 οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστας, καὶ Φθόρον, καὶ
 μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρας οἶκόν σοι πραγμάτων αἰ-
 τιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
 fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
 verent, iis, quae habebant, ab invidio quodam ad talia dae-
 mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
 multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidis-
 se? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valerudinem ti-
 bi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram
 arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
 bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
 quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
 enim nec cum altero tanto divitiarum opraturum esse ea pati,
 quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
 etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot infidias no-
 vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
 multirudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σὺ μοι, ὦ Λυκίνε, ὑπεναγτίος ὥστε
εὕτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς
ἐπηρεύζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλου-
σίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ
ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπερώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28
Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέ-
σθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐ-
δὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν,
καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαν-
τα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος
τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰ-
τεῖν, ὡς ἐκεῖνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασι-
λεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷός Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ
Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἰ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος
τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec
choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum ca-
lumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod re-
tractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas,
ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non opta-
bo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque
ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem
ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii,
etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam
Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur opta-
re, tanquam nihil illis renuentibus:) opro igitur rex fieri,
non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mi-
thridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum re-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκρίθεις ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδελμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἦδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλευε, καὶ ἡγαῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον, 30 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὁρθὴν οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐφραμένων πούτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἀφιππῆς εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὶ τοῦ χρόνῳ. δέδισα τοῖνυν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσῶν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta mil-
libus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites,
adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire,
quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos misē-
ros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comi-
tare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, in-
clinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in ter-
gum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac dia-
dema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equi-
tum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec
omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur,
ne, classicum canentē tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηβῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέήσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵππους, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνάτεινάτω τὴν χεῖρά· πάντες, ὡς ὅρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν· ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὐτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειθάν αὐτοὶ συμπαραδρέυειν αὐτοῖς βούλονται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀστράβην φασὶν, ἣτοι τῆς ἰσιστρίδα, ἣν οὐκ οἶλλαν καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tollitote. Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἡδὴ τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπει- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καίπειδ' αὖ τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος
 ἡμῶν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὕτω, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῆτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπὴν τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero sumus, occurret, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae.
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχημα Φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα, ὥστε ἄλλω παραδούς τὸ δεξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατράν τινα ἑασόν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ διαπείρῃ τις οἷστῳ, ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σαι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔδνει ἐπεισυχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὗτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππιμόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατράν τινα ἑασόν) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κακεῖνος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλησποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον αὐτ' αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite plecti, si quis ordines deferuisse deprehendatur. Sed quando iam sumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, & Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτοὺς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν αἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὕτω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ πρραστειῶν τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἦδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πείζον 39

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphontem

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἵππικόν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δακεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μηδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἑωθεν εἰς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mōnes. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in everfa illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὧ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμέν δῃ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάζαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μὴδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et *mementote*, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque *teffera* erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublatο, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra reli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύσου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. Ὡς τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσκειν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαιόστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς, κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τέτρωσθαι αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, & vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deferturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν
ὑστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπε-
λάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα,
τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ
ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυ-
νούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ Βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38
ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς
ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις
ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν
κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων
δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμο-
ρος ἦδη ὢν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον
ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυστο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39
ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι
εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὅπως οὐ σταδίον ἀπέχοι ἂν ἀφικα-
ῖν Ἐκσταδίαν, εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς μῖνον ἢ κενὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in po-
sterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego
īdu uno ipsum cum equo emissā hasta traieci, ac deinde
capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum.
Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco mo-
re unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur co-
gitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus
sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria
imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydīam
divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me,
ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Desine iam, Samippe. Tempus enim est, te iam,
qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίότερα τῶν Ἀδαιμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δέ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεοδαίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Φθόνος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη,
καὶ ταυνία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἡκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta vobis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
ruisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui ef-
se videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφέστηκε τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 40 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιδε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ισότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόβημα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι, καὶ νεῶς, οὓς ἀνιστάσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelsio delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, & columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus fero homines, cum nihil iam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi causa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλείστον παραμένη, τίς ἐτι ἀπόβλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γενομένη; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἕξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδύμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλεόν
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιαύτους
 τὴν δύναμιν, ἵνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *saturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposi-
 ta multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los-dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθὴν ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυριοὶ κινήσῃσι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ραδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὁπόσους ἂν ἐβέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσίοντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλειδίου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί
με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ θή-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
θεινότερος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναί-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ
τὰ μεράκια ἐπιμεμνηναὶ μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, quī induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire *ut queam*, quoscunque voluero, & ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei infaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερорώην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδύομενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀβέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορέοις θάλαμα παρὰ δόξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀβέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἐάρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sum. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἂν ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ραδίως ἂν ἔγνων, ἀπαθὴς ὦν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον, αὐθημερόν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρία, δειπῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴ εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀΦῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἔξῃ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κείνο ἦν, τοὺς πολέμουντας ἐπισκοπεῖν ἐξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & praeclusus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praecipitum. Amoris autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes ultra iactum veli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρῆιχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολίσσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔβνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκικηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπ' ἐραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκικηκότα τὴν γνώμην) Οἷον μαρμαίοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημεμένος βαδίῃ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερταίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὅς περιβήμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθεῖς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τι 46 ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, θυπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίαις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀμιαθῆναι μετ' ὀλίγον

¹ Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) φοροῦσι. V. (δάκτυλον φοροῦσι)
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλίδιο- C. D. M.)

duus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, desinas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantiā, peniturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnāt, & tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inanumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνειράτος ἀνεγρόμενοι, ἀπόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑπακρινόμενοι τραγωδαὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες, λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπότεν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἀπαντας ἀπορρέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ὅτι πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιαύταις εὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινούντες.

molestæ ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multæ divitiæ avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi præsertim, Timolæe, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possim, quæ vos petiistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονόν εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, αἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μετ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; εἰώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέισθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγῶσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόνα
δὲ ἐταῖραν πεποιήται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως
μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ εἰώθος γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. οὐκοῦν
χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,
καί τοι Φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπὶ
ἤεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι
τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν
ἀραιὰς ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέ-
γας· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ρῖς μα-
κρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάντο
ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsci-
vit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil prae-
ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat.
Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gor-
gona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit
olim, quamvis effertis amicae. Verum illud miror, quod
probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non
viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte ab-
ductos. Labia autem livida si sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum
modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosum
quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρῶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς Φαρμακὺς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδ' ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chryfarium illius matrem, Thesfalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, veneris. At nunc ipsam sibi habens vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ἄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δακρυῖα ἐν ἀκαρεῖ πάντα αἷχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτα γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero iterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταῖρα βαρύτερον. οὐ γὰρ ἐκδήσω τὸ τεχθεὶν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος σοὶ δὲ ἐνιδίει ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγνησάι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἐναγχος ἐν ταῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέ πω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι αἰσῶμαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρᾶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα εἰράκας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὰ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιαν, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem concepiisti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molé-
fissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caecios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρθένας καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὥραϊαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἐδιδάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό, οὐδ' ἔλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ Πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμου ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ σωτέβηκας αὐτὴν, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

² Ὁ Ἀλωπεκῆθεν.) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς. Δῆμος Ἀττικὸς ὁ Ἀλωπεκῆς, V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui navis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem torum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνησαι, ὦ Μύρτιον, ἡ κραιπαλᾶς. καίτοι χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαστό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῶ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆι τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἥξειέ με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θάρμβον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκλυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam. . . . Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis ducit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθρὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθούσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστημένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γείτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἰ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μὴδ' οὕτω μαυεῖν, ὥς ἐκλαβέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio, Verum turbatae frustra eftis. Neque enim apud nos nuptiae: Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audiviſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut oblivifcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμ-
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ
σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ
διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν
ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιπούσαν
αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν
ἐκείνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων.
ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦ-
σα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέ-
κεισο ἄδουσα, καὶ λυπούσα ἐκείνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὅς ἐμοῦ γε

7 Καταλιπούσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν
ἐκείνον. οὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τού-
των γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός,

οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
καταλιπούσα. V.

14 Συνηγόρευεις) Γραι. συγγί-
μεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in
convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &
quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, pro-
gressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque gra-
viter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque am-
plexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque
noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens
sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit.
Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφήμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδε με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφάψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν αὐτῷ προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσϊόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρᾶ, ὡς μόνῃ καλά ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῆνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφήμενος) Ἀποστᾶς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prebensa, reflexaque cervice, ira arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & fatiati tandem essent oculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sofandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλου-
μένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς ἐς
ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέ-
γοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ
ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα,
καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντί-
ζειν γὰρ ἐχρῆν' λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος
ὑπτίον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθές ἦν, καὶ
τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι
γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἐξανα-
στάσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀλληθιὸν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
nostis, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me
iecit? Si quam, inquit, non pudet crurum exilitatis, saltatum
& ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, &
saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius
dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiece-
rat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata
es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarnè propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, nè, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιῶσαι, εἰ καὶ πάντῃ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὧ Μέλितτα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὧ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἑώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφῆβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὧ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶτῃν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεγλήβη γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπατήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμαῖσαν, ἀποσισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσιν, Ἄπιθι, Φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσσεται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὃ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεὶς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, Φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὃ δ' οὐδ' ἐπασιτιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεονεχλήσειας, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδεις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, Abi, inquit, ad naucletum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me puras admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliiri se passus, At si mihi, inquit, diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γούσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθύς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τούνομα ἐν Κεραμικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκειφομένην· ἥ δ' ἄλλα μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσίωντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπήσαί τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἐτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνωσι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἐτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσῃ γὰρ ἂν Φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum, Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntiam versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intellico enim. Aegre aliquis volens Chärino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, δῆλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ἃ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκειν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν αὐδὲ πολὺν, ὦ Μέλितτα, τὰν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ἀβολούς ἐπτὰ, καὶ θείον, καὶ δάδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ τῷ θείῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud exhibere. Oportet autem ipsius viri praestitum esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' αὐτὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσει, βαρβαρικά καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησεν τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκέ μοι τὸ πλεόν ὑπὸ τῆς ἐπώδης ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσθητρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπ' αὐτὴν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι καὶ ὑπεράνω εἰμὶ, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ Θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπώδην εὐτρέπτει.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, fodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigia insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. ΚΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλαυσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δέ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταίριςτρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisse? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula, amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres.

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκ οὔν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτῇ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήθασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἄωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἢ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέσση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa, divite & ipsa, atque eandem artem, quam Megilla, exercente: assumerant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi eubitum, essentque bene porae, *Age sane, mea Leaena*, inquit Megilla, *dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes;

γούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔβλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρόνῳ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταραχθὴν ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, Φησιν, ἐώρακας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφη, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ παιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνα μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incauisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leena*, inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic iuvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *facere feminam.* Megillus enim vocor, & olim duxi hanc *Demonassam*, & mea uxor est. Risi ego hoc, *Clonarum*, & Tu igitur, *Megille*, inquam, *cum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisse?* & illud habes, quo viri censentur, & *Demonassae* facis, quod viri? Illud equidem, inquit, *Leena*, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τράπον ἡδῶς παραπαλὺ
 ὀμιλοῦντα ὄψι με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην,
 οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω εἶχοντες; ἔτι γὰρ
 ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ
 πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλη-
 τρίδος Ἰσμενοδάρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ'
 αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ'
 αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα.
 μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκ οὖν, ὦ Λέαινα,
 ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν ἢ
 γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς
 ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχα
 γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐν-
 δέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου,
 ἀλλὰ πάρεχε, ὄψι γάρ. παρῶσχον, ὦ Κλωνάριον,
 ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

*proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me vide-
 bis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales
 multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clo-
 narium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omni-
 no vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam,
 Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse
 quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem opti-
 mum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile
 quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Laecna: sed ita nata sum,
 ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me
 viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe,
 inquit, Laecna, si fidem mihi non habes, & nihil me infério-
 rem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illa virili aliquid: sed
 praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum suppli-
 canti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-*

Χυτελῶν, καὶ ὀνόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαίνει, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λείαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάστιγα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim, Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI

ΚΡΩΒΤΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. **Ω** ΚΟΡΙΝΝΑ, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεικὸν ἦν ὁ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ἀνῆσσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. **I**GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσΦέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θυγάτερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ἅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλλευσεν γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διетράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις· ἔβασκον δὲ σε, ὦ θυγάτερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Phelinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

KOP. Τὴν μὲν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ ἄλλὰ ἐλογιζόμενην ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις αἰλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τί λέγεις;

KPΩB. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

KOP. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὅρας ὅποσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιν δα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis, & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὀρᾷς οἷα πρέεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχᾶσθαι ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φανακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψῃς, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερέμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἀκροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάβους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosus subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret; nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

KOP. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι;

KPOB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεῖ, ἀσελγές οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελές ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηράται, ὥς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδὲν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῆς μόνον.

KOP. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιούτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον;

KPOB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἥδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

11 Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πᾶσι μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑποτιμιῶσιν. V.

Cor. Etiamfi forte ficiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non fatis a natura felici.

ΚΟΡ. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυγατερ' οὔτοι μέντοι καὶ πλείονα διδῶσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἱ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μενράκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit!* Quid als? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ^ΑΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὐρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. ^SSi talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἑκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
νῦν ὅρας γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκᾳ λαμβάνομεν,
ὅς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πα-
τήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν Θεαῖν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρῶτῃν
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἔλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἱρκίος. V.

ri *Veneri albam capellam, Coelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos;
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! & Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.*

Muf. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἔραν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου; καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμήσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμενον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream erantum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachenisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Exspecta, dicemus, dum Laches Colytteae [tribu] moriatur: solvemus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

ῥῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρο τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἴ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσήῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν καὶ πρῶν ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μῖνας κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθευδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρὰ δέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λέϊός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποσπνέϊ.

tricum nec in aurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μὲν ὑπισχνόμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικίας τῆς Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεομοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἐγὼ τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὔρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἑξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλουσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθηνῶσιν, μυστήρια περιέχουσα, Δῆμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γύσει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Ceteris sacerdos. Mito reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς δίδους, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν ἀεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ Φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσαι δέ σε, ὦ Μουσάριον, τάτε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ἀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Sī quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρην ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς Φερμοῦ. ἐπεὶ τ' ἄλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡκεῖν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχῃς;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ ρά τιν' ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam infixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcar Gorgias, & zelotypus est, bonā spera, & semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰεσθαι σπουδάξοθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φιλοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ· ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ

susplicatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo.

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πᾶν
 πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον
 πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ,
 ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε
 δακρύων, οὔτε ἁωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας,
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκαθευδέ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ
 μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλι-
 ἀδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς)
 τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λαιδωρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολ-
 λαὶ μὲν διήλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλ-
 λιᾶδης δὲ ἐνδον ἦν αὖθις, ὑποφερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ
 Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν,
 ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεύλει φονεύσειν, περιεῤῥήγγυε τὴν
 ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acci-
 derunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poe-
 cilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis
 dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chry-
 sis, amorem quendam in fummo tantum innatantem, nec
 ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte ve-
 niens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum me-
 cum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero ad-
 venientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor in-
 tus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem con-
 vicatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non
 mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum de-
 mum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflam-
 matus: & cum adstans aliquando apertam observasset ia-
 nuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est,
 vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

νος ἔχεν ὀκτὼ ἔλας μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαν-
τας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ
ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ
σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος
δὲ ὁ κενίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius di-
ctare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nem-
pe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chry-
sis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit ad-
lescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. **Α**ΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλα-
μεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλου-
τῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περι-
πόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολουθούς ἅμα πολ-
λούς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπα-
σόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν
ἐπόμενον, ὃς συναποδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καί,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Pole-
mo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sa-
pum purpura praetextum fibula confixum habet, & pe-
dissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a
tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναῶν στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἀῆκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὄτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, & cum salutasssem prius, Dic mihi, inquam, Parmene, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Düs, & hospitali praeferim lovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero volebam iterum dicere, sed ea solum, quae audiui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis redisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἶτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξηγγεῖλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγείσθαι ὥς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὥς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὥς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὥς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire oprasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gessent Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδόν παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανάγκαστα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· κῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίῃ;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς;
εὐγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στεiriεύς, Πανδίωνος Φυ-
λῆς, ἀκούεις; χιλιάρχης τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστή-
σας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ᾧμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμὴ ἐστὶ,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἥδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιάρχεϊν ἔα.

Pat. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Eugene!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad-
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse
apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢ ἐθέλη.

ΠΑΝ. Τί ποῖω, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένω οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταβήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πῖεσθε
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσαύτοις Φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θράκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πῶποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intenderetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
fagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα δημορίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἶση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχουσθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

ἡ Δημορίτης ὦν) Δημορίτης, τούτῳ ἐνίστη τὸ τρίβολον ἀποδιδάσκουσιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοῖρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης δημορίτης ἐλέγετο. ἐστὶ δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοῖριαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασιν. καὶ δημορίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχὸν τῆς διμοῖρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidiū dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δροσῇ, τὸ μεϊράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

• CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

• ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἴρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε Φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ' ἀλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθραπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν.

Drof. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Drof. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Pœcile?

Drof. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Drof. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

εὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκευομένην αὐτόν, ἥ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἥ ἐν Ποικίλῃ· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνετου, νεῦσαι πόρρῳ, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθριάσαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδισον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διαύγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάζαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειφαικίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτόν, ἔλεγον, ἡ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκάλυψεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλῃν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμιον, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἷσθα γὰρ δήπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum Aristae-neto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in re ipsum offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσურμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγρα-
σότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφύλησά σε, ὦ Δροσῆ, τοὺς
θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἰτάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετῳ παρ-
έδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ
καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρε-
πὲς εἶναι λέγων ἑταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρα-
σικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν
προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραιοσιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα
παιδεύων τὸ μεράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολου-
θεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως οὐδὲ
προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde difertas, sed sibi
implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Di-
cunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Drosf. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te fa-
cio. Pater enim Aristaeoneto me commendavit, apud quem phi-
losophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) mul-
tum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me
vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, vir-
tutem praeferre voluptati.

Drosf. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adoles-
centulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequi-
tur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μνήμησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέ-
μησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καὶ μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδευαστὴν τινα
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραισιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχνύμενον, ὥς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γιγνώσκει μετ' αὐτῷ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν πα-
λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaene-
tum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπέιλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμιον.

ΔΡΟΣ. Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμιονος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσῇ, ἀνθρακα ποθεν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέφαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in *Nebridem*.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corrumpit *Cliniam*! ut etiam ex hac parte adiuvem *Dromonis* delationem.

Drof. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, *Drose*, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, *Chelidonium*, pugnam adversus impostorem *Aristaenetus*.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δεῖπνῃσαι μόνος ἡθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος, ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρας, δῆλον. οὐ γάρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδῶς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκεῖνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averfus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non desinis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigiliae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἐστὶν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, καὶ κείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τούνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Περαιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἔρᾳ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irritus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγонуῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαθηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροισι πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκαις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, εἰδα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καί τοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εικότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἦπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληφα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σοφόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἥσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua par-dali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν αὐ ἐτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ πατε λέλυνται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγήσεται σοι,
εὔγε ἥ ἐτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθαι
μὲν ᾗδὲ τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sim amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide uqa-
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΟΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἔχδον ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί-
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, intus iam alius! neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἥθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντες αὐτῶ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ
 εἶναι ἂ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπεῖπερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαῖνῃ
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ ταύτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη.
 πρῶν δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 fti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πῶν ἂν ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὗς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχεαί τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστόχως προσηκόντως ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις Θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσῃς τί περὶ ἐμαῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quiaquies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν ἢ ἓνα γέ τινα τροπον εὐρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑπαβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἶπε, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὄρας, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἶγε χρὴ τάλῃβες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρὴν δὲ μὴ πᾶν αὐτὸν ξηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἀπαῖξ ἢ δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὅψῃ γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶν, καὶ ἀντιμεμνηνότεα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioessa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, & si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἵπης, ἄπαγε! ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκης ἐμοῦ, καὶ λέγης ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐβέλεις, ὦ Πυθιάς, ἴοισσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῦρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃν

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëf. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëf. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lyf. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lyf. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui iuxta adfiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantesprehendisti?

Lyf. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδώς ὥς· πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἐμαλλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλὴν εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοιπα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπ' ἀρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθειδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ· εἴρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἢ τῷ θριγκῷ) θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γεῖσ-

σα. G.

θριγκον) θριγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lyf. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρω̃ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ᾤκησα, εὖ ἴστε. τί γελαῖτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρω̃ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμῃσε τσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

1) Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando prehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non eunctatus essem.... iam scitis... Quid rideris, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lyf. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioēs. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δειξον, ὦ Πυθίας, δειξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ μεираκίον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναίωτατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινα εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyf. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obüciam, iuxta ipsa vicissim tibi irascens?

Lyf. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: æquum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἐτί ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἐτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτα τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. IN pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida; quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertinuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissâ hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animosè invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecai: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam fo-

Lucian. Vol. VIII.

R

ἑμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρώντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καί γ' ἔδρῃσα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnificentum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechmus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia tamen sumpta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem..

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ Λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε εἵκαζον;

ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπὴνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παίω διαμπᾶξ εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμῶν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πιπη-
γυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

ΤΜΝ. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φο-
βερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσ-
βλέψειε τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμ-
πίοι, ἢ συγκοιμηβοίῃ. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΤΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιδι, ὦ Ὑμνί' ἐν Παφλαγόσιν ἐκεί-
να πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΤΜΝ. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατ-
έσταξε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες
ἐπὶ τῇ σαρίσση. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ
φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα,
ἠράσθης ἂν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
simul farissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de
te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo
gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equi-
dem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagonēs
ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
fanguis de capite barbari, quod ferebas in farissa. Deinde
talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o
Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

ΥΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀβλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θρασυαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκφανεῖν γὰρ μοι δοκῶ, αὐτὸν ἀλεκτρυόνα πῶποτε φανεύμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἠσθῆσεσθαι σε ἀκούουσαν.

ΥΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἀριστε, καὶ φονεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcumque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Οόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ εἴρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγούμενου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ θανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερόν. αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τάυτο μιάρων, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἀπιθί δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enar-
randis. Ego vero statim videbam, quomodo expallefceret,
te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret,
& perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu in-
super me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pu-
gna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvere mendacia,
cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita
terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero
Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut
fanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non
male erant conficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum
ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεύσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἅπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεύσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. **Ν**ΥΝ με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἐμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. **N**UNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἔστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται, καὶ μόνος
ἐνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλι-
στα ὅποτεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λόγισται γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅτε
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρωρῆως ἐκλαδομένου αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὅποτε
ἐκάβευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venire ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
bisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν
 ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμ-
 μιν δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας
 τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά
 σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
 ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
 Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυστα, ὦ ἀχάριστε, καὶ τυρὸν
 ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα
 πάντα,

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνά-
 μην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
 δεξιῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροῶς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
 δισία ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
 δίτης σοῦ ἐνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
 δήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

i Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
 multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saper-
 das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
 remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
 reticulo siccos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
 taris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
 dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
 cede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remi-
 gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
 vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
 des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
 drachmas duas: & huic Lydæ faepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρίμματα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ ἀνῆρτεον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ Κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἀνέμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἐπρώτον ὅρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίτω, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἥδειν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἥδεις, παλὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδά· καὶ πρῶτῃν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷῳ ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habuim: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & molle hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, & tape-tem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Patariis, & caseum Gythiacum, & id genus nugae.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubas? uxore

δεις αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήκοντα πάντως ἀνα-
 Φαλαγτίας, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
 ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρῳ,
 πολλαί, καὶ μάλιστα ὅποταν ἄδῃ, καὶ ἀβρὸς εἶναι θέ-
 λῃ, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναι αὐτοῦ, ἀξία
 γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῶν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
 τῶν κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
 πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
 σθώματα, οὐ πάντες ἔχουμεν.

ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστήν σε, ὦ
 Δωρίων, ἔξει. κρόμμνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου,
 καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς ναύτης τοῦ 9 Δάπιδας) Τάπητες. παρὰ τὸ
 Διοσκόρῳ καλεῖ. οὗτοι γὰρ σε- ἐν Δάπιδῳ στράννουσαι. V.
 τῆς ἐλέγοντο τοῖς πλείουσι. V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
 vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
 des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
 tum cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
 Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
 patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
 Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut vici-
 nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
 ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
 habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
 rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
 redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἣ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρὺν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῦνον ἐμείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἶμά

9 Ἐπισπισσάν) Γραι. ἐπισπισσας. G. Lege ἐπισπαισας. Hoc addidit Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G. invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit me, cum deprehendisset tibis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fregit, & mensam inter coenandum evertit, & craterem iruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio deductum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, vivere homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἑρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἔλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
ουσία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος ἡ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῖα
τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τσοῦτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπείσπευσαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoënsē quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: sal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumult-
us & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ἔσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγούμενες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περίμενον, φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιοῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rufficus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensē magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*, dum stipendium percipiam, & faciam omnia. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κερμί-
ζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες αὐτοὶ, καὶ
μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum
afferens. At isti, qui suas cristas quatunt, & enarrant pu-
gnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

1 Ο ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐπεῖνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράβη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

1 ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonastis vita*, & in frequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomén taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. 11, *virum gravem & constantem* vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iniceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

παγκύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 θησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε 2
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μάλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέ-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθα-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπάνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθην, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
 σκευή, τοιαύδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σαρύσας. G. ποιητὴν τὸν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπει-
 16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ ὁ δὲ τραγικὸν τι πρᾶγμα διειργα-
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περικλῆς, διὰ τοῦτο σται μεγάλης συμφορᾶς αἰτίον ἰαν-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obesas viri fenis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumiosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam fenis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Aetæon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Torus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικία ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορούμενου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωρῆεις δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 σταῖς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἥλιου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσιν διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος,

καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragœdias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exhibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adstiteris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinque mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διέγνωκεν ἑαυτὸν; εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρου-
σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ
Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
(τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ
τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
λυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
ράτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῶ, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
ἄμλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῶ ἴσους πῶς φυλάξαι

per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
enim clamoroso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
tabit se ipse Proteus Olympius. Quomodo, inquam, aut, qua
de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐβέασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχίσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τούτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρματος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiasset, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heraclitii fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπισπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶ τὸ καυθησό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἑξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὴν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτάν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλους,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
λους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
τος· εἶτα μειράκιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων
ἔξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβεύοντας. G.
Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτη ἀποτίνειν τοῖς

παλαιοῖς ἔθος ποιήν. ἐπὶ γὰρ ἑλθε
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τας, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄδραν ἔνειρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
diffinitiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes deservendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμαστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασειν μοι δοκῶ πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδοθημιούργητα. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί-
τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέρον-
τα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
ρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἐαυ-
τοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν
ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμ-
ματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ
παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ θιασάρχης,
καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν
βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐ-
τὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγοῦντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χρι-
στian.) Θαυμαστὸν μὲν οὖν, ὅ μισρὲ,
καὶ παντὸς ἐπίκεινα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῶ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ
κάλλος αὐτῆς ἀνέπίσκοτον καὶ
ἀθάτον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.
Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim
adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum
effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae
pretium est. Quamquam nostis omnes & audistis, ut senem suf-
focaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere.
Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus ober-
ravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam ad-
mirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum
sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevi
tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta
ipse, & chori illorum praesul, & concionator, & solus omnia.
Ac librorum aëros interpretatus est, ac declaravit, multos ipse
conscriptis: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραψον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστινῇ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγγαζεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὰ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἕξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῶν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάβευδον ἕνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λῆρε, ποιῶν. V.

latores, & suum scribebant anisistēm. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, & etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ἀνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ καινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχὺ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ, τότε ἤκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοον οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 θέτης ὁ πρῶτος ἐπέισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκαλοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσων-
 ται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὐς πρὸ βρα-
 χέως αὐτοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σοὺς θυσιῶν καὶ ὀσμῶν ἀξίους, καὶ
 μὲν καὶ τὸν ἄλλον δὲν κατέχευας λῆρου

παρ' τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, καὶ τοὺς
 τοιούτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβά-
 σεως. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκαλοπισμένον) Οἷον
 ληρεῖς, ὃ κατάρτε, κατὰ τοῦ σμ-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venire quidam, adiuturi virum, & ad-
 vocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venire
 vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖνου νόμους βιώσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14 Περειγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου Φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον εἰς πεντεκαί-

τῆρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἵκεν, ἀθανάτου παραδόσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὡ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μισρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsis legibus vivant. Quare omnia reliqua aequè contempnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων Ἀσία, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πρᾶξιί ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἑώρακε οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκέυαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περικλῆτος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

*quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatus reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo perüsse lugentes. At su-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordid-
 um, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-*

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ὠφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεχρηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένηος καὶ Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ φόνου, λῦθαις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἰκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ὑφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβάσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ὥστε δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σαμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραλείας
Περγρίνος, οὐκ ἀντεικλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφειμένων τούτοις
ἔργων; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ
διαβολῆ. V.

iens, *permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupes & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur. Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam reductus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκέλευσθη, οἷς ἀπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ὡς περὶ τὴν θαυμαστὴν ἀσκήσιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χρίόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δῆ-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερά
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῶς, εὐθὺς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς, ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκεῖν γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἤξιον φιλοσοφίαν ὑποδυομένην τινα κολλάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινα τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτειν τὴν βάλανον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι,
 λίγν. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 sultuisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatione-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
 vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, cum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠϋξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περιβλεπτοῖς ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψε αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἀγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὴ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προύχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δῖφει ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῇ Μουσωνίῳ) Κυρι-
καὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλοι φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον ποιημένοι.
Ἐπικτήτου μὲν οὖν Στοῖχον οἶδα,
Δίωνα δὲ τὸν Προυσάα, ὃ καὶ

ἐπάνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ
λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφε-
λείας μιστοῦς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicen-^{ti} fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum adiecit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elien-^{ti} sibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro sui perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 20 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφύγων ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξηνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἴω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔτερ ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iuppiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligetur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes; atque admirandam se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21 ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὶ σχορῶμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπέτευσιν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγινωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε σὺ χὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδεδρόν, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τούτου, Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοι-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem expectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philostrate, verbi causa hoc Theagenie, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔραως τῆς
- 23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ ὄρα, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἠδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητάς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἀπαξ χανόντα) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat speculaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέους καὶ τολμηροτέρους ἀποθανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφελισμόν ὁψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δεῦξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ἔπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσασατο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securae istae, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

T

Lucian. Vol. VIII.

λαιον χρη̃ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων,
ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ
πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν
ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ
διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

- 25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
τοιούτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου
αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ
οἱ Βραχμαῆες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκά-
ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς καὶ
κενοδοξοὺς ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμεί-
σθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησί-
κριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμε-
νόν, Φησὶν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

*lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridi-
bus, composito, suffocandum se fumo praeberē. Nam ignis ipse
non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam &
homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Qua-
re fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse
Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus
fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At
hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patien-
tiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Thea-
genes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti qui-
dam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat
Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo ex-
struēto prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-*

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παρρησιάζοντες, εἴτ' ἐπιβάντες
 κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
 τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
 ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
 μὴ ἀναπηδήσεται αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
 Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
 τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
 τὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἐῷν-
 τος μαιίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θάρρειτω τούτου γε ἐνε-
 κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἄν, ἢ μὴν μηδένος τῶν θεῶν
 ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρίνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
 οὐδὲ ραδίον αὐτῷ εἶναι ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
 ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσιν τὴν
 γνώμην, οὐκ ἐῷντες ἀποδειλιάν' ὥς εἰ δύο συγκατασπά-
 σας ἐμπίεσοι εἰς τὴν πυράν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
 το. Ἦκουεν δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοί, 27

fo rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
ceat sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogas. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
um illius subinde incendunt, nec metu resiliare illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus feceris. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

- ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν αὐτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πικρῶτάτῃ γήρῳ προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιαὺς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύλακα γενέσθαι αὐτόν, καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσούς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καί, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικός ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχημένοι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοΦύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Δίος, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικός ἦν. μαρτύρομαι δέ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, ἢ Δία, τελετὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὡς μοι

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem proventa est. Verum etiam rumores spargi, & oracula quaedam vestuta refert, in fatis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genius. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & sacum gestationem circa rogam. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρημένα περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὅπῳ Πρωτεύς Κυνικῶν ὅχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, εἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλεῖ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλῃς ἀκηκοέναι Φησίν. ἐγὼ 30

δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ

Βάκεις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅπῳ Κυνικὸς πολυνύμμος ἐς Φλόγα πολλὴν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρινθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπικας, οἳ οἱ ἔπονται,

Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχρήμεοιο λύκοιο.

· Καὶ Σιβύλλας. G.

*penitentiæ mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid prædixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens, altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Hæc a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita præclare
adūciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἥφαιστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς.
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, Θερμηγορβέειν ἐπιχειρῇ.
 Χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάῃς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμασταῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἐνθα ἑαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἥδη καὶ
 ἐσθώσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὥς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβας, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἀφ' αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora
 voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 descendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus
 vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se,
 abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
 θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἑλιδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν
 κατηγορούντων Πρωτέως, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
 αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
 ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
 λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
 καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα
 πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
 μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
 περιεστῶτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῷ αὐτῷ
 τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων,
 ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ,
 τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
 χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
 de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
 posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
 illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
 venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
 multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
 rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
 ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
 tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
 eliderer, meruens, quod accidere videbam pluribus, abii,
 longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi
 ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

Βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· αἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγειςαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὕφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πᾶν ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

qui Herculeo more vixerit, cum mori quoque more Herculeo, & remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, mediis fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riferim, puto, coniicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄβηλος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἔχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γεγόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἥδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορήσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιτόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἑταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστάς,
 ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππό-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑώ· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστο τῶν Φρυγάνων, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, sur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & fermen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον ταῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ἔνι αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δῶδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἔδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἄλλα χόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ ταῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι, δέξασθε με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἰωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέσθη ὑπὸ τῆς Φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δῶδα ἔχων) Τὸν Θεαγένη λέγει, ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculea illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridiēs) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusufus a multa, quae sur-

λῆς ἡμένης. Αὖθις ὄρῳ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῶους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῶους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὄρωντες, ἄχρι δὴ ἀποπνηγεῖς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπώμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θεά-
 μα ὠπτημένον γέροντα ὄραν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς, ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικᾶσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἐνίοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν, εἴτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὥς ἂν ἔποικτο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abea-*
mus, dicerem, *vani homines!* Neque enim iucundum spectacu-
 lum, senem affari videre, & malo nidore oppleri. An exspecta-
 tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
 carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruerē etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγαγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποιή-
 λως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεύσων τὸ Φιλόδοξον οἶόν τι
 ἔστιν ἀναλογιζόμενος, ὥς μένος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος,
 καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως
 ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενη-
 39 μένως βεβιωκότῃ, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἶπα
 ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν, ὥς θιάσαιντο καὶ αὐ-
 τοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ
 γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διέδεδото, ὥς πρὸς ἀνίσχον-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῖς
 Βραχμᾶνας Φασιῖ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέ-
 στρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέ-
 σθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον
 ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον κατα-
 λαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πρά-
 γματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi
 fodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpen-
 dens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi
 etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, ne-
 dum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, &
 ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spe-
 ctaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se
 vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie
 eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem so-
 lem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, ro-
 gum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum
 iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id
 ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de
 igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi fodalis, sexcen-
 ta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκτυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμενη.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχρητάς,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἑμαυτοῦ, ὥς ἐπειδὴ αἰνέφθη μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ Φανῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖν ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὥς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσασατο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inhiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obtusefcentes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adstiti cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπῃ περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διονύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

- 41 Ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασθησομένας. Φασὶ δὲ πάσαις ὁχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινήσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulanti laetum atque hilarem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cornices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elenses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τῆς ἐγένετο ἄνθρωπος, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 δὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇν, καὶ τὸ μεῖράκιον τὸ ὠραίον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα παμμέγεθες
 ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίως
 ὁ γένετο) Πρωτίως μὲν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γράμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν σὲ

δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μα-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insuliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 stu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ Θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ποι ἡμερῶν, πλεῖον, εἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἡμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ
 ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν Φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτούντα πάνυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως Θανάτου δοίτε, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 ταῖς θύραις αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπασθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ Φάσαι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρί-
 σσει τῷ δριμυῖ Φαρμάκῳ. ὥρας; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυ-
 πούντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & feбри correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narrait, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatoris velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbis medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 ται πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Οἰλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπότεν τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῶν διηγέιτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὥφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀντίτειλεν. εἶδε γὰρ κακίην
διάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

V *Apol.* ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniiceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἴαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν. ὠχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶν παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferti naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauissem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogi defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρῳ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
 3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἵ γε μέμνημαι. Ἄλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τέταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη εἰκυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμον ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλευκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἰ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quaenam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμῖ ; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλὴν τινὰ ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ιδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτία;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιγμῖά τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἰσταλμένοι ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦ-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παμμίαρος, ἀμαβίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accusas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστόν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέησας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὥς διακείνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι αὐ

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iup. Dura haec fane, filia. Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum infcitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miserratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum dmitteres, Quae agant homines, & quomodo ab infcitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt,

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν,
πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ηἷξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας
εὐδύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ἤμην, ἐνδεξόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῇ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι ὥστε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero deleclam demitto, ut sanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic,
quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc
ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere
ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis-
sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos:
ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis
mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

- 7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καβέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

- ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν εἰρων ἀπίωντας, ὡς λουδορῆσαιτο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, 8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ συγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὁπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὅπτι-

σθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἱεροῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iur. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberē, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorūque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & ver-
fata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μνήσουςα, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαν-
 τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθύς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πᾶν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ
 ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασιν. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἐπτά λεγομένους σοφούς· Πίπτα-
 χον, Βίαττα, Θάλητα, Περίανδρον,
 Κλειόβουλον, Χίλων, Σίλωνα. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἐπτά οὗτοι, Πίπ-
 ταχός, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλειόβουλος, Χίλων, Σίλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφῃ ἦσταν. V. In Voss. alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν,
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuissē, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκίαν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὄντες ἀκριβῶς πάντα κατανενοημένοι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὥς αὐτοὶ ὦντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομιφαί, καὶ ἀποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Εἴτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπὸ γον, καὶ παρεδίδουσιν πιεμένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανίς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγάνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos aufum; sed velut lipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: comulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis fodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρήσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτε ὦφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. 12

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μιὰρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικὸν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσυχρίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, εἰὰς εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξιν, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adiicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eas tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλευούσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοποῦμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἰερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαβίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἶψα

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεία, ἀρμύδια, ἐπιτιμία. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, &, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *navim* in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ὑμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶιστα, ὡς οἶσθα, 14 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προΦανῇ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδεὶν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἢ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praefito statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi que quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amicitii, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφιστα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὸ δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά, καὶ οἶνος, οἷος ἡδίστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀποκεῖρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς αἰόνται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
- 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὐτὸ καίκεῖνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηταί τις οὕτωςι κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθὺς βοᾶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν αὐτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνεις ἐθέλης, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
- 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium non fassamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicet ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensum interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Dio-

ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
 νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνέ-
 ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅποσον ἔνεστι τῇ φύ-
 σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
 τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
 ὕλακην δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
 συχὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν δίδοντα, καὶ
 περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
 Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
 γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
 ἑάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
 τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
 μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
 δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
 τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
 χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis il-
 lius signis militare aiunt: qui, quod utile ineft in natura
 canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
 minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
 tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
 Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
 blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
 unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
 quid futurum sit. Exsilientes enim de officinis universi de-
 fertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
 cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
 ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
 ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
 res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
 tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

νούντας δέ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στο-
 18 ματα ἐσρέειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὰ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιά ἐκείνων
 νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασιν τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶοντα ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερός ἐκείνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις ὀρῶσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἶε. κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ
 9 Ἐκείνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiam si acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλαργυρίας; οὐδέν γοῦν οὕτως εὐροῖς ἄλλο ἄλλω
ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷόν, κο-
λακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
ἢ τὸν Στρουβίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν
τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν
γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδο-
νὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος,
ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχο-
λον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ
βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
έχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπότεν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰ-
τίας ἐπιζῆσθαι μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χοιρὰν
βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ
ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 10
σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρ-
βορος· χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανίστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰτα-
μὸν) Ἀταίσχυντον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies,
ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi
se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem
aut Struthiam superare possint: veracitatem commendan-
tes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio.
Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus:
re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis,
querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, su-
pra parvulos infantes. Quare risum praebent non medio-
crem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bi-
lis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam
& furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum
os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum
effunditur! Aurum, inquit, aut argentum, Mehercules, nec

Lucian. Vql. VIII,

X

κτῆσθαι ἀξιῶν, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλ-
 λά πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορρέψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πῖθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, καί-
 με τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἕνα τινὰ προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὰν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum faris est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, doliisque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

ἔχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρᾶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τί
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούστους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῇ δὲ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
ῥύσεται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμαρτέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλέα. V.

Penelopes *confilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iup. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a sa-
cerdibus illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e *vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολᾶσθῆσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢ ἐκκόψῃς μισὰρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τοῦ Ἀυγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἄκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάντῃ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φῶσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήτομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρατε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἰμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἢ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

fophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πᾶν ἐν χρῶ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελαι ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινὰς ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὰ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherrima omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. in cute eam tangens.]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: & nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, & signa insuper.

Phil. Ne ego quidem fatis certo, quomodo nominentur. scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob habendi

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκλήτους.

ERM. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27 περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἄρρενα-
πὴν, καὶ κομῶν ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τούν
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
13 Μίτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] & Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Euthemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρῶ καυρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργή-
λον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοῖδαραν, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ.

- 28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέ-
κειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅποσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλοσοφεῖν Φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ, ὡς Φησιν, αὐτῇ.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, sup pallidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebar, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit,

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστίν, ὦ Ἡρα- 29
κλεις, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, ὁ σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς
ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὁδὴν
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικαίτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γὰρ πού
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλεις, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μῆνυτρα,
ὡς ἐγώ γε πάνν σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δείξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ἄν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαμι ἂν
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum Iyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ERM. Δειῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὥς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ERM. Ἐπίσχε. οὐ γυναικός ἐστι Φωνή, ραψωδού-
σης τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰῶδα
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ ἔποι.

ERM. Οὐκοῦν τὸν Κάνβαρόν σοι μισητέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ρέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα
ᾠχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές, κυνὸς ὁμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

*Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,
Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.*

*Merc. Ergo Cantharum odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.*

*Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam receperam.*

*Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cerva,
Expers consilii, numeri nullius in armis.*

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ' ἐκολοιῶν
Μαίψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποσπνέουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τοσούτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεται σοι, ἢ Γηρυό-
την, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίαισιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; Φέρ' ἰδῶμεν ἅ τιγά σοι ἢ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου
τρυφῆς;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσοῦ.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica.

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus caduna.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

*Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpef-
sa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.*

*Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet-
vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
pulsetur ianua.*

*Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?*

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, αὐτῷ μιὰρὸς ὢν.

- 32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπετῆς τυγχάνεις ὢν; εὐμένουν ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ εὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex affe est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulfor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipere.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τι, ὦ ἄγαθε, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὑπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τῷ δὲ τούτῳ τῷ δραπετίσκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τοῦ τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυτίδας τῶν ὀθνῶν, τὸν Ληκυθίαν· τὸν Μυρόπνον δὲ αὖθις ἀκείψαι τῶν ἱματίων τὰ διεργαγῶτα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυτίδῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus [*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico- rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Iſtam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum fordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἴτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τὰ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοὶ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίβης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτάς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωστῆς ἔνος ὢν.

6 Λιοντὴν) Τριβάνιον λέγει. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

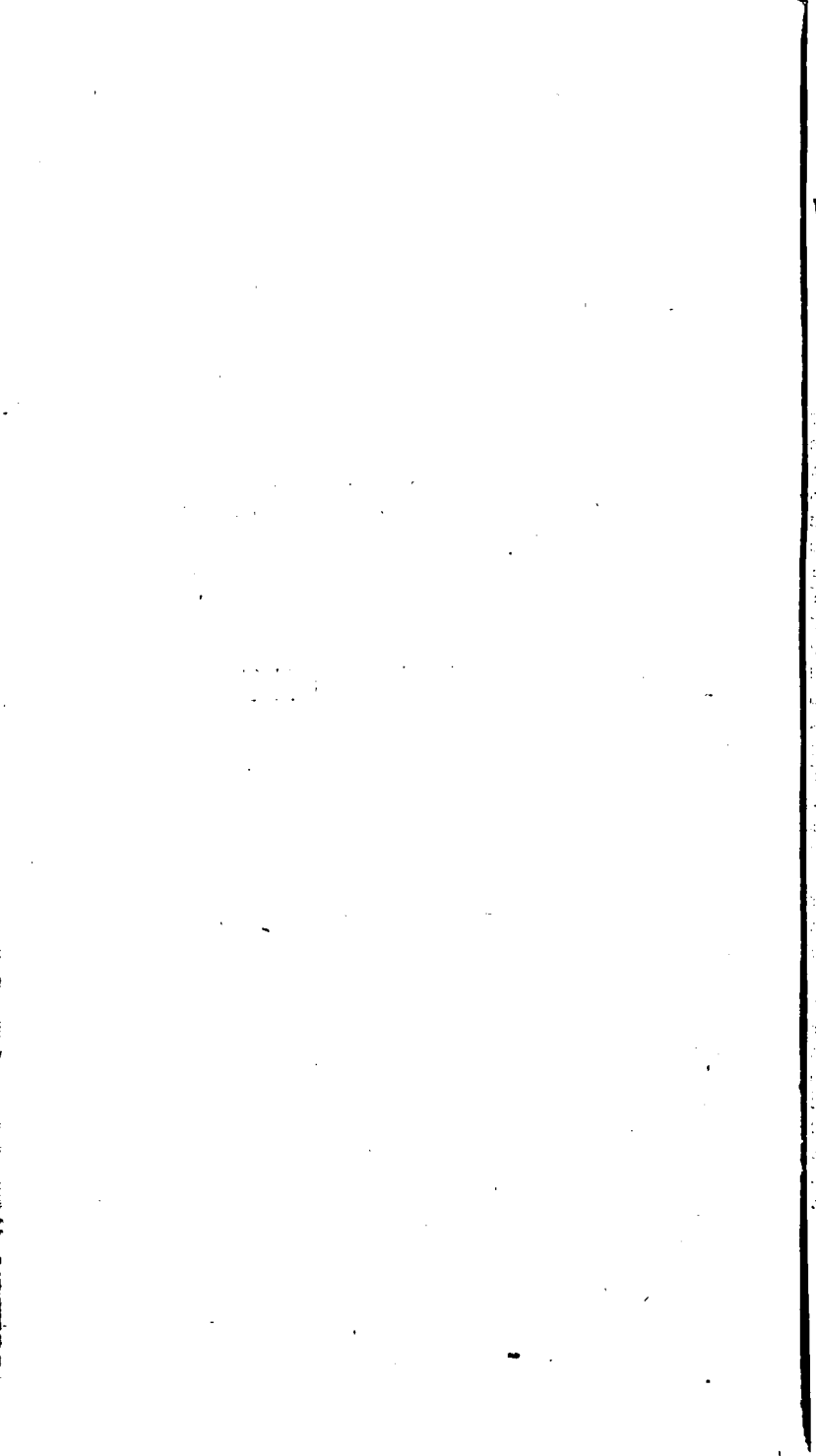
Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* (ω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμεῖς-ω. Obscundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμεῖς-ἀ-μην. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας*) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1. W. cad. Παραλαμβάνεις*) Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σήτας*) ζήτας misere edita. *cad. col. 2. Προλαμβάν.*) προσλαμβάν. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρακεκομμένα*) Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας*) Nil mut. *Fl. Fr. I. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῖν*) ἡ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.*) Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *cad. col. 2. Εἰκάσαι*) εἰκάσε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὼν* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirate* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων*) Rescripsi ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim certt. male. *l. 7. Ἡ τῶ*) ἡ σὺ τῶ Th. Mag. melius. *cad. Τοῦτῳ*) τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῶ*) τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ* καὶ Graev. *Κάτα* *Fl.* In vulgato conspirant certt. Mox ἔχε recte *Fl. I. H. S. Εἶχε* *P. l. 13. Κτήση*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὼν* Μυρίνη ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ*) Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις*) ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπίσκοποῦ*) ἐπίσκαπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου*) Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι*) Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδείξασθαι*) Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοπποφόρον*) Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον* *Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον* *l. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις*) Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις* *l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.*) Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα*) Lege κῆππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα*) Lege σάμμι. *Solan. cad. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. l. 21. col. 1. Σίγμα σαμπφραι)
 Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen
 mutavit; sed σαμπφραι in textum recepit ex C. cum σαπ-
 φόραι tantum editum esset. In V. vero σ. (pro Ϛ) mox etiam
 Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro
 Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Pag. 8.
 l. 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. l. 13.
 Χρυσούς ἐμβάτας) Legend. χρυσᾶς ἐμβάδας addit Solanus.
 Pag. 9. l. 3. Ὁ Θεοσίτης) Non compareret in Fl. l. 13. Αὐτοῦ
 αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. Ὑπερπηδησεται) ὑπερπηδησεως edi-
 ta, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν) Sic emendavit
 Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. Καὶ) Omisit Fl.
 l. 9. Ὅλος) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. Συμ-
 μαστιγουμενός) Συμμαστιγουμ. male B. 1. l. 11. Κόλλοπας)
 Recte edd. praeter I. & V. 2. quae κόλλοπας. Pag. 13. l. 6.
 Περὶ) Ita bene Ald. I. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1.
 l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον) Haec & seqq. a λύρα ad λύρα defunt in Fl.
 l. 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφεὶ λόγῳ marg.
 A. 1. l. 17. col. 2. Καταπεφρονημένος) Sic dedit Solanus pro
 vulg. καταπεφρονημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν.
 Pag. 14. l. 4. Πυθανόμενον) Ita Fl. B. 1. H. &c. Πυθανόμ. I.
 & Fr. Forfan πυθόμενον voluere. Pag. 15. l. 3. Ἐφ') ὕφ' male
 Fl. l. 18. col. 1. Κυῶν) Ita merito emendarat Solan. cum le-
 geretur Καῶν. ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba &
 μόνα ἐξάίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens,
 ad ἐκείνῳ γέροντι. Pag. 16. l. 3. Γηρυόβου) Sic Fl. Fr. Ald.
 I. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amst. l. 11. Ἐγγελάται) Hoc perti-
 naciter servant edd. Ἐγγελάται adscript. marg. I. Pag. 17.
 l. 2. Ἡ) ἢ delet Gesn. l. 4. Ἀνελίσσεται) Et hoc edd. constan-
 ter. Ἀναυλίσσεται Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. Ἐντίθεις) ἐν-
 τίθης vult Guyet. l. 10. Φασι) Sic I. P. aliaeque. Φασὶ Fl.
 Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χαλεπὴν οἱ τότε Coll. l. 12.
 Βάκχας) Βάπτας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg.
 A. 1. Pag. 19. l. 7. Κτένιον) κτένας Fl. l. 13. Κάμει) Non ha-
 ber Fl. l. 16. Δὴ) Restitui ex L. & Fl. Δεῖ edd. cert. male.
 Pag. 20. l. 1. Εἶ) εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος) Sic
 pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς
 ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1. l. 6. Ἐκκεκραγέναι)
 κεκραγέναι Fl. l. 9. Ὁμοιώθης) ὁμοιωθεῖς Fl. Pag. 21. l. 4. Τὸ
 τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano
 ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Cert. male, τῶν Μουσῶν
 τοῦτο; διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μουσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiafta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὅμοια*) Abest a *Fl.* Adest in cert. Forfan τούνομα, adscript. marg. *I. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; sed & sic *V. Recte Μάρκον C. & G. Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) δοκοῖ *I. sola. Pag. 24. l. 9. Σκεπτόμενος*) σκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτρέποντας*) ἐπιτρέποντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl. Habet & S. Σωφρονίσαντα B. 1. I. P. Σωφρονίσαντα H. l. 4. Νέκτιστον*) νέκτιστον *Fl. sola. l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Constans lect. Δείγματα *Marcil. l. 6. Δόγῳ*) Sic edd. omn. λοιποῖς *Marcil. Pag. 27. l. 13. Ἀπτεῖ*) ἀπτεῖ *Fl. & L. male. Prius Ald. I. &c. Ἀπτη* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl. sola*, quod & adscivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὲ vult *Marcil. l. 8. Ἰθι*) Bene *Fl. Fr. H. P. aliaeque. Ἰθι male I. l. 9. Οἴκῳ*) οἴκῳ *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαιρίδας*) μαχαιρίδων marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένος*) κειμένος *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) *V. Codicis compendium obscurum est. Forfan ἐγκρατήσαντα. Solan.*

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene sic *Fl. Διαβολῇ* etiam *B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ* male *I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Το δὲ*) Ita *I. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῷδε* edd. cert. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abest in *B. l. 10. Καὶ*) Iterum abest in *B. ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες *B. male. l. 13. Τραγωδισδ.*) τραγωδιδασκάλοις *B. male. l. 14. col. 1. Ἐπηλυγάζουσα*) In *V.* referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex *C.* vero ἐπισκιάζουσα reposuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα. Nam *C. ἐπισκιάζουσα*] γράφεται ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex *Cod. D. Marci*, qui fuit *Georgii Anton. Vespucii*, huic Scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus, pro eo, quod legebatur in *V. & impr. ἄγνοια*. Ego recepi illud ἐπηλ — etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat: quid enim esset, ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο *B. l. 3. Εὐροι*) εὐρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τινος*) τινος δαίμονος *B. l. 11. Καὶ*) Omittit *B. &*

mox iterum. *l. 13.* Περιπίπτομεν) Admisi ex *Fl. l. 1.* Περιπίπτωμεν vulgo cum CB. *l. 15.* ἄρχεται) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W.* *Pag. 33. l. 1.* Πτολεμαῖον) Πτολεμαίου B. *l. 4.* Πτολεμαίου) Πτολεμαῖον B. *l. 10.* Καὶ παρ') Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14.* Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ) κατὰ ἄλλ' οὐ πάνυ Cod. B. Κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1.* Τῶν ὄλων) Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, & seq. Scholionι κάρτα ad οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν' utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius referatur ad Θεοδότη. *Reiz.* *Pag. 34. l. 2.* Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. *l. 4.* Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5.* Παρ' ὄντινούν) παρὰ τιν ὄν B. *l. 6.* Ὡς εἰ) Nil variat *Fl. &c. l. 7.* Ἐαδς) ἔαδς adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15.* λέγεται) Ἄν ἔρχετο; Coll. ead. Μεταγνῶναι) αἰσχυνθῆναι G. B. & marg. *A. 1.* *l. 17.* Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. *l. 18.* ἤρεσκεν) ἤρεσε edita. ἤρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8.* Δὴ) διὰ B. *l. 13.* Γοῦν) Abest a B. *Pag. 36. l. 1.* Παρομαρτοῦσι) παρομαρτοῦσαι male B. *l. 4.* Τις) Adeft in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6.* Δὲ) Non habet CB. *l. 13.* Γενήσεται) γίνηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14.* Τὸν κατηγορούμενον) τοῦ κατηγορούμενου B. *l. 18. col. 1.* Ὁμαρτοῦσαι) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι' utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10.* Ἀδίκουντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl.* Ἀδικούντας editiones cett. *l. 11.* Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & *Fl.* restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14.* Μὲν) Non habet B. *Pag. 39. l. 5.* Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. *l. 7.* Ἀμφοῖν) ἄμφο B. Cod. Schol. & *Fl.* ead. Ἀκούσης) ἀκούσεις *Fl. l. 10.* Ἀκρίτους) ἀμνήτους B. *Pag. 40. l. 4.* Τὸ ἐμφανές) τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11.* Διελέγχει) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3.* Ἐλπίδες) Deest in B. *l. 9.* Πλησίον) πόλεμον marg. *A. 1. l. 10.* Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l. 14.* Ὁ) Artic. addunt *l. & V. 2.* Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16.* Τὸν) τε Homer. *Pag. 42. l. 3.* Ἡμισευέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9.* Κατίσχυσε) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2.* Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5.* Κἄν) Recte *l. S.* Κἄν male *P.* Καὶ etiam male Cod. B. *l. 11.* Ἡ) καὶ B. *l. 12.* Ὁμοίως) ὅμοιος male *Fl. l. 13.* Εὐδαιμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15.* Φίλοι) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστον tantum adscivit. Pag. 44. l. 2. Προσάψαι) προσάψεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & I. Μὴδὲ P. S. Αἰσλ. Μὴ δὲ Fl. Ald. Fr. H. aequè male. Μὴδ' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forlan ὑπεστέναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασδεῖς) In C. ἡράσθη... ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί, ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι, Solanus. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. Reitz. ibid. l. 19. Eis αὐτὸ γεγονώς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τούτῳ) τουτα per compend. B. l. 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρῶτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκεῖνα) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκεῖνον male cett. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅτως vult lens. Pag. 46. l. 1. Τοῦ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. l. 2. Ὅποτε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληδεῖς male I. cum V. 2. l. 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἀν. ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἀν. B. Ἀν ποτὲ ἀπ. Fl. Vulgatum tenent cett. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀνίστασαν marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὅρκος ἦν ἀπασιν) ἀπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶσι B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβάν— V. l. 17. col. 2. Ἀτε καὶ ἄκη) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκη, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διέκβακχευε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσδονται) αἰσδοῦνται B. Pag. 49. l. 6. Μὴδὲ) μὴ δὲ edd. vet. ut semper. ead. Αἰσδομένου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. An αἰσδομένου; adscripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκούοντος I. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς I. sola; & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

Ἄψικρον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirare *Fl. B. P.* *l. 8.* Λα-
 θρηδα) *Constans lectio*, ait *Solan.* *Ald. 2.* tamen aliter; v.
 not. *Gesfn.* *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & *B.* Πρὸς τὸ
 οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult *Solan.* ac *Gesfn.* optime. *l. 9.*
 Ἀκούοντες) ἀκοὰς *Ald. 2.* *l. 10.* τοὺς) τοῖς *B.* *l. 20. col. 1.* Οὐκ
 οἶδα) In *C.* hic novum Scholion constitutum, quod iam fu-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit
 aliaque menda correxit *Solan.* *Pag. 51. l. 5.* Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος *B.* *l. 6.* Ἐνδρευμένος) Ita edd. & *B.* Ἐνε-
 δρευμένος *V. 2.* *l. 7.* Ἐχῃ) ἔχει *B.* *l. 8.* Ἐξέρρηξε) διέρρηξε
Coll. l. 9. Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec *B.* Ἀν προσεισθό-
 μενος; marg. *I.* *l. 10.* Παρωξυμένος) παρωξυμμένος *B.* Nil
 mut. edd. *l. 15.* Ἐν αὐτῷ) αὐτῷ sine ἐν *Fl.* *Pag. 52. l. 1.*
 Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V. 2.* & *B.* & marg. *A. 1.* Ὑποκι-
 νούμενον edd. cett. *l. 2.* Πάνθους) Restitui ex *I.* Omissum enim
 in cett. & *B.* *l. 5.* Οὔτε) οὐδὲ marg. *A. 1.* *l. 14.* Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & *B.* Αὐτίθεν *I.* & *V. 2.* ac marg. *A. 1.* *l. 17.*
col. 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit *Solan.* addens: *C. D.* ἀσταρτίας καὶ, & sic *V.* quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. *l. 19. col. 2. Z)* ἢ *V. male.* (vid. *Il. Z.*, 164.) *So-*
lan. l. 21. col. 1. Ἑρμνεῦ) ὠσμνεῦ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in *Mf.* Videtur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradi-
 cat. Quid sit ὠσμνεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiaftam
 appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμνεῦ legitur,
 & *p* ita coniunctis, ut facile ὧς credas, non ἑρ. expressum.
Solan. Pag. 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. *Solan.* Οὐδέ το
 edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita *Solan.* rescripsit
 ex *B.* Vulgo inverse, τολμῶσι προσβλέπειν. *l. 7.* Αὐτοὺς) αὐ-
 τοῖς male *Fl.* *l. 11.* Κάκτανε) *Al.* male κάτθανε, *Coll. l. 17.*
Μάχλου) μάχλης *Th. Mag. Pag. 54. l. 6.* Ἐχρῆν) χρῆν *B.*
ead. τοιούτο) τοιούτον *B.* *l. 9.* Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φ' per compend. *B. Fl. Fr. l. 12.* Χολῆν) Bene sic *P. A.* Χο-
 λῶν male *S. Fl. B. 1.* & *2.* Χολᾶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto
 subscripto, item *B.* *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B.* *l. 14.* Ὁ) Si-
 ne artic. *B.* *l. 17. col. 2.* Ὁρέων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex *C.* est, & *V.* ipso. *Solan.*
Fors ἔρων. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) *C.* Θεμιστοκλῆς αἰεὶ Ἀ-
 ριστείδου δίδ. At in *C. D. M.* eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, nisi quod δὶδ. recte habet, non δὶδ., ut illa. Solanus. l. 20. col. 2. Ἀναληψόμεθα) ἀναλειτουργ. editum antea. Emendavit Solan. Pag. 55. l. 9. ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. l. 14. Πάθει) πάθεις male Fl. Pag. 56. l. 3. Καθιστάται) καθιστάται Fl. & B. l. 4. Τοῖνον) Omisit B. l. 5. Αὐτοῦ) ἐαυτοῦ B. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελεστέρον B. l. 9. Πιστεύειν) Neglexit B. ead. Μίσσει) μίσους B. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. l. 16. Οὐχ) Non camparet in B. Pag. 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) l. & V. 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. l. 5. Ὑπὲρ) περὶ Fl. Et marg. A. 1. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. Fl. B. 1. Τὸν γὰρ τρόπων enim Ald. H. P. S. &c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. Solan. ead. col. 2. Αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic P. l. Ὅτι μάλιστα ἱψηστὴν Fl. H. S. l. 3. Περιπτεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. ead. Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἐαυτῷ sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscripuit marg. A. 1. l. 11. Ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούβαλον) Βουκόλον male Fl. l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ Fl. l. 12. Καίτοι) χαίτοι male l. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic Fl. cum cett. ead. Οὐχ οὕτως ἀσφαλὲς) Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθέωνα. ead. Βάσταν) Et hoc edd. atque M. Βάσσον adscripsit Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρρητοποιεῖ) Lege ἀ—οί. Solan. l. 20. col. 1. Πανπύνηρος) Exc. G. Πανπύνηρα. ead. col. 2. Πίνται) Exc. G. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχροῦς ἥδον) Exc. G. αἰσχροῦς ἰδών. Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλειπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. Solan. Pag. 63. l. 2. Μηδένα αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. l. 5. Στόμα) Recte sic M. Fl. H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. 1. l. 11. Ἐν) Neglexit praepos. W. l. 13. Αὐτῷ) Sic W. l. & marg. A. 1. Αὐτοῦ H. P. S. Fl. B. 1. Ald. Fr. l. 14. Ποικίλων) ποικίλων l. & Ald. l. 16. Αὐτοσχιδιάζειν) σχιδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος; quamvis etiam in C. reperitur T—. Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) Receprum ex W. Τὼν edd. pessime, cum tamen λόγον μοχ haberent. Τὼν — ἐκείνου λόγον Fl. Ἐκείνον edd. certt. & M. l. 14. Ἐχῶσι) ἔχουσιν Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβοήθει) Recepi ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατὴς) ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M. l. 6. Πειρώμενον) Recte M. Fl. P. &c. Πειρώμενον male l. Ald. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) ἐξεπολέμωσε male Coll. Vulgatum servant M. & Fl. l. 11. Θύουσι Νουμᾷ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δε) δα W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem notat Solan. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedi ex P. Κατ' αὐτοῦ certt. & M. Pag. 67. l. 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male l. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic l. Κυβίβης male edd. certt. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισκαμάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κῆν) καὶ Fl. Pag. 70. l. 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φῆσι. l. 10. Ἐως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιδόν) Bene sic plurimae. Διεξιδὼν l. l. 5. Στάθητι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marcil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τοῦτω) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphraide ex Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποίησεται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλοῖδν) Exc. G. κληιδν, οἱ δὲ καλιδν. C. κλοιδν, οἱ δὲ καλιδν. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε — καὶ κρημενῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημνὸν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφανισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλ.) Κύφων δυσχερὲς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μένονται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνηται male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. Νεανιεύεται) νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾷ. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέην) ἀργαλέαν W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentiunt edd. & M. l. 16. Ἀναδέρειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) ἐργασθαι marg. A. 1. ead. Καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. Καὶ cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίωνος) Οἰνοπίονος penultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὡς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox οὖν cum cett., Pag. 78. l. 1. Ἀξιόσεως) ἀξιάσεις W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπὶ.) Absunt a Fl. ead. Ἀνθοκρατεῖν) Sic l. B. 1. P. H. S. & c. Ἀνθοκροτεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. Ἀνθοκροατεῖν W. ead. Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M. l. 9. Ἐπεὶ) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male l. l. 10. Εἰς) ἐς W. l. 14. Μητίσχον) Sic M. & edd. excepta Fl. quae Μητίσχον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μιαινομαι) Bene S. & A. solae. Μαίνομαι male l. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. Ἀντί) Nil mut. edd. nec M. Ἄν τί; vult Gron. Pag. 82. l. 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παραί) Sic dedi. ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξελύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. not. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύνας Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. 4. 11. col. 1. Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῆν in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. ibid. l. 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί δαί;) Sic rescriptum ex M. Τι δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. A. 1. Ven. 2. & l. ἐπαινέσαιμι, sine μοι sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. Δυσκόρακος) δυσκόρακος W. Fl. B. 1. & 2. Διοκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίραιδος) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. Ὅ ὥσπερ) ὡς παρὰ edita; ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. συναλλησμένους) Sic V. & M. συναλλησμένους Exc. G. *ibid.* l. 18. Διατετρίμμενον) διατετρίμμενον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In impress. erat παχυνευρούντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Cafauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. *Solan.* *ibid.* l. 15. Ρείθρω) ῥήθρω male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. l. 9. Ἐμοι) Rescripti ex *Fl.* l. marg. A. 1. & V. 2. Ὁμοι edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. *Pag.* 94. l. 9. Συνεσομένους) Sic *Fl.* Fr. P. H. S. B. 1. & 2. Συνεσομένους I. & V. 2. Συνησομένους Pell. Forf. συνοψ— adlevit Solan. *Pag.* 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. Ἐμελλε cert. l. 9. Ἀλαζονίαν) Et sic *Fl.* cum cert. l. 15. Ὑπεκύνφαντα) ὑποκύνφαντα *Fl.* l. 17. col. 2. Παλαιστότου) παλαιτάτου. V. *Pag.* 96. l. 3. Ἐλεύθερον) Forfan αἰθρίον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστοχον) Recepi ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. Καί τῳ) Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic *Fl.* cum reliquis. *Pag.* 97. l. 2. Ἡγούνται) ἡγούν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς *Fl.* ead. φαίνεσθαι) ἴσεσθαι Coll. Vulgatum firmant *Fl.* Fr. I. P. &c. *Pag.* 98. l. 17. Ἦτοι) In editis εἰ τι. Correxerit Solan. *Pag.* 99. l. 1. Δρεπομένων) δρεπομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τί) τοι *Fl.* & marg. A. 1. l. 6. Ἠδίων) Recepi ex L. & S. Ἰδίων edd. cert. l. 10. Καὶ ἕλον) ἄλγιον δούς *Fl.* Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. l. 3. Ἐκπομπεύει) ἐμπομπεύει *Fl.* & marg. A. 1. l. 15. Ὡστε) Ex emendatione Solan. Ὡτε edd. priores. *Pag.* 101. l. 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male *Fl.* l. 13. Ὡς) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολεσδαινουσάν) Sic erat in editis Schöl. at in textu Luciani Διολεσδαινουσάν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnas. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. l. 14. Ὑπεναντίως) ὑπεναντίος Pell. *Pag.* 103. l. 6. Χρόαν) χροά male *Fl.* l. 7. Τὴν) τὴν L. & *Fl.* l. 17. Γε) Omittit *Fl.* *Pag.* 104. l. 10. Ποιεῖ) Rescripti ex B. 2. ac Pell. cum edd. cert. ποιεῖν habent. *Pag.* 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. *Fl.* *Pag.* 106. l. 1. Ὀλος) ὄλος marg. A. 1. l. 6. Ἐκλήουν) ἐσύλουν marg. A. 1. & *Fl.* *Pag.* 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. &c. Μακρὰν *Fl.*

L 9. Λύξον) Et sic Fl. cum cett. Εύλον vult Gron. Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex I. S. Fr. nam ὑμῶν B. 1. Fl. P. H. aliaque male. l. 7. Ἐθαιμάζετε) Sic edd. omn. recte. ead. Ἐξητάζετε) Ita erat in Fr. Fl. P. B. 1. H. S. Ἐξετάζετε I. l. 12. Ὀφέλιμον) Bene Fl. Fr. P. S. Amst. Ὀφέλημον male I. H. &c. l. 14. Γράψωμαι) Et sic Fl. l. 17. Ἐπαινέσασθε) ἐπαινέσθε Fl. & προτιμήσθε. l. 18. Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ Fl. Pag. 109. l. 3. Λόγον) λόγον Ald. male. l. 9. Τὴν) Articulo caret Fl. l. 17. Γράμμα) δῶμα Fl. quod verum credo. Pag. 110. l. 1. Ἐκείναι) Sic edd. Ἐκείνω vult Solan. ead. Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex Fl. Ἐγραψάτην cett. l. 3. Δοκοῦντε) δοκῶντε edd. priores male. Pag. 111. l. 4. Ἄλλ') Inferui ex Fl. omissum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem Fl. habet ἑώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω B. 1. & 2. ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν ἦρ—. l. 17. Ὅτε — δέλων) ὅτι — δέλει Pell. In vulgato consentiunt I. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S. Πότε B. 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male V. ead. Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς α πῦρ. Solan.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. Κελευσθεῖς) κελευθεῖς Fl. l. 3. Προσφέρω σοι) Bene P. B. I. &c. Προσφέρωσι H. l. 7. Ἡὺξάμην) Sic pleraeque. Εὺξάμην Fl. ead. Ἐπὶ μήκιστον) Sic Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπημήκιστον I. Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. Pag. 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον Fl. B. 1. ac 2. l. 15. Καὶ) Omittit Fl. & punctum post ἀνακείμενον ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) Fl. & B. 1. dispescunt. Pag. 116. l. 14. Ἔθνος) Sic Fl. &c. praeter I. quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. A. 1 W. Pag. 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. A. 1. l. 14. Στρατηγικούς) στρατιωτικούς Marcil. Nil mut. edd. ead. Καὶ) ἢ Marc. καὶ postea posito. Non addicunt libri. Pag. 118. l. 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inserit Fl. Pag. 119. l. 7. Ταρτησίων) Ταρτησίων edd. priores. l. 14. Καλατιανὸς) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανὸς edd. priores. l. 15. Ἀρτίας) Ἀτίας I. sola, & marg. A. 1. quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *I.* quae Βαρδύλιος: quod etiam adscript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. *G.* *V.* 2. & *I.* Ὀδρυσῶν reliquae. *l.* 11. Ἔτος) eis ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. *l.* 17. col. 2. Δε) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυσὶν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) διδέξατο male *P.* (Δεδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαγίτρος δὲ, πρ. *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομοῦντα) παρανοοῦντα *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γασίθρου) Γασίθρου *I.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκολλος) Λευκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P.* Recte cett. Ὑσπ— *l.* 12. Τήραιος) Τέραιος male *Amst.* ead. Μετὰ) μεθ' *S.* & *B.* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amst.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* *H.* Τείραιον *Fl.* Γείραιον *I.* *Ald.* *V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic *Fl.* *l.* 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίνου) Δεξιου *Diog.* *Laërt.* & *Clem. Alex.* *l.* 17. col. 1. Ψάρα) ψάρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. col. 2. Ἡ ἀγχοῖνη) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in *C.* *Pag.* 126. *l.* 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult *Davis.* & *Guyet.* in nott. *Mss.* Nihil mut. libri nostri. Λέριος *Maius.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισσηνός) Ἐμισ— coniicit *Bochart.* Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρος) γήρους *Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταῦτ᾽) Sic *Fl.* Ταυτ᾽ *I.* *P.* aliaque. *l.* 12. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 15. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 16. Παρασκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταῦτ᾽) Bene *Fl.* Ταυτ᾽ cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναθρεφάμενη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *I.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc est in *Fl.* *H.* *P.* *B.* *S.* Πόλεως *I.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *I.* sola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένω) πειρωμένων *Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδες) πατρίδος male *I.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρῶτα) πρῶτον *Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα *Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει *Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) ἰδόντες *Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Παρὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl. P.* aliaque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forfan melius, etsi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλη) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSAIDIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* Cod. *l.* 10. Δέ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὑοντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forfan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniiicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαινας) ἀμφίσβεναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτῖσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλέκτους) ἀλέκτους *W.* sed supra est ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* *l.* 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδεικνυόμενον marg. *A.* 1. *L.* & *G.* Vulgatum servant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiff. sed de supra scriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δέ) δὴ *W.* *ead.* Περιπεπάρθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B. H. P. S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡς) *W.* ὥς cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμίσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I. Fl.* *l.* 6. Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Restitui ex *L. G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυσχεράνητε) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρητε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H. P. B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Rescriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένεσιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολυίδων *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὥς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημένοι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχημένοι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέποι *W.* *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A. M.* Cert. ἡμῖν, male. *l.* 10. ἴσσε) ἴσσε *B.* *l.* 1. ἴσσε adriædum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγεῖον) ἀμοργεῖον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλμους corrigi *Solan.* aliique. *l.* 18. col. 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΑΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. Gronovius ΑΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praeferat. *l.* 5. Ἐπίπνοϊαν) ἐπίνοϊαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* *l.* 1 *W.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M. Fl. H. Fr. P.* Ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cert. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἦδεις) ἡδειςδα *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένον) ὑπισχημένον *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) ἐς *O.* *l.* 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *P.* & *c.* Παρίεναι *I.* cum *V.* *l.* 9. Καί) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἔτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλεῖον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεληλύθειμεν) κατεληλύθαμεν *O.* *l.* 11. Οἶσσε) οἶσσε οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκεῖνος δέαμα) δέαμα ἐκεῖνος *O.* *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* *ead.* Περιηγούμενον) περιηγόμενον male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παιῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Ἐμπαλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cert. misere. *l.* 3. Κράβυλον) Recte *O.* Schol. *Fl. V.* *l.* 2. Κράβυλλον cert. *l.* 9. ΑΥΚ.) Sic *Solan.* dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπιλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπιλημμένον male

ceſt. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) *Sine* artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl. P.* aliaque. Τὸ ἄντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνῳ συνέχεται) Vulgo προτόνῳ κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic *O.* Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρόρα) Omiffa in *O.* *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. *O.* & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἰσως παρὰσημον adſcript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. Καὶ αἰ) αἰ om. *S.* *l.* 14. Ἡρών) In *O.* ἥρων. *l.* 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἐσῶσεν) ἔπλασεν *O.* Ἐσῶζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex *O.* *Fl.* *I.* & *V.* 2. Περὶ ceſt. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. ceſt. Reſtituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι *O.* & *Fl.* ſolemni ſcribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) *Al.* κυμαγωγὴν Coll. At Noſtræ edd. in vulgato conſpirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiffa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίας) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. Μαλέαν) Sic *O.* *Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem maſc. *Fl.* conſentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τίνα) τι *O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυρρινούσιον) Μυρνούσιον *O.* ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου *O.* Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυοῖν) δυεῖν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν ſola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male *O.* pro σιγᾶν. In vulgato conſentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξη *O.* *l.* 9. Μῶν ἐρωτικόν) τῶν ἐρωτικῶν *O.* *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. *l.* 14. col. 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & μοχ μυστήμα male pro μυστήρια. Reitz. *ibid.* *l.* 15. Τῷ) τοῦ *V.* *ibid.* *l.* 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφεις) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδῆ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίῳ) Recepi ex *O.* Οὐρείῳ edd. ead. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν *O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* &c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic *O.* *Fl. Fr. P.* aliaque. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec *O.* *l.* 5. Ὡς) δς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Σύνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* l. 11. Πρῶτον)
Sic edd. *Lege* πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετήν) ἑορτήν *O.* l. 16. Γε)
 γὰρ *Th. Mag.* l. 17. col. 2. Γὰρ) *Sic* V. Sed in textu melius
 γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καὶ) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολουσίθων)
 ἀκολουθούτων *Fl.* l. 6. Καὶ) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζό-
 νων) *Sic* V. Ἀλαζονεύοντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.*
 Pag. 170. l. 3. Ὑποκείδωσαν) ἀγωνίσδωσαν *O.* l. 4. Ἔσται
 τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. 1 W.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαι-
 το) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. 1.* l. 6. Ἐγένετο) ἐγένη-
 το *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. 1.* Forſan ex eadem.
 l. 9. Δὴ) *Leg.* ἥδη. l. 12. Ἐπὶ) *Sic* *O.* & edd. plurimae. Ἐν *l.*
 Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἶπερ) ἐπέπερ *l.* forte me-
 lius. l. 7. Εἰ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδρον) Additum ex *O.*
 Aberat in edd. l. 12. Ὅ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέ-
 στω) γινέστω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχ-
 θω *O.* l. 6. Ἐπισημάτα) ἐπισημύτατον *Fl.* & marg. *A. 1.*
 l. 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσδομοῖ etiam omisit. l. 9.
 Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὁ οἰ-
 νοχόος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4.
 Ποιήσομαι) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male V. quod
 recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν)
Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἀνοχλίζειν scriptum
 invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium
 aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐφε-
 στῶτες) ἐστῶτες marg. *A. 1.* l. 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male *O.* l. 8.
 Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχυλίους) Recte sic *O.* *Fr.*
S. Amst. Δυσχυλίους *l. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὅν Φαλ.
 φ.) In C. non reperiō. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προσαίται) πτω-
 χοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρ-
 χεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ἑστ κ. γ *O.* l. 14. Ὀρμειν) ὀρμῆν
O. l. 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὦν male *O.* Ὅν male *l.*
 l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex
P. Fl. V. 2. pro παῖς, quod male *H. l. S. Amst.* &c. l. 10.
 Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ΛΥΚ.) Omisit *l. Ald. H. Fl.* Addidit
P. S. ceteraeque. Inferuit & marg. *A. 1.* Pag. 178. l. 11. Ἐν-
 τοσδίων) *Sic* *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσδιδίων *l.* l. 15. Οἶ-
 δα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179.
 l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) *Sic* *O.* & edd. excepta *l.*
 quae χοῖνικα. l. 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὅ) Omittit
 artic. *O.* Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω
O. l. 5. Τὸ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μεῖ-
 ζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Τῆς) ὑπὲρ τῆς *O.* male. l. 11.

ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. Ὀμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Ἐξαρκτίας male O. l. 13. Τιμῶν) τεμῶν male O. l. 15. Δεινῶς) δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2. Προτοῦ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡν) ἐν O. l. 4. Ἐφίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέχονται Fl. l. 17. Βούλωνται τινὰς) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hauserit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προῖωμεν) προσῖωμεν marg. A. 1. l. 4. Ἀκονιτὶ) Bene S. & Amst. Ἀκονητὶ male cett. cad. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκῆ) διαρκῆ O. male. l. 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. cad. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκτρα male O. cad. Ἡγούμενόν σοι) ἡγούμενου σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. l. 14. Τδ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχείρησαν O. rursus male. cad. Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave. l. 5. Δέ) Omisit Fl. cad. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9. Ἡδῆ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O. l. 11. Πάρεστιν) πῶ πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Ἀπ πλησίον; adscriptit Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omissa in O. cad. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16. Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσειμεν) πρόσμεν O. l. 16. Ἐτρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπώνυμους ἑμαυτοῦ) ἐπώνυμους ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Oὐ fine accentu marg. A. 1. l. 16. Ἐκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐκστάδιος adspirate I. B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐξοτάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπῆταις) συμπολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox Fl. Fr. &c. Μόνη I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγυγν.) διαγιν. O. Pag. 192. l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένει) παραμένει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦτό μοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδὲνα) μηδένι. ἰσως L. cad. Ὅτῳ) εἰτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in

O. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* *Pag.* 194. l. 3. *Τλαν) *Τλλας male O. l. 6. Γιγνόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δέησει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. Ἀπέλαυνον) ἀπελάβον *Fl.* male. *Pag.* 195. l. 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. *Ἀν ἔγνων) ἔγνων ἂν O. l. 5. Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. l. 14. Ἐξῆ) ἔξειν O. & *Fl.* ead. Κοιμίσαντα) κομίσαντα male O. *Pag.* 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Δίδε O. ead. Ὅς) οὗς male *Fl.* l. 5. *Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἡ μὴν καὶ ἄλλ. O. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξη l. sola. Εὐξῆ τί O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. *Pag.* 198. l. 16. Ἥτησατε) ἡτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. *A.* 1. l. 6. Ἀνδρων) ἄνδρ. l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπτε) συνέπτε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte *P.* Ὑμῶν *Fl.* *Fr.* *H.* *I.* *Ald.* *B.* 1. *S.* *Pag.* 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic *P.* ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum *V.* 2. l. 17. Ἠρῆσθαι) ἡρᾶσθαι *Fl.* *Pag.* 201. l. 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* l. 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male l. *Pag.* 203. l. 2. Ἡ σιμὴν) ἡ omittit l. addit *H. P. Fl.* l. 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. *A.* 1 *W.* l. 10. Τοῦ πέρυσι) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *Pag.* 204. l. 9. Ἐπεῖ) ἐπὶ male l. sola. *Pag.* 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδέ) εἶδε marg. *A.* 1. *Pag.* 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic *P.* &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. *Pag.* 207. l. 1. Ἀφόμενος) ἀφημένος marg. *A.* 1. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προσῖόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλίσθην *P. H.* *Pag.* 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. *Pag.* 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* *Pag.* 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* *Pag.* 213. l. 4. Ὅτε) Recte l. *B.* 1. Ὅτι *H.* Ὅ, τι *P.* l. 7. Πολὺν) πολλὺν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & *V.* 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείω) Sic *Fl.* Θύω cett. *Pag.* 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rurfus ex *Fl.* pro vulg. θύον. *Pag.* 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte *Fr. Fl. P.* Ἡμᾶς l. *Pag.* 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic *Fr. S. H. Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο *P.* Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adest in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πινήκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gesln.* *l.* 17. Δέομαι) δέομαι *l.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστεια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελαμβάνον) περιελαμβάνων *l.* male. *l.* 16. "Ο) Constans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *l.* sola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μνανάριον *marg. A. 1. l.* 5. Ἀποστροφῇ) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφή cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἰεταῖραι) In *l.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἀπασῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἐτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. seq. & XIII.* *Pag.* 225. *l.* 9. Σε) Negtexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B. 1.* & c. *Πωλιάδος B. 2.* *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omisit *O. l.* 2. Ποισάμενος) Ἀνπριάμενος; *Pell. l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεοπαγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeferunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omisit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεύς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνανεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεύς *marg. A. 1.* Ἀχαρνεύς *Guyet. & Menag. l.* 10. Ἀπεμύκτισας) ἀπεμυκτῆρις *Pell. l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et sic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφρονήσης *H.* Σωφρονήσης *I.* & *Fr.* Σωφρονεύς *Fl.* Σωφρονήσεις *Pell. l.* 17. *col.* 1. Δήμητρος) Emendante *Solano,* Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, & verbum ultimum ποιεῖσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἶει) ἐτι οἶει *O. l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα *marg. A. 1. l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθῆσονται) Sic legi in omn. addit *Solan. l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐταιρίσ.) ἑτερήσ. *Fl. l.* 16. Ὀκτωκαιδεκάτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἡρα δὲ) ἥρα μου *marg. A. 1. l.* 12. Αὐθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* & c. ΔΟΡΙΣ. ΠΙΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ & c. *I. Fr. & H. l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιᾶς *Fl.* & sine artic. *l.* 19. Καί) Abest a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανηλύθειτε) ἐπανηλύθατε *Fl. l.* 6. Στρατεῖξ) στρατιά *Fl. l.* 12. Παρμένωνα) Sic *Ienfi.* correxit. Παρμένωνα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V. 2.* (*S. & B. 4.*) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl. l.* 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl. l.* 16. ΠΙΑΝ.) Omisi. in *B. P. H.* Adest in *marg. A. 1. I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἰσως ἡμῖν *L.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΙΑΝ.) Recepi ex *V. 2. B. 1.* & 2. & *S.* Nam ΠΙΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl. l.* 10. ΠΙΑΡ.) Ex emendat. *Solan. ΠΙΑΝ.*

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἥκον) ἡκέτωσαν Pell. *l.* 14. Μισθοφόρος) Recte sic pleraeque. Μισθοφόρος *l.* Pag. 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cert. *l.* 8. col. 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid.* *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτο V. *l.* 10. col. 2. Ἡμιλοχίας) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. *ead.* Ταῦτὸ αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est. Solan. *l.* 13. col. 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ — edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἤδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. Pag. 240. *l.* 16. Ὀμίλησε) Recte plurimae. Ὀμίλησε *l.* & V. 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν *l.* Pag. 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. A. 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cert. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cert. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως *l.* 7. Πόλιν) Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὀλως) Sic P. aliaeque. Ὀλος *l.* *l.* 10. Ὁ, τι) Sequentia αμοι ad τι omisit O. *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. A. 1. Pag. 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) περισεσυρμένα O. Pag. 243. *l.* 1. Σωφρονοῖμι) Recte H. *Fl.* P. &c. Σοφρονοῖμι *l.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit O. *l.* 16. Ὀλως) Nil mut. *l.* Fr. *Fl.* P. Pag. 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. *l.* 13. Ἀπωθού) Sic scripsi cum *l.* *Fl.* H. S. Ald. Fr. Ἀπόθου P. B. 1. & 2. *ead.* Περιπλ. δέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. *l.* 9. Ἐτίραι) Scripsi cum S. Ἐταῖραν *l.* P. H. B. 1. Ald. Fr. Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. *l.* 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* Pag. 248. *l.* 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πηνήκην marg. A. 1. In vulgato vero consentiunt *Fl.* Fr. *l.* Ald. P. &c. Pag. 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *l.* V. 2. Fr. H. P. S. Sine καὶ *Fl.* B. 1. & 2. melius. Pag. 250. *l.* 10. Φίλας) φιλάς male *Fl.* Pag. 251. *l.* 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. A. 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. A. 1. *l.* 5. Μῆ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἄν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκεις) καταγιγιώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἀτεγκτος) Sic *l.* ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cert. Ἀτεγκτος marg. A. 1. *l.* 13. Καθευδούσης) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) Al. πῶς, Coll. Pag. 254. *l.* 5. Τῷ θριγκῷ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ρᾶον) ὀράον male *l.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν P. *ead.* Οὐχ ἑώραν) Sic *Fl.* Fr. V. 2. P. S. &c. Οὐκ ἑώραν male *l.* Forf. οὐχ εὔρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. A. 1. *l.* 18. col. 2. Θρίγγον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. *Pag.* 255. *l.* 15. Πινίκην) Sic *Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol.* Πινίκην *B. P. l.* 16. Περίθετος) Sic esse in *C.* notabat Solan. quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In *V.* ὑπερίθετος. *Reitz. l.* 17. Ἀπατώσα) ἀπατώσα edita. Ἀπατώσα *C.* recte. *Solan. Pag.* 257. *l.* 5. Οὐβείς) Nil varietatis invenio. *Pag.* 258. *l.* 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατεπεπλήγεσαν *Fl. Pag.* 259. *l.* 4. Ὀπλισμένος) Sic *P.* sola cum marg. *A. i.* Ὀπλισμ. *Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l.* 13. Πρότερος) Hoc praeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *I. S. l.* 15. Σαρίση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. *l.* 16. Ἀπειροτ.) Rescripsi ex *V. 2. S. & marg. A. i.* Ἀπεδηροτόμ. cett. male. *Pag.* 260. *l.* 5. Οὐχ) οὐκ *I. l.* 6. Συγκοιμηθεῖν) συγκοιμηθεῖν marg. *A. i. S. l.* 13. Σαρίση) σαρίση rursus edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene sic *Fl. P. &c.* Δοκῶ *I. l.* 11. Λημνιάδας) Λημνιάδας *I. & V. 2.* non reliquae. *l.* 13. Φονεύ) Nil variet. invenio. Φονεύς emendat Solan. Sed φόνευσ voluit. *ead.* Ὀπόσον) ὀπόσον *Fl. l.* 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας *L. Pag.* 262. *l.* 6. Φανήσδαι) φανήσδαι male *Fl. l.* 7. Προσαπώλεκας) ἀπολώλεκας *Fl. l.* 10. Ἀλαζονίας) ἀλαζονίας *Fl. l.* 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπεί) Recte plurimae. Ἐπὶ male *l. & V. 2. Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπεί) ἐπὶ male *I. Pag.* 264. *l.* 9. Το πρῶτον) Sic *P. Τοπρῶτον I.* aliaeque. *l.* 16. Ἐκλαβομένου) ἐκλανθομένου male *Fl. Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυθίου) *Luc. Holst. Γύθου.* Nil mut. edd. vert. recentioresque. *Pag.* 266. *l.* 10. Ἐκείνος) Omittit *Fl. l.* 11. Ἀλλ' ἂν) ἄλλον *Fl. l.* 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν *Fl. l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθνιακὸν *Holst. Pag.* 267. *l.* 1. Ἐτη μὲν) ἔγνημιν edd. priores male. Ἐτη recepi ex *L.* Ἐτη μὲν bene marg. *A. i. l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vulgo ὁμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου *Holst. emendat. Pag.* 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. *A. i.* non male. *l.* 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & constanter. Sed *Coll. al. ἐπεισπεσὼν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας. Pag.* 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. *A. i. l.* 16. Ἐπισέπαισαν) Ex emend. *Kusteri. Ἐπεισέπεσον* edd. priores. *Pag.* 270. *l.* 2. Γόργος) Γεωργός marg. *A. i. l.* 14. Ἔστ' ἂν) ὀπότεν *Fl. ead.* Ἀπολαύω της μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν *Fl. Pag.* 271. *l.* 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores. *Pag.* 274. *l.* 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. *T. Fabr.*

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. 'Επιτολὴ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. 'Επεὶ) Recte *B. S.* Aliae 'Επεὶ, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. 'Αλόμενος) Sic omnes. Malim ἑλλόμενος, *l.* 18. *col.* 2. Παλλὰς) Lege ποινας, Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *ead.* Ἄλλας) ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες, Gron. *Pag.* 278. *l.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic Mf. RG. 'Εδιηγούντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. 'Εποίησατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς δυσ.) Haec corrupta cenfeo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic Mf. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. 'Ὅς σε) σε hic inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid.* *l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύρογτι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τούτῳ Schol. Ταῦτό Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. *Cler.* est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ἰκανοὺς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἰκαγῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτο) Divisimus monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχοῦμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Αἱ. χανέντα *Coll.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. *Forf.* ὠκύτερος, adscripsit *Solan.* *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξαισθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus.* *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Absit καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit *Solan.* *Pag.* 290. *l.* 1. Συκίνων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverse cett. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπνῆθ') Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult *Gronov.* *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποδάμ, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλη

λας Coll. Pag. 294. l. 2. Βαλέειν) Bene S. *Amst.* Βαλλέειν male cett. Pag. 295. l. 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. l. 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. l. 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd., *ead.* Ως) ὃν Anonym. l. 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. l. 15. Τότε) τόγῃ emend. Gron. Nihil variant edd. Pag. 296. l. 11. Πάνυ) Interui ex R. Aberat ab edd. *ead.* Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. Pag. 298. l. 16. Περιεσχέσθῃ) Sic omnes praeter S. & A. quae περιεσχέθη. Pag. 299. l. 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. *A. 1W.* l. 15. ἤξαν) Quod Faber voluit, in l. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἤξαν. Pag. 300. l. 11. Ἐπιβήσασθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. Pag. 302. l. 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. l. 13. Ἐλεγον) ἔλεγεν edd. priores. l. 16. Τοῦτω) Recepi ex Mf. RG. Τουτῶν edd. Pag. 303. l. 4. τῶ) Sic Pell. recte. τὸ edd. pessime. l. 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omnes. l. 9. ἤκον) Secutus sum scripturam S. ἤκων cett. male. l. 16. col. 2. Ἀγάσσεται) ἀγάσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* l. 17. Οὔτω) Sic dedit idem; nam οὔτον edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὔτω, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* l. 18. Τοῖς) τινὶ V. Pag. 304. l. 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν P. male. Pag. 305. l. 1. Τὸ ἐν τῶ) τῶ ἐν τῶ male l.

I N F U G I T I V O S.

Pag. 307. l. 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gefn. *ead.* Ὅπτομένων) Sic V. 2. & Ienſius. Ὅπτομένων vulgo male. l. 12. Ἐμπροσόν) Sic edd. omnes. Ἐμπροσόντα Graev. l. 15. ἤλατο). Adſpirate P. S. *Amst.* ἤλατο spir. leni l. Fl. B. H. Fr. Pag. 308. l. 7. Ἀδικουμένη) Sic bene Fl. P. aliaque. Ἀδικουμένη sine puncto male l. V. 2. Pag. 311. l. 7. ἠῖξα) ἠῖξα V. 2. ἠῖξα cett. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Ienſii. Εἰργάσασθαι edd. male. Pag. 315. l. 4. Ὀφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. Pag. 316. l. 14. Ὀρμίσαντες) Ex emendatione Gefneri. Ὀρμήσαντες vulgo. l. 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. l. 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum cett. Pag. 319. l. 3. Οἱ) Recte L. S. *Amst.* Ceterae ἢ male. l. 4. Οἶον) Recepi ex Fl. S. & *Amst.* pro οἱ, quod in P. H. Ald. &c. erat In L. ἢ. l. 6. Διχνεῖαν) Ita dedit Solanus. Διχνεῖαν edd. hac priores. l. 14.

Ἄφθόροις) Ex emend. Fab. & Solan. Ἄφθόρως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθροποὶ) σκυθροποὶ *l.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καὶ) Omis-
sum in *Ald. l. H. Fr. B. 1. S.* Adest in *Fl. P. l.* 5. Πλήσεις) *πλουτήσεις* Pell. *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr. &c. l.* 16. *Μετελευστέον*) Ita ex *G.* restituit Solan. cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς καὶ) *ὡς οὐ καὶ* *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν marg. *A. 1 W. Pag.* 325. *l.* 12. Ὑποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. ΕΡΜ. Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο ἔρμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic *Fl. Ald. l. H. B. 1. &c.* Ἡμέτερα *P.* sola. *ead.* Οὗτοι) *Omittit Fl. l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμῳ) μνηστῶ adscript. Solan. At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὁ οὗτος) Admissi ὃ ex *B. 1. & 2.* quod
aberat ab cett. *ead.* Ὅν) Recepi ex *Fl.* Ὁ cett. *Pag.* 329. *l.* 8. Ἡρακλῆς) Et sic *Fl.* cum *Fr. l. P. &c.* *Pag.* 330. *l.* 10. Μιση-
τέον) μισιτέον male *P. l.* 16. Εἰνὶ) Sic *P.* Ἐνὶ cett. *Pag.* 331. *l.* 4. Ὅπιθεν) Recte *P. & Hom.* Ὅπισθεν male cett. *ead.* Μέσ-
ση) Sic *Hom.* Μέσση *P. B. 1.* ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6. Ὁρμὴν) ὁδμὴν Gesn. bene. *l.* 7. ΤΠΙΟΔ.) Ὑποδεδάμενος ad-
script. marg. *l.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην) *Nihil mut. edd.* Χρεμύτα *Palm.* Κρεμάνθην Pell. *l.* 15. Σὺ) σου
ἴσως *L.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλλης) Sic
Fl. Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΨΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B. 1. Fl. & P.* Προτοῦ *l.* *Ald.*
H. Fr. S. l. 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. *l.* *l.* 13. Τὸν Μυρόππου) Articulum hunc de-
let marg. *l.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρωκτὸν legendum notat
marg. *l.* Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl. P. B. 1.* Ταπρῶτα conne-
ctunt *l. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

*Pag. 2. l. 4. Τοὺς σίας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακε-
κῶθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν
ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: Nisi inde coniciās,
quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium
adhibeas? Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus.
Atqui σείς non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli
aiunt, σείς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis,
falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glos-
sae veteres: Σῆς, ἢ σῆ-ψις, haec tineae, robigo. In Addendis ad-
iecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph.
in Lysistr. v. 731, ubi σπῶν per verbum stare non potest.
KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic
magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam
Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 731, ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων
κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur.
Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bisetius hic post
Schol. Hesiodi Ἔργ. 420 collegit vermiculos varii generis,
monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes &
destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δὴξ ligna,
cornua ἰ-ψ, vineas ἰξ, τρώξ legumina, ficus ψ-ήν. Omissa
δρι-ψ lignis infesta, σῆ-ψ carniū vivarum perniciēs, haec
credo, quod non insectum, sed maior serpens. GESN.*

*ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscere,
rem, si vel una ed. praeiret. REITZ.*

*ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut
vivorū meminisse videtur. De alio Callino legimus apud
Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131
B. SOLAN.*

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλώνας) Vide Hesiodum Θεογ. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Hesiodus Theog. v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἢ μὴν. Hefych. ἢ μὴν, ὄντως δὴ. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id eſt, *revera, omnino*. Hefychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἢ μὴν hic corrigit: exemplaque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνηῖσαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνηῖσαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanius*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtantinus M. Locus clariſſimus eſt Eusebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libaniritidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχυρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάρου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας παſιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαſτῶνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλῇ τε ῥαſτῶνῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθοράσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ ſεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνηſάμενοι, θηλείᾳ νόſφ τὴν δαίμονα ἱεροῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλίας, κλεψίγαμοὶ τε ὁμιλίας, ἄρρητοὶ τε καὶ ἐπὶ ῥρητοὶ πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῃ κατὰ τόνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. Ἐφάρος τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα ſεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τομᾶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρίκη) Ἀν μυρίκη; GUYET. Non male, ut luidibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, l. 22, in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπέτ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειόν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Celsarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex orbe accessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὺς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praeferenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpolationem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora, GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῶ δεινὸν ξυνφοίτας) Ἡ σὺ τῶ δεινὸν ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ἑκτάκις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de stautis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in Imperatoris huius vita: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praefertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθκος γὰρ ὁ πίθκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciphro. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ἂς διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπίδεσθαι τῇ χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμῃς ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμυνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id porius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiaften. PALM.

ibid. Κοπποφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοπποφορον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus Scaliger in ea, quam de *litteris Ionicis* operi suo ad Eusebii Chron. inseruit *dissertatione*, poster. ed. p. 110, quam omnino consule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae & ipsa quorundam nominum nota est, & Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius signi imaginem speciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes Aristophanis optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male & iam a prisco more longe diverso, istud ἐπίσημον in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam Scaliger primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minusculo nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de usu & praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϟ. ϙ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92, 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυλοῖς μὲν ἵπποι

Πυρρὸς χαράγμ' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πεινηκοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. i. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετό

τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic; ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοκμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forsan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium est, de quo Erasmi. adagio ficulnus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάται habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, ait, κωμικά ὑποδήματα, ἐμβάται (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit; L. IV, c. 18, (leg. 115, scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. 'Εμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ὅμοια. Hemsterh. rem non expedivit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβάδες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vet. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσῶς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβας Σικυονία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβας γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consultitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβας de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβας generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ραϋωδ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διδὲ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel Ἴλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸ φλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

έν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ωνησο) Ωνήσω legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πίδα) Hesych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμύζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θραῖτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2. Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan finum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciph. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἑναγχος γὰρ πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μαιράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίων δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. Ego, inquit, *nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est.* SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νεκρῶν) Subaudi τὸ δῖα. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam protulisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδανίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δῆρμα ὑδὸς τοῦ Καλυδανίου διέσσηπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἡδὴ φίλον. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστά τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Articis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὀστὰ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἐστὶν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἐστὶν ὅπως ἀνέδοξεν. (conformatio suavit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονου τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖος, aut post ὀστὰ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονου) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

sua; an quia Latini amant *Geryon, onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύον in *H.* 2. qua utebarur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γερυονήα a Γερυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γερύον aut Γήρυον inveniat. REITZ.

ead. l. 7. λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Εἰρξίου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἵκναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praeef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόνιτες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniore[m] intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφθ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero persudioso poetæ etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davifus autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios *versus absurdos & inconcinnos*, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapicidas coniecto testimonia corrasit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kühnium ad L. XIII, c. 18.* Haec Davisii adscribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni historia, diserrissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 *περὶ παρρησίας*. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam coniecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. οὐ δύναμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγέλονται) Lege *ἡγγέλται*, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius *ἐγγέλαιτο*, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Sili Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera declarant. GESN.

Rag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον scribi debuit, aut εὐστοχότερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίπτεις) Haec omnia Perf. eiusque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀναλίττεις ἀεί, sive, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret *eis* pro *ns*, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωρότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάχχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάχχας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum desere-rem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζῶφριον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχιρίψαιτο) Legendum existimo ἐγχιρίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, nisi quod τούτου pro τούτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πάλιν. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. Τὼν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Κάμὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus, SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκραγένας) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγένας coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοᾶν, ἐμφογεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειραίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγένας, neque compositum ἐκκεκραγένας in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μή. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille fortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andrisicum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. ψευδοφίλιππος) Andrisicus ille, vir ultimae fortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regia implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caes. fabonius ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταπτομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιούσι γοῦν ὑπ' ἑμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, & diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἀλλήλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περιεργὸν potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μουσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

τος) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgarum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertet, non vero quī sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessel. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἄμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remisit. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρῳ) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesue naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τιθῇ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορύζωντα παριόρῃ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ σύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λίμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non reperierit, quae super κορύζη copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζη pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσοι) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neonis tempore, homo dicacissimus, qui *Afinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Afinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *ibicinetem*, *poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Confule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Quid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hermitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, & *Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Theſ. Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημῶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Δουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ᾤκησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Hesych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Nef. ad v. 326, p. 144, & Hesych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχην) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Mias. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγὼ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνος εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκέλευεν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lyfiae in Ἀπολ. δωροδῶκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτὰ, tumque ταῦτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινὸς ἑσποῦδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ. ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιώ γὰρ σε ἀφένμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν ἡ δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιώ σε ἀφένμενον — δεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid expectamus? non profecto ὧν

δε, sed ἀνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnosceret, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὐν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνεῖσθαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut fervis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλασθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τι, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματ' αἰ. Morfiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciph'r. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθούσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasimum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 1, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur unctio.* SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius palpare, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscriperat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγματος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδέυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδεύκωναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similibus

subisse, & histrionis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis annorandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. Ἰσμεν γὰρ τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἁκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam solii Baptae lassare Cotytto*. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est: An hi βάπται gestarunt βαπτά; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam solii Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum feminis articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτεϊ τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, *quam animo, qualibus manibus libros verses*. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obfcoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπτεϊ legendum. GUYET. Etiam hic infelicitate rem cessasse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipfius vitæ Halicarnaffenfis Dionyfius, ex perfona mulieris pro filiis fuis, contra fuum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοὶ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι*; quo *iamdem animo*? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. ^οΑπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & *L.* ἄπει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptiffimum est illud ἄπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίστεις eodem halitu sequatur. Ut enim ἄπτεις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. ^οΑπτει) Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄπτη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίστεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in ει pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὄψει pro ὄψη, in secunda sing. forsan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει *sciscitantis* apud Aristoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ εἰ λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. ^οἩδὴ ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἐργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. ^οἈφες δὲ τὰ βιβλία) Ἀφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 4. τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de qua vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perfona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἰθι) Confer supra Πητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD!
In Schotti Adagio legendum ἀγόνντον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN!

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυνός) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit *περί ἀγνοίας*. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam *Διαβολή*, & ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δειδὼν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἀγνοίαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis *δειδὼν* non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dura res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, v in r mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non fecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνίοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ τοῦ ζῶσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μέλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαιρεῖ, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique postūm ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia titer, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o pectora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lyfandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forſan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλησίον) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantrali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epistt. Cic. selectt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eosdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, *χείλη δὲ*, inquit, *κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολὺς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμνην κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενούς ἐπ' ἀνέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πάσις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου.* *Labia accusatoria & sycophantica aspernere*: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: *διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν*, inquit, *ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιῶν, οὐ ἀντιπαρείσρυν, καὶ πρὸς παῖδα πατρί, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος.* Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinnaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: *ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμáίνεται*, mendacii calumnia vitam labefaciat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exfilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθ' ἅπερ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecimus.* Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἐν δὲ διὰ δυοῖν.* TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum *δέσει*, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus*

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Cirat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστήχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· αἰεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετῃσχηκὸς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεοδότον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότα) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prideaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodora coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodorus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγχι σχαδῶ

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυνθίατο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

cad. l. 12. Πηλουσίου κατέληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficiiceretur. TOLL.

cad. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τᾶλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ᾖ) Salmurienſis: Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non effret admodum prudens. In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τᾶλλα. Locus laborat, cui suffragante Mf. sic sanitatem reddes: ὅς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ᾖ, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Erymologici magis sententiam firmer. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est qui quidem sumptopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένους. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placeat coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostender. Nempe apposuisse aliquem pato glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumpsit, & eadem ordinem verborum aliquantulum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τᾶλλα οὐ κάρτα φρενῆρης τις ᾖν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

· ead. l. 14. καὶ τᾶλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum καὶ τὰ ἀλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, secutus sum. Φρενῆρης enim ap. M. Aur. IX, '51, significat prudentem. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exfulare tantum iussu κάρτα, existimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in l. adscripseratque: Cod. B. καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πᾶν. Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πᾶν. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

· ibid. Οὐ πᾶν φρενῆρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, computationibus, & infanis amoribus deditam cognoscas e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & Aukitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim alias. TOLL.

· ead. l. 15. Ἐν κολακεῖα δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

· ibid. Τετραμμένος) Frausus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

· Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, pamineque verisimili ista calumnia. TOLL.

· ead. l. 2. Ὡστε μὴδὲν τῶν εἰκόντων λογισάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pietatis fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

· ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrisius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, Et figulus figulo invidet, & cantor cantori. Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔργα ἀντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἥρμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἄμιλλαν, *periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amore occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari; praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cerant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὐ πεπονηδὺς) Quippe minime erat verisimile; ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὡς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδὲ μνήσιν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῆσις videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μνήσιν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιπούσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἠδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti fecundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert; utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγνόσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶναι ἐπὶ τοῖς γεγνόσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniret. GRAEV.

ibid. Μεταγυνῶνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mf. Ox. etiam αἰσχυρῶνας. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὡς παρὰ κινδύνου σε) Aditi periculi memor. TOLL. *ead.* l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδα) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius: *Aurículas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:*

— *Nec Delius aures*

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albensibus implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis a fellis.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffusa facillime sentiebat;* lib. IX Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuante ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: *τεθυρωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πύρρῳ τὸν πλαγίως ὑπελίττοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακινήμενον) Et commota. TOLL.

ibid. τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ menis armatæ.* TOLL.

ibid. Δῶδε κασιμένην) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche's sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Aristænetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζηλατοπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόρης ἐξείλεκεν.* TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat; ubi vis atque iniuria plus, quam ius & æquum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λόγοντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἀραιγες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῶ καὶ ἀγανακτήσεις μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint. TOLL.

ead. l. 11. καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἄνῃ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pellore sella virent; lingua est suffusa veneno &c.* Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὥς ἦν τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὀχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῇ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia τῆκεα καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην, contabescere facit invidentium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facis, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat; quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis.* TOLL.

ibid. Ὁξὺ δεδόρκως) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφαστῶτα. Adco nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἄλλοτριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὰ δ' ἰδίων παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἔπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερώτης. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur inviso vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ψόφων αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκῆς) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & insidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem trifsis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧ δὸν πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisburiensis in Polieratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλή μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχεῖα αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γοῦν) Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fidas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην δαδὴ τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χρεῖμα δείκνυσιν τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpret: *quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adsunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox; quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulam. SOLAN. Γέναιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ἄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσὶ οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικεῖ οὐ παρὸντος κατηγοροῦν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεχέως ἐκμῆθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπαὼν τοῦ λόγου τὰς ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. *Calumnia res est omniū pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciunt; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falsa accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur.* TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεροαγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacestus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἀνδρῶν εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικοῦντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgarum ἀδικοῦντας reitienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τριούτος) Isocrates in Oratione de Perimutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοκώτας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιорκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπώλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniuriū esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias politur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae staturbat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. μόχ ἀποφράξαντες — τὰ ὅτα, & Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐνορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικάσις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷ' ἐν τοῦ πρότερος λέγειν ὁ δῖος ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγειν παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικάζοντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὑστερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevallet, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille e curia apud Apuleium lib. X *Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio perierare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ἑμῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἑαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quottannis iuratis, vos eadem aequitate audituros iam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νῆμος δὲ κείσθω, δικάσθην μὲν ἑμῦναι δικάζειν μέλλοντα, *lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det.* Nec aliter Christiani. Sarisberienensis in Policratico lib. V, cap. 12: *Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius confistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur.* Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tullius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν, ἢ γνῶνι λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἀκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

nuit aliquid parte inaudita altera, *Aequum licet statueris, haud aequus fuit.* Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, partim decuriones deprecari, partim popularis compefcere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque facus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo proderetur exemplum. P. Syrus: In iudicando semper criminosa est celeritas. TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γε ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πορνὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, storentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄσα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄτων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admoveere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Πειντήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praecoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedunt autem ὥστε) ἀλλὰ καὶν θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἦπου σαφὲς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἦρ. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνῃς πρόσωπον [Ἦν αὖ κακῶς δικάσῃς, αὐτὸς δὲ μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν.) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Hom. II. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντη ἐποικομένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Et si brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inferto, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χείρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶ, λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocacionem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκροῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam muruantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπειτα δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volskens, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὴδὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso confidere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Eis τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut nolet, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξέταζει) Potius, *persequitur, seque adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur.* TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδὲς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpret: *uti neminem tam ignavi abiectique animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα πρὸς τὴν Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδαι δ' ἀνάκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχῶσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberienfis in Politratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λακύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακίαν ὀρῶμεν οὐ πένησι, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην; πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσιν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ιδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς περ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακῶ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλουτὸς τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiarum, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius af-

*sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
nus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum
veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς
αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ
τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτῃ
ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ
τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. Ac primum
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumo-
rem illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognat-
um est. TOLL.*

*Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla ver-
fuitior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Κα-
νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὖρηται τρόπος διαβο-
λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέ-
λας· εὕρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακὸντρέχεια,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
fando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.*

*ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ πού) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, Il. X, v. 319:*

*Ὃς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα &c.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget. TOLL.*

*ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλευμένος) Sene-
ca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-*

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκωνίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκωνισα- σθαι τοὺς ἀντερμαστὰς βουλομένους ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσαβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἑᾷ πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περίπτει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνωνας, λάθρα δ' ὕψισι τι- νας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἑλ- κος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσῃται, τὸ τοῦ Μηδίου φυ- λάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν δια- ἴντας ἅπτε- σθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, οἱ καὶ δερ- πεύσῃ τὸ ἑλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταῖς ταῖς μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγράναις καὶ καρκι- νόμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλόταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinat: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clam- culum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem oc- cultus sermo ulceris pruritus excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tam- etsi admorsus ulcus sanat, tamen calumniae cicatricem mansu- ram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλος φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praevergens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerici dicti verita- tem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovantem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ· quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Συρὸς ἐνυάλιος) Hæstoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & visum sæpe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miscet utrinque manus; Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τε in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienses, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aequè τὸν habet, ac reliquæ. Forſan Codicem B. significare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλος — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ παντολμον ἑπρίον Photius vocat, Epist. prima, commate νστ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuisse ἢ μίσης ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. 11, 1: Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυες) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo sæpe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φόβος βιάζεται, nam rebus obstat praestribus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, qui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus, inardescit. Philo περὶ ἰωσήφ. φόβος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia semper magnæ felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III: Consimili ratione ab eodem sæpe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-

Lucian. Vol. VIII,

Cc

tentem, illum adspiciari, clarus qui incedit honore: Ipse se in tenebris volvi, coenoque queruntur. Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. A& III, Sc. 4: Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. TOLL. τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum H. Γ. Q. tamen & R. τὸν δέ, prave. SOLAN.

ead. l. 16. τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaveris, ac de illo amicitiae gradu deturbaveris. TOLL.

Pag. 43. l. 1. καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἰκένειν.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνη καταμάρτυσα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat. TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. τῆς ὑσπληγγος οὐδὲς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ sive βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, mittebantur currens. Videtur hic extensus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὑσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleteret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. Ὑσπληγξ· οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχλ' οὗτος, ὃν νῦν λάμναται πασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripui spatia audio, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.* Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίσῃ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis.* TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confite-tur.* Verum, ut bene Seneca, *Profecta perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληθελς) Non satisfacit mihi interpres. Ma-lim, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua natum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae de-sensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δὲ οὗτοι, ἔξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.*

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἠδὲ, i. e. καὶ. Το μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adfuerunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilii Magni de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. *Improbium autem est, in peius descedendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari.* Sarisberienfis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena perverit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si quae sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra μελίχρους ἐστὶ, imputanda & foetida ἄσχοςμος. Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δαρκὰς &c.* Et apud Theocritum Battus Idyl. X: *Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἴσχυαν, ἀλιόκαυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Ο Βομβύκε venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.* Est item apud Aristaeonem illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: *καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἑρῆς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρότους δὲ οἶσι τοῦ νομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι.* Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἶσι τιδὲ ἄλλου ποίημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχέρως φερόντος τὴν ὀχρότητα, εἰς ἐπὶ ὥρα ἢ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἶσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

sic ut τὸ οἶνι vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ πρῶτον facies verti; nisi quis προσποιῖμα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tar- do cognomen pingui damus. pro bene sano, At non incauto, fidum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidēs, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic nosset τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut ille. Callicrates, qui, dum se τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φησὶ, quamvis vertant, inquirunt: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuisse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώραν Στρατονίην δια- νεύοντα λάβρα τῇ μητρὶ, Seleuci autem filium Antiochum vide- bam clam Stratonicae novercae innuentem. Ex hac historia effi- ctam habes narratiunculam apud Aristaenetum lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὶς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adver- santur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antio- chi amore subodoratus erat, quem ars Heraisfrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V.
Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρᾶς) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis ἀνδρῶς. SOLAN. Iens. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶγε intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρωτικῶς) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δί') Th. Magist. v. Μὰ haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plurarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἄμυστρα) *Himica*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex.* TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut aestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, & moram accuratae inquisitionis non ferens, averfatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quae maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἐνθα πρῶτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabiniae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti.* Ceterum exemplorum ὅσα χλυσ. Benedicius male legit πρῶτος, pro πρῶτος, vertitque & qua parte praestat. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & qua quisque parte maxime vulnere patet. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκείνον) 'Επ' ἐκείνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μάκρτι σχολὴν ἀγειν) Verterim: indagandæ, seu perscrutandæ, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditiæ criminationis, tanquam veritate præoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. 'Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit; ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & factum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅτι) Atticismus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήτῳ καρπῷ βριθόμενῃ, νοτῖνσί τε εἰαρινῇσιν. Pro βριθεται. Pro ὅπότε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅτι τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεραντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὅτι τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στίγμῃ, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniæ, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis coniuneat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c.* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅπότε indicat, artificie ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξόν τῆς ἀκροάσεως movere beattulos illos, τὸ ὑπεραντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardem toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπερναιτίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephæstione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδος. Iensius ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελευτὴν στιγμῶν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit, recte, SOLAN. Solanus ἐν delebat : ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum relicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse : nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζειν putes, sive participium pro ἰστί positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ἐν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἶμι *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forsan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὔσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδεληφὴ τις οὔσα. REITZ.

Pag. 46. L. 2. Πτολεμαῖω) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethaicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur, SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐωθεν ἐπινε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphnæ vicina, quæ mero & prandia matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emancipat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: καὶ μὴν τὸ γὰρ ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικείον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐν τοῦ ἐνὸς μέρου. Tarentinidium, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος ἔϊναι δοκεῖ, φορῶν κροσσῶτους, καὶ γυναικείαν στολὴν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota firmata. Apud eundem Pollucem, Ἀνδρῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακὴς, ποδήρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσαν αἱ Θράκιαι βάκχαι. Hinc & Bacchus Βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde & Bacchæ Bassarides dictæ Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est; ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiæ, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. Bassarides, inquit, Bacchæ. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκυμβαλίστῃ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia*; sive, ut alii malunt, *crepitacula*. Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucreri lib. III: *Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucisq; minantur cornua cantu. Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.* Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant sistu sonitum: dant pulpita saltu ista pedum: tensis reboant cava tympana tergis.* Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiant canens. Vertice turgigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala raucha choros.* Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες εἴκελα δ' ὄπλα Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ. *Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, binnuleus, cymbala cum strepitu.* Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incessit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incessit.* TOLL.

ead. l. 8. Ἀπεισοφιστῆς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deserebatur.* TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδοῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοφυίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo, *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit.* Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλουργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

cad. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe interposito *per Caesarem* iureiurando distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi *neque sanctius, neque crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Terullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur.* TOLL.

cad. l. 6. Ὀνειράτα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscerere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

cad. l. 7. Ἐπαφροδίτας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

cad. l. 8. Μαρτυρίας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephaestionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur.* TOLL.

cad. l. 9. Πάρεδρος) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-richthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάρεδρος*. *Πάρεδρος* etiam

σύνθρονοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis παρέδρον Ἑρμοῦ iacet. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐλπίσαστο δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδέκατον, id est, παρέδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόκους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deūm Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασθ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam *affidentem mortalibus aegris* Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius observatis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρέδρους & ὄνειροπομπούς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de fomiis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollio Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστρεψεν) Juvenal. Sat. IV: — *Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. Auson, in Caesaribus: *Aeneadam generis qui sextus & ultimus heres, Polluit, & clausit Iulia sacra Nero.* Inprimis heroës in Deūm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoreti ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 9. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξισαρχῶν) Verte: *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθεύχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὦς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
 Λάβριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δολεύσας,
 Εὐδοντας δὲ κίχῃσιν φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
 Ἄρεος εὐμενέστοτος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσαν
 Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτῇ
 Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος ἄτην,
 Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰσθηῖρα φέροντες
 Ὦς τότε δει.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
 Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
 Excubias arcis naclae sub Marte quieto,
 Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
 Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
 Audacesque locant flammās in arce micantes,
 Urbis casurae signum, torremque ferentes,
 Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
 Sic tunc δει.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, ommissis telae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρα· sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἥρμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσληψήσεις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis; in assentiendo simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare.* TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίουσ ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: *aures hominum novitate laetantur.* Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπιπλείουσ' ἄνθρωποι, Ἦπερ ἀκούοντεςσι νεωτᾶτη ἀμφιπέλντας. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat assiduos copia longa viros.* Moneretque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. *Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) *Locus depravatus.* GUYET. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὸ οὐ λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxī faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. δ. δ. ἡ δὲ μετὰ πάντες λαβρὴ δὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στϵφ. circa initium p. ed. Wolf. 473 : φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1 : *Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαβρῶδ' αὖ καὶ πρὸς τὰς λαβρῶδ' αὖ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avidè arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeccet.* Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῶδ' αὖ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλων τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magni veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. Suspicio grave est hominibus malum. Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa proritat.* Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Patul-
linum: *Nec quae compositis male suadae & credula causis contin-*
nat verisimilis suspicio culpas. Ita enim illic legendum: non
male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim
nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae*
calumniae. Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes oppri-*
mu. Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρῆ-
δὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος) Egrege Cicero
Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile ca-*
vendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum
malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam per-
spicere atque explorare potueris. Facete Hispani, *Del agua man-*
sa me guarde Dios, que de la brava me guardaré. Id est, *A flumi-*
ne leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me
ipse tutabor. TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap.
29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legeba-
tur antea προσισδόμενος, quo quid absurdius dici potest?
Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προσισδό-
μενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλες; Suspicio,
scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod ver-
bum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προσισδόμε-
νος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam
duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod sa-
tisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. sub-
sidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo.
Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster
autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dia-
log. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura
Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ
ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Bona praedicantes,
mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. ε, in
adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύον.
Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente oc-
culens. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανάται, ἀπο-
κεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri-
de cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπο-
λῶν, κερδαλέφρονι εὐκίως. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, *Ira*, quae tegitur, nocet: Professæ perdunt odia vindictæ locum. TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, ἀ. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικοῦτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus. in Adag. *Mordere labium.* TOLL.

ead. l. 16. Ἑτέρα μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κῆνος ὁμῶς αἰδαο πύλησιν, Ὅσγ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζη. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μῖνδ' ἕτερον κεύθης κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, *Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.* TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpres: Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristitia & tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: *Fingit placidis fera pectora distis.* TOLL. Salmurienensis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκινεῖσθαι τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. Ὑποκρίνεσθαι est proprium histronum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακείνα μὲνινται ὥς τὸ εἰκός, & πρὸς τὸ δέστρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχηστοῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. Salmurienensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνεσθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes*. Plautus *Afin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de *histrionibus*. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. *GREX ROMANUS* in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχησται autem dicebantur pantomimi, ut *cantores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud Sueton. in *Augusto, asperissimae literae*: sed *sub persona*, ut apud *Mimum Syrum, Heredis fletus sub persona risus est*. Clarissimus vir *Iacob. Tollius* coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν, quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενον) *Ms. Gr. & V. 2*. In reliquis prave ὑποκινούμενον. SOLAN. Ὑποκινούμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam *Caselliana lectio ὑποκρινούμενον*. Ac de sententia nulum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. *κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Neph. 296, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος αἰοδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγωδίαν videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίας*, morus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγωδίαν γέμουσαν* simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur *Gronoviana interpretatio*, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. Ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῶ προσώπῳ, nam *Comoedorum propria hypocrisis*, cuius mentio etiam hoc *Dial.* frequens. *Gesner.* vulgatum ὑποκινούμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. GESN. in *Add. ibid.* ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ) *Claudianus* in 1 *Conf. Stilliconis lib. II, v. 34*: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique partem componere vultum*. TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vorum ordine reddidisset Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ πσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin eriam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννῶνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omisum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: *Hoc autem illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλιον.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα πρῆιδότες ἐκτρέτομεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάβῃ

τὴν ἀπὸ τῆς φιλίας πίστιν ἔχων ἄδικαι.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῖται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμοίως, quod placuit etiam Cafelio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὐτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἐνοχός) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus. Turissimum est inferre, cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Werstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius Oratione III: *φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὁπίσθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας τοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν; οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβεῖν πορρώτατον. Existunt aequiem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiseratione assumulans. TOLL.*

ead. l. 2. Ἐπὶ τῶ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίνης) Homer. II. 2, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necesario, id-
eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἔθελεν apud
Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est,
ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχείρ.) Nota Hippodamiae &
Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus
celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flu-
min. Est & aliud novercae privignum in amore immorige-
rum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in
Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Miletiaeor. Plura
exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et
Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Co-
dice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4.
SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Afm. cap. 4, ha-
buimus μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχλος· quare & hic nihil
mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phae-
dra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,

Quod ipsa demens pectore insano hauseram,

Mentita finxi. Vana punisti, pater:

Iuvenisque castus crimine incestae iacet,

Pudicus, infons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κακείνος) Unde hoc Lucianus accepe-
rit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo
Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἦς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: *eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans.* TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. *Aldina & H.* uno tenore Ἦς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legetur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) *Ad alios comparatus.* TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) *An χολὴν εἶχε;* GUYET.

ead. l. 13. Εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo silet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consulereetur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui ramen ἔσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, *noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. II: *Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur.* Apuleius lib. X Miles. *Vel cum falsis infimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiōnis damnatur.* TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) *In eandem expeditionem profecto;* vel, *eiusdem expeditionis ac periculorum socio.* TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphro. τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, affert I. Elfn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo iuvenitutis. SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscriperat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆ appoluit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα) Themistius Orat. III: Ἀποτευχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφαστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπαθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσεδέξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν. ὅφει γὰρ ἰλιγγιωσαν εὐθέως, καὶ λυγίζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρῆσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μῆποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἡσθησάν τι προσεύσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλοanthρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνόντων &c. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu

reücienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fueris, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiiciuntur, ut nihil ab furiosis dissidant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἀξία προσέειπαι) Photius Epist. 1, sectio-
ne λη'. ἔχει τὰ ὅλα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ
τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισ-
μένα. Aures praebere patulas iniuria affectis; clausas contra ad affi-
cientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e.
amplecti, colligere. Πλουτὸν περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς
καθιστάνας &c.) Simillima legas apud Hocratem ad Demo-
nic. pag. 34: ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύ-
πτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg.
περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Ma-
lim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam fulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδεν τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχὼν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς εἶχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δεικνυσιν, ἀκριβεστέρας πεῖρα τὰληθὲς βασιανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) Ἀπ' λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κακιστημένον) Forte κακιστημένον εἶναι. Sic interpret legisse viderur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχον, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμμα-τος ἐνδὲς προσθήκη τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic lace- ratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Lu- ciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Con- stantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accu- ratissime fane cum aetate Suidae a Kuftero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in folis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadvertet La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. 'Αποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. 'Επ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετὴ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χολοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πόθεν γὰρ quaefivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & ſic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μαγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, *longe abſum*; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abeſt, quin dicam*. Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὡς βουλὴ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi ſignificare debent, *plurimas gratias debeo accuſatori*; (quod ſcilicet diu optatam occaſionem praeſbuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, *ſed proſpecto πολλοῦ δέω & δεῖν tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime*, videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca reddideris, *non ſatis poſſum gratias habere adverſario*; quo faſto, nihil contrarii video. Nam qui proſitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe *imparem, ſive, non ſufficientem* declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceïo hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in piſtorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lycambae ſpretus inſido gener, Aut acer hoſtis Bupalò*. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iam-bos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸν ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege *σκυτίων*. Vult enim dicere Lucianus, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viliffimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάρθαρς) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κάρθαροι ἦν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φαλεύουσιν τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκάληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάρθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κάρθαρς ἀθελυ ζῶν ἐστίν, σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαίρην, ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἰκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris &c. per metamorphosis*

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς mihi iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντὴν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi in proverb. *Sero sapiunt Cumani.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954 *πρὸ ἐμοῦ*, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in *Equit.* & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis, V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.*

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.* *Βάσταν* ignotum ait Solan. Sed vid. Hefych. *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) *Μενάνδρου πρόλογος.* GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: *Ἐλεγχος γὰρ θεός τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος* totique fabulae, si Diis placet, nomen *ἘΛΕΓΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, *φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός.* SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Mf. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ira, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prologopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramaticis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λογον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖον) Confer 'Απολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. *vetera, meditata*. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἔωλους ἄρτους exponentem χθесינוύς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὺς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse *poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat*, inquam, non *ponebat*; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνον λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνον λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. *Fl.* τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνου λόγον. Si *Fl.* sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet *W.* in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensā reddunt: aberat ille aëstus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

his &c. Porro illud *connettere*, quo reddidimus τὸ συνεῖρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλείστος χρυσοῦς Aeſop. fab. 128; ὅτι *μεγίστη φωνή* apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως *ὅτι μεγίστη ἀφέλεια γένοιτο* tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀστοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι *μάλιστα* quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, *ὅτι μάλιστα* una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι *τάχιſτα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναιſχυντία οὔσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράκλητος, ſυνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyllabam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque *παρούσα*, atque ita interpretatus ſum. GESN. Eſſi Geſn. non male *παρούσα* coniiicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲν etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. Alciph. Ep. I, p. 1, *χρηſτὴν ἡμῖν ἢ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐſτόρηſεν* ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, *δῶρον εἶναι δίδωσι*. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, *ſοφιſτὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίηſα*. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiet, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ *ſταυρὸς εἶναι ὑπὸ ταύτου μὲν ἐδημιουργήθη*. Sed ſi haec non eſſe proſus ſimilia huic οὔσα dixeris, ſuperius δὲν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὔσα, hic non efficax plane ſit, pro vera, uti ex Demoſth. ἢ οὔσα ἀρχὴ, *verus principatus*, & οὐκ οὔσα, *ſaluſus*, ab Lexicogr. aſſertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράψ.) Lucianus ſcilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 3. Καί πως) Quo *πως* illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε *ſυγγράψας*, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matis Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnitas ille *Votorum dies*; *Vota* etiam s. Būτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. l. 9. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ δύνουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obf. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Sirenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in Olympia risit super supposititio Pythagora. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquirunt interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφῆσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligi; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς ὃν τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyæn. Strat. III, p. 229, Iliensium meminuit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur *vulginaga Venus*. Hinc & in Mf. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφορίαζούσαις· Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ Δηλυθριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, quam *suavis cantilena*, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρον, κρόκον κατεγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ἰ. ὕξει. Haec vero unguentum, crocum obscoena basia, Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina prae cellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybelles* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima ferrur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi σύμπος. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διττά, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἑκατέρω βομοὶ τε εἰσὶ καὶ ναὶ καὶ θυσαί, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoestum cap. 3 illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Ro-

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*, GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν Item c. 28, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διδος. Ac Dipf. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβαντίδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In I. uti in Mf. Gr. Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβήβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νὴ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN. *ead.* l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἕθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρχοθα) Ita Mf. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam Plato νόμον ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδρωπῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλεῖν Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δ' ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀνθρώπις, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: *Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est.* Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adjudico*. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit; per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Ex in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ. ead. l. 17. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῖσαι) Κἄν ἀγνοήσῃς legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construat *συγγνώμη τοῦ ἀγνοῖσαι*. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησι) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὀπόσα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖμαι) Α σύνκειμι, unde *συνουσία*, non α συνήμι, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέψαντων) Sic Quōm. Hist. c. 15, εἰ δέλεος ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδίκμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάλῃσι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere posim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativō utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφιλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἐρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸ ὀθραμένην κόθορον ἐκάλου, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) Ἀν Δυσάην; quasi Δυσαῖ ἀνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χάρη etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάη, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαι. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma & casus in α attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαι Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furores*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: Rursus alius *Hebdomam*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodῖς, venientem, ut se extra ordinem addiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἐβδομημέστος. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Διχ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς οὖν καί μοι) Δῶς οὖν καί μοι, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δῶς οὖν καί μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἐπᾶσαι κακίαν σύντροφον, ἡμέρα δυσφύμω καὶ ἀπαισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Τῇ
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, τὰτα μᾶττα,
quale est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaen, quod
orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inferui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video.
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδόνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Generyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδὶ. Plin. XXVIII, 3, l. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercuimus, & dextrae clauditaris occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χολοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellectu conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδοί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superpositione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἁπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ πάντος ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων &c. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro carasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebamus. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vincus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὀλέθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλεθριοί. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεθρος. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestifere Aët. Apost. XXIV, 5: εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα ταῦτον λοιμὸν. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθέρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενδότες αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιῶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριεφέρου legendum cenleo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγενημένος. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μήμενται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσᾶς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indogaeus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, διζυρῇ ἐν κόμῃ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, δέροι ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν. sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγωγὴν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. eis τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανστέρα) An forte ἐπιφανστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ἴστ. β. 25; ἐπιμανέστατα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

tur τοῦνομα μῆζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, *credibile mihi fit, non ἐπιφανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 operui caput. GESN.*

ead. l. 14. Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quæstorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quæstore sumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάριστον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) Grand bien te fasse GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ἤδειςαν) Interpres οὐκ ἤδειςαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. Non nossent, Benedict. dederat. Nossent, Micyllus. Lestio quidem Guyeti adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, quomodo non mirarentur, si priora nossent? (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguïs) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, qui fieri posset, ut non admirarentur, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε quis dubitet, quā nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαστο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πύδα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Et si alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in h. on. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi præmissam, vel potius lenfii, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσεν per abstuli recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emitte*re, σφενδικίζειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσθαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσθλητας) Μάσθλης, *lorum, flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omisit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poſteſt I. Elſn. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἐγγράφε. SOLAN. Ialeum frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p. 494, 43 Baſ. atque adeo proverbio ἱαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, Σρήνου, πένθευς, notionem illi nomini adiunctam negari non poſteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolioſus l. c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, eſſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit ἱαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, eſſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλανιδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδίκηματος) Subaudi ἕνεκα. GUYET. Ἀδίκηματος ἢ τὸ μετρώτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδίκημα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρώτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρώτατον, ἀδίκηματος, δῖοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heins. ad Hesiod. pag. 219 seq. ubi etiam ἀδικίας ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίον) Forſan Ἀντίον. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίου tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Meriochus Milriadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίον. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναίσχυντῶ οὔσα. De duplici infinitivo ad Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διατίθῃς, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra διατίθῃς ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μυαίνωμαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μυαίνωμαι furo hic veller legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

son ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μάνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μάνομαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μάνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa insania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἀντὶ τί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatio, & *quid lingua aequo ut manu uti decrevisti?* GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aequo ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσσης saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὐκ legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτὴ, subaudito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἢ λέγει ταῦτα ἢ γλώττα &c. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendear. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσεις vel καταριθμήσεις. GESN. Καταριθμήσειν καιρὸς ἔδῃ coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυρpes) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κάκειναι τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κάκειναι τι περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas*. Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse*. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κάκειναι. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita existat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impunitas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρώτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κάκειναι) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Δ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. II. Δ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄγχος. II. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξέχυθ' ὑπὸ παρὰ νεῖατον ἀνδρεῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγας διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani desinit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. II. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξάρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξελύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἰχμή δὲ στέρνοιο διέσσυτο καί μωσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est; quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs, cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεμβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλωχιν* & *τρίαινα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτριανῶσαι*, h. e. *τρίαινα* ἀπολιπεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχρον ἄλας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τῶα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Ὁύτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α: τ vero articuli, ob aspiratam ε transeat in δ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτερα, δάτερον, δατέρου, τῆς ἑτέρας, δατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videretur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐδὲ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὲ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην εἶδεν, ὥς τὸ Δισκῆρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἶδεν, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistica. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, Tisias quidem post primos, scil. Sophistas,

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bisfurem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτισε*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparationem: nempe *aurus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.
ead. l. 3. Ὡς τὸ γὰρ ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πυκνότεατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα* ὅλον qua notione etiam *παιπάλην* dixerat Νεφ. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναιδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναιδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiaften vide-

tur movisse, ut retineret *κίναδος*, & *παιπάλλημα* etiam ad obfoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. *κίναδος*) Forſan *κίναδος*, i. e. bellua. Hefych. *κίναδος*, θηρίον, ὅφης. Suid. *κίναδος* πᾶν μὲν θηρίον *κίναδος* ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπηκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγώ σε, ὦ Γέβελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βᾶρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι *κίναδος* ἐκτροπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπηκι potiffimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, & ſcottatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio *κίναδος* illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλλημα) Hefych. Παιπάλλημα, πικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. *κίναδος*) Forſan *κίναδος*. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνέμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλιᾶ. MARCIL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσφ ἦν ἐνέſησεν) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

ῥέσεν νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes*. REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μεираκίῳ) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεῖς ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοι legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὕσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς εἰ σέλας, ἐξεφαάνθεν. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυῆς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενας) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνε-φόμενας) Impr. plerique συνεσομένas. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνο-φόμενας. SOLAN. Legendumne συνησομένas; an συνήμι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένas a συνήμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένas a συνήμι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more *n* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppedirant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσὴν) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ei* & *i* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρύσεας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono παρά: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλέπομένων, quod inter distantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probō, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκόμενος vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταύς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἔγνοιας, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bél. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Το ἀποσπᾶσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάμπαν τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσαι, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Ienf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευᾶσαι) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσθαι μοι τὴν Ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθεύς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ Ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς φησί) Ὡς φησί. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττεσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὅτι ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος πρειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεραντίως) Ὑπεραντίος legit interpres. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgō. Cornivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σαρδίνος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut & Σαρδύρυξ, seu Σαρδώνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & l. plene: τ' aliae Ff 2

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τήν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2 *Met.* 24. Inveniri etiam ζμαραγδος, vid. supra T. I, *Iud. Voc.* cap. 9. Veluti & *Burm.* ζμαραγdis edidit, vide *ibid.* ab *Hemst.* notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. *REITZ.*

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Viriose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam elegantī oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videatur*, inquit; *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. *IENS.*

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. *SOLAN.*

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. *GUYET.*

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. *GUYET.* Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulyssē Homeri *Il.* Γ, 217:

Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,

Ἄλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωτὶ ὁϊκῶς.

Φαίης κεν ἄκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτῶς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ρ' ὅπα τε μέγαν ἐκ στήθεος ἴει,

Καὶ ἔπειτα νεφάδεσσιν ὁϊκῶτα χειμερήσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεῖ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος

Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* *GESN.*

in Schol. col. 1. l. 2. Εἰς Πάριον &c.) Errat Scholiaft. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyssē sermo est. Vide l. c. in not. *SOLAN.*

Pag. 105. l. 1. Ἀἰδρεῖ φωτὶ) Hom. Γ, 216. *SOLAN.*

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. *GUYET.* Itaque sic edidi invitis edd. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἐπαινον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit *ᾄσμα*, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδύκος) De hoc & sequente Suidas in *ἀοιδός*. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — ἔοικεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. *Σύριος* conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. ὧτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. *πάντας που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πάντα τοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνέων, ἢ ἀνέβλωσιν, ἄττοντες*. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ἑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit *θαυμάζετε* quod per se, ut cuius facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψομαι) Lege *γράφωμαι*. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τύπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in *τύπου* edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notarum reperio. REITZ.

cad. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

cad. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hac *parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volutus* sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάντην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνη mutandum fuisset, licet mox ἀμφω φρονέουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ

cad. l. 3. Δοκοῦντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur; totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνήσκειν, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φρονέουσιν ἀμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

cad. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Uterius absque Miss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba πρόλμαν, ego τὸ μὴ scriptum fuisse non dubito. Torum retingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniiciendi facultas. SOLAN.

cad. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι αἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπαστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod Laena gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ. ἑώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοίχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλῃ πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιῖνται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretari sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρου. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani confidēravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλῃ πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοίχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλιντήρᾳ, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς vads) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος vads Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel νεῶν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ὁ μαθίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεῶς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyssae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab *vaois* hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Τis pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatore, legitur infra Sympof. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est. At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur.* REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Κάκ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Laetan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, collustratione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogii Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλιωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalion puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilē artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. Ξ, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἥφαιστος Λημνὸθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob viriatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleri ὅτι θέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπερυγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *replex* est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκίας πρόσκωπους καθίσαντες· ubi frustra Mollius coniicit προκάπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναῦτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, *promptus, strictus, nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, παυὶ capulo admoῖα. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος* & *πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* *remex* legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Comment. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonachem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conicit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non *ὄναρ τι*, quod libros occupavit, sed *ὄνειρατι*. GESN. **ὄναρ*, pro κατ' *ὄναρ*, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ *ὄναρ* πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, *ὄναρ* πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρατι* malit, nescio; nisi quod *τι* forsan alibi non addat Noster. De accentu v. Kuivt. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giesiae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monueret, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inferam. **ὄναρ* igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex Macrobo. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin *ὄναρ καλεῖσθαι* pro κατ' *ὄναρ* Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tar. REITZ. Recte coniicis, Reitz doctissime, illud *τι* ad *ὄναρ* adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere *ὄνειρατι*. *Τι τοῦτο* hic non intelligo: intelligerem *τι τοιοῦτο*. GESNER. in Addend.

ibid. Kuivtίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Anticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; arque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres Quintillii, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819; & not. ad Philostr. l. c. Κυντίλλιοι vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. Κυντίλλιοι habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diff. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρα σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐπίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elfn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβάλλειν) *Divinando assequi*, De qua signif. leg.

Iac. Elfn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synes. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAL.

Par. 115. l. 3. Ἐν ὕγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν: quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτόν pro εαυτὸν suadet videndum Eustath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperiās, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδὼν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam*, *antequam*, *quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & Fl. lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὅτι μάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsitan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

rad. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, If. Tzet. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli *γενεῶν* vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. II. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

cad. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *religiosum, Diis devotum*, auctoritate Pollucis I, f. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: *γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον*. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Differt. de scribis, Hugoni de prim. srib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

cad. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγῆται τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoro in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens *ἐξηγῆτας doctores, commentatores, glossularios* exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro *μύθων* substituere *μυστηρίων*, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

cad. l. 3. Βραχμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

cad. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaevorum meminit Iſocr. Busir. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

cad. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. *Χοράσμις*, prima brevi. REITZ.

cad. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teste Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* senium anno CXX inchoan-

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaci*, Stephan. Byz. in *Kýpros*, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Baf.* fuitque illis potus *ῥδωρ ναματιαίων*, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Mali, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σήρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίον) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *ἑκατὸν δέκα καὶ ἑκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἐτῶν*. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὅδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Mf. *γένος*, ut paulo ante *γένη ὕλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Arho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro *Ἀθῶτας*, legendum *Ἀθῶους*. Ita enim Steph. Byzant. in *Ἀθῶς τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ 1, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας*. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. *Ἀκρόθυνοι*, & not. Berkel. REITZ. *Ἀζότους* coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo *perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

cad. l. 12. τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

cad. l. 13. τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

cad. l. 14. ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη) ὦν ἓνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille *unus*? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— ver-
toque εὐσεβεστάτην τύχην, *benignissimam* fortunam, quia εὐ-
σεβής quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cu-
per. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius le-
gend. ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτον ἡ μεγάλη. Porro αυτοκράτο-
ρος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid.
Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag.
39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III,
4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θειότατον*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἁρμοστήν* dicat Praesidem provinciae, qui *νομηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. *ἕως*) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. *Ὁ εὐδαιμονέστατος*) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. *Ὅγδοήκοντα*) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. *Σέρβιος δὲ Τούλλιος*) Collige annos vitae ex imperiis Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. 1. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. *Ἐπενήκοντα*) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. *Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. *Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAL.

ead. l. 3. *Τελείους — εὐχὰς*) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικείαι συνέδοι*, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἦδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecuti*. Quid enim? an Lucianus, tertius ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihil melius prior Obsopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur*. Fatue de se vel affecuti vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex*. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *λιπαρὸν* &c.) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mf. monens: refer ad *ἐλπίδας* vel *εὐχάς*. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* HomERICA est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. Λ, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) M. Aurelium iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Julian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartesso fuisse differentem Aldrete, lib. III, c. Lucian. Vol. VIII.

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ: *ibid.* Πεντηκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Art-antho*, quod sonat ἀντὶχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V: H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαρος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus; scripsit Athenis; Plut. de exsilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voss. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἱέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστράτης) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλιστράτης, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὑπομνήτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Catania (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλαντιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλι-στιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀρτίας) *Ἀρτίας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apophth. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam praefert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀρτίας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀρτίας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. I. Βαρδύλιος. V. 2. Βάρδυλος. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 Βράδυλλας, quod tamen in Βάρδυλλας mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἑνεήκοτα τελῶν ἔτη) Hoc est, nonagenarius, ut recte Scholiasta, & locutio *τελῶν εἰς ἑνδράς*, quam affert, exstat apud Nostrium in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυῶν) *Ὀδρυῶν*. MARCIL. *Ὀδρυῶν*) Uti legendum censueram viri doctissimi, *Ὀδρυῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυῶν* recte in Venera utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave *ὁ Δρυῶν*. SOLAN. *Ὀδρυῶν* firmat etiam Maius, *Odrysarumque regem Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Συμπόσια* inscriptio Maussac. Diss. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀρτίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lect. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. Ἰερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eume-
nem fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de succes-
sionibus tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum &
XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Im-
mo de successoribus Alex. M. περι τῶν διαδόχων. Vid. Voss.
de Hist. Gr. I, 11, l. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1,
quatuor & LXX tribuit. LXX tantum. App. Alex. in Syr.
pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Meditum notari Larissaeum, hi-
storicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509.
Ἀρτίγονου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obsopoeum,
vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum
posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipa-
tri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam
licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit
patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo
renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de
duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil
habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id
inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, con-
troverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe in-
declinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μνηρῶν σπάσας. At si quis
hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλέ-
κτρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κε-
ράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53,
ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο· 2 Ver. Hist. c. 37, δύο
πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui re-
cte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris lege-
batur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, menda.
SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num.
Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset,
mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, ramen hoc ex Strab.
XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelov. in ed. *Amsl.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ ἐστὶν ἰππὺν imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, templum, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. Isocrat. in Areop. ab imit. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diss. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diss. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc fermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. Antigonum Cocliem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προϊωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεϊνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaferint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προϊωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδὸν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: procedamus via ad Corinthum ducente, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 291, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ira construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνεσχοκοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Vos. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασα, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Geln. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτες, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὅροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruant, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo chronologiam intelligere, quam cippos. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. Ἰπσι cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphyry. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lect. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 & c. MAIUS.

ibid. Ὀυνειπίστος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείνων) Scripserat hic Persica; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mss. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

Pag. 123. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Differt. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de Mnascire habet Noster, alibi vix reperiatur, immo vix nomina eorumprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316., pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onust. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναρθούκνης; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscriptus Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τῆς Που. Plinius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φηγὼν ἢ μετακίσταν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, Παρθυαῖος a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salmast. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exr. Al. M. pag. 179., 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαυλῶν, qui in Sarracis s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum Sarracum, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam Saraca Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo Scyth. populor. innumera, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsitan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χευρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαρῶν, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεις) Marini vita Proci. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare reditum ab exsilio. Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exsulasse

apud Scythas; ut paulo post Antabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑσπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ — legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuerit Itali? Iraque servet per nos *Hyaspines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑσπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amst.* addiderat: Χάραξ Περσίου. Ptolemaeo Sufianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, *Characus*. De Hidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diss. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀράβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαγισσῶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαγίσσης* scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & *Μασαγίσσης* apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Στρατοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σπρίβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, de-
fectione militum ad angustias maximas redactus: Asander
rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum
regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affecta-
ti Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bos-
poranis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in
eius locum regnavit Polemo, quem Vipsianus Agrippa con-
tra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici
posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ *milites in procinctu stantes*, vel *proe-*
lium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio;
neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8, p. 488, *rem mi-*
litarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, *cum*
videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene
iungas, *manus sibi intulit*, vel aliud celeris mortis genus. Au-
sam confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermo-
nem esse, neque ostendi posse, qui sic vel *aciem*, vel *rem mi-*
litarem descripserit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μά-
χῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; An-
gebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, *cives suos, imperio suo subiectos*,
paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem,
& ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quo-
que coniugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod fa-
cile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe po-
uisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γοαίσιος δὲ, ὃς φησιν Ἰσίδωρος) Isidorus histori-
cus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Cha-
race oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum
Ὀμανῶν, ita ut Goaesus *Omanorum*, qui regionem Turife-
ram (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distin-
guantur, quomodo & Plin. *Canam turiferae regionis* dixit)
inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: *Goae-*
sus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum,
qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui
alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάγων. Kusterus Ὀμανῶν
reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμα-
νὰ, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur.
genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum
in *eis* non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde
Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰππεῖς soloecismus pronun-
tiatur. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte factum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἰστοροῦμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis longaevis ἰστοροῦμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonastis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. Ἰστοροῦμι — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MARUS.

ead. l. 15. Τεσσαράκον καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρδ', pro ρδ'', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Lactant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πάντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichō concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MARUS.

Pag. 125. *L.* 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. *l.* 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatim veterum testimoniiis differit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Soficrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιπτακῆς) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. *l.* 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. *l.* 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Perfaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. *l.* 6. Οὐκὰ καὶ ἐνεήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' ἀυεῖς; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. *l.* 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. *l.* 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comaedia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyae. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειράτο, vertente Vulteo, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, δέεσθαι εἰν αὐτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

ead. *l.* 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur *βίος*, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιῶν dicitur pater vel Ὀπιομένης. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis uti pro ex.* REITZ.

ibid. Δεξιῶν) Δεξιῶν scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Borone Atheniensis doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐκ καὶ ἐνεήνκ.) Cenforinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *l. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatus ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectâ nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. I. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc Iulus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνώδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De fessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφών) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanley. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχάτῳ γήρας vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevis philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἐκατὸν τεσσάρων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Cresibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quere-
retur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse vi-
sulum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Auson. in Griffo, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contingit Cresibio, nec supergressus est CIV annos. Disserue Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: *Κτησιβίος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύ-
τα, ὡς Ἀπολλοδόωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς διδύκωνεν.* Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo me-
dium in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tue-
cur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἔτων μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογρα-
φάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendum-
que, *ἑκατὸν τεσσάρων ἔτων.* De Apollodori *χρονικῶν* libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἱερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: *Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνετλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα-
σιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν. βιβάσας ἔτη ἑκατὸν
τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς
ἱστορίας ἱστορίῳν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr.
Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.*

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, *ἀνὴρ πολυέστωρ* vocatur; & eadem fuisse, coniecimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fusc Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tattiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερικύδης) Vossius confundi hic duos Pherecy-
das a Luciano commendit. Unicum statuit G. Worth. ad Ta-
tiani. 14. Vid. Salm. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphyrt. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisionem ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Benth. emend. Uterque Σύριος legi debere commendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Helych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde coniici potest, pro Σύριος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occupavit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrium supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρη* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. 'Αμισνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic *'Εμισνός*. Vid. Geogr. S. p. 362 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Έρν) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter fenes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgencio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Έρηνκροτα και 85) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesium agens, ita ut ipse significat, composuit... neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adietiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Adantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλῶδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suafor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Aeth. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108-b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γυραί Σοφοκλεῖς, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἶνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poet. Graec. T. X Thes. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱὸς &c.) Huius Iophonthis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικαστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτὲ Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρας παραφρονῶντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἶμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἶμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίποον τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superflua est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiiicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meursi. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἑπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, δεσάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα καὶ τῷ σὺν κατεσθίουσα. Recte Basileensis παρασκευασμένα. IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere παρασχ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

rum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congestit praestantiss. I. Barnef. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθαι Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τύϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stefichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στῆσιχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voff. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Artigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, five *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia* fabrum vidisse *CXVI* annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi mererur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformationum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorium adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *quae vivere & quiescere volentibus maturum est*. MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλομένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectt. I, c. 1, p. 5, ac Brisson. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβήν, hic probat Maius ex Inscrip. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Erymol. in *ἱερὸν ἰχθύον*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κύντιλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Πέρillos* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κύντιλλος*, ut *Πέρillos* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promtuariorum rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Vener. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l. 1.* *ΠΑΤΡΙΔΟΣ*) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in disert. ad Luciani Macrobiani.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. *l. 2.* *Οὐδὲν γλύκειον*) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἡς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. *l. 4.* *Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα*) *Καὶ δευτέρον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* MARCIL.

ead. *l. 8.* *Πατρίδας δὲ στέργουσι*) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέρῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iun-
tinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iu-
bet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non con-
temno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instru-
mentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι'
ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι'
οὔ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissi-
mum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod
exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non re-
cepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo pa-
triae beneficio, ope, ut Long. Paft. II, p. 48f. διὰ τοῦτον καὶ πο-
ταμοὶ ῥέουσιν, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille
auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum
beneficio vixisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum
etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph.
Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῷ, per me (Plurum) ei
sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eck-
hardi ad eiuſd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap.
29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero
constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel
reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus
commisſas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes,
posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5,
atque alibi apud Nostrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor,
indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd.
II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρῆς etiam. Sed ἀνδρεία
frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu,
ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτίᾳ, κρί-
σει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἄλλὰ κἄν — ἀνειμένους — ἐπαινοῦσι) Haec
subdititia videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένους) Nescio, cur interquiescentes
agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis;
maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxas & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN.
ibid. Ἀνειμένους) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis
 consecrata. GUYET.

ead. l. 10. τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον
 ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessi-
 me, ait, haec translata, *sed equorum iuvenumque altricem suspi-*
cientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altri-*
cem (regionem), iuvenumque altricem laudant. Opposita sunt
 ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumit.
 Ὑπερορᾶν est *contemnere, ὑπερδεῖν.* Similiter oppositae sunt
 regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἱπ-
 ποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, *σεμνυνομέ-*
νους πεδίοις ἀνειμένους. Sunt autem *πεδία ἀνειμένα, campi*
patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes,
 uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non
 suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ
 sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth.
 Init. Or. pr. Coron. τὸ μὴδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα
 κατορθοῦν. Quia & in aliis locutionibus recte *sed* vertitur.
 Long. Past. III, p. 87, πείσων — μὴδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῶν
 πάντως, *persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle.* Conf.
 eund. L. II, p. 42, notasque Motlii p. 50 a. Sed quia Gesneri
 emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27.
 SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπ-
 ποτρόφος & κουροτρόφος illud Argorum epitheton, & aliarum
 urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae,
 quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ ἄλλα ἄγαθὰ
 κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπύδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Ho-
 meri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime fa-
 ciens *ποτρ. p. m. 32 B.* οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ,
 πᾶσι φύκᾳ τινὰ ἐν ἀλοῖσι πέτραις ἀθανασίας ὀλιγορουῖσιν, καθά-
 περ ὁ Ἰθακῆσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πα-
 τρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ἄνθρωπου ἡμετέροιο φωτός, ἀλλὰ τοῦ
 καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de
 Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sen-
 sum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν-
 ἀκούσας — δέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum ve-
 ro utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιά περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ἔσαντα τὸν θεόν) Nota phrasin poeticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἃ τὴν χώραν τίθηναι cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviā, sive quod defueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῶ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscretis arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὁδὸν dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Pſin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρισι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, s. 81: *Vespertilioni membranaceae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, s. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tellus vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari, & pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δαίωσι, καὶ ἐξέλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & ν pronuntia exilius, ut solent Iotacistae, & pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) *Viverris* Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρισι) Bochartus recte emendat ἀκρισι· vide omnino Nostrum supra Mui. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρισι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscebus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.* }

Pag. 142. l. 4. Παχύς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego *ταχύς* nec me movet, quod mox c. 5 diserte *παχύν* dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. *παχύν τὸν ἰὸν ὄντα* omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & *παχύς* etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythonē serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen *ταχύς* hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος & εὐθύς,

intèr quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elsn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morfu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ βεγκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ εἶδος καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαφιεύμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαφιεύω est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ λιβύνης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod & impr. omnes praefecerunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morfu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. Ὡς ἐκ λιβύνης) Recepissem ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic fati commodè intelligi queat, non statim cum Solan. ὥς rescripti sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὥς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripas, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξεῖναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento dedit in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecepsit, & mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim, Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειράμενος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειράμενος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τεῖς) Interpres, dum legit νιού pro ιού, ne-

scio quem patrem Tantalifacit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneri*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitate claudicat*. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδον) W. Τὰς τὸν πίδον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι (sed exstitit puto in Ms. ἐπαντλοῦσας nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario L. Iensl. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικανδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Plurcula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσει) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσει habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici*. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Ms. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φιλίου praeter Ms. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φελίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priore οὕτως legit φύσις L. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδῳ) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλειοίς) Hinc patet, Lucianum legisse κλειόμε

pro κλύομαι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καί μοι σκήπτρον ἔδον, δάφνης ἐρίθλης ὄζον
Δρέφασσαι θνητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσθμένα, πρὶτ' εὐντὰ
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polydo vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide Ὁρχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescriptit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsitan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. "H ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, Δημοαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciph. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μὲν τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δωτῆρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἑάων.* Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: *Ἐοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὥς ἀπὸ τοῦ ἑδν, τὸ ἰδίον.* GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affectus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαῦτα: ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάθην) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, *μὴ ποτε παραρρῦνῶμεν*, docet, id reddi non posse *persuadere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῆσθαι vel διαρρῦναι exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦνεν λάθην, i. e. *si quid in proëseos cursu per imprudentiam omisissum fuerit*, aliisq̃ue, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, oppositum τῷ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, ὀπποῖν τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρρήσῃς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET. Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat Aristoph. Νεφ. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat iraque alicui videri, forte, hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός & σκινδαλμοί; sed σκινδάλμων, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλμός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bifetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινες δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλαμος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praepōnatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, varicinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΛΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Oblopoëus, ad ipsum poemata qui retulit, poemate successus manifestante laborum. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

cad. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, vanus, inanis, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrūgatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Μίνωι a Polyido. SOLAN.

cad. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπιγμένος vero in W. & Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπιγνόμενος. SOLAN.

cad. l. 9. Ἀπόλλωτος ὄργῃς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim frequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

cad. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲν μάρτιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoëus: At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris. Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, ne igitur praeconium enuntiare cuncteris. In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, itaque omnino nos excipies. GRON.

cad. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin, me vatem dicat. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα· quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελ(μ)πανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδασκείη παρὰ Ἀκαρνάνων· καλέσθιν ἔπηναντικά, ὅπως τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpergendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγχε καὶ ἄκοντος τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commodè abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὃ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὃ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51 f. Item Long. Paft. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγγυητήν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπέσθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὸ δειῶ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegyptio & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: Quin & foecundas tibi conferat Africa messes. Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentarium navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, ἔπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, *sequere me, non tecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516, ὣς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπισθαι μετὰ τινός pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsin. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεδς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγουμένω τὸ πλοῖον) Benedictus, *navim circumagenti*. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, *per navigium circumcirca praeunte*? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισσευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισσευρμένον. Sine dubio ibi significat, *de imo pulmone tractam pituitam emoliri*; itaque hic etiam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam* refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi veller τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισσευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἑλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam *Ven.* edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyae. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam aiebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἐρσει κρωβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωναν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, & Meurs. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem vear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic oprime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωναν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

Lucian. Vol. VIII.

I i

etiam utcunque illustrant obscura fane Luciani verba, ἐν τοῖς ἴωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen definens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἷα γαῖης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzet. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλον, seu κροβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΑΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βύρσων τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pollucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς δέρεσι καὶ διαθέραι— πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) αἰτσοφίζοντο, βύρσας προσπλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadix & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαὶ, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel impositiones coriorum, ipsaeque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micylum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κροτάκων) Hic certe κροτάκες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennis, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce ceruchos vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἶαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ Schefferiana ostendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. Κάρια) C. Κάρυα: quod & adscripsit Vofsius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. SOLAN. Immo κάρυα sine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπύδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub. ad Char. Theophr. ГУЧЕТ. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχουμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, & in παρασεῖν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν eis, pro faceffere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Past. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὄμους τὴν ἀγρὰν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Nostrium infra Sympol. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαρβύλεως ἀπέρχομαι. Sed & σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συχοῖς, propterat puer &c. aliaque de περισσοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Haseaeus in nov. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Iac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ & nautis, sermocinetur, ut paret deinde. Iam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Parisinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνη) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praefereunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmaf. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) In vitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thef. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmaf. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῶρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucri.* SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γράφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγῆς) Salmuriensis, cetera enim ornamenta, *picturae, veli parasium flammæum*. Quid *παράσιον* Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγῆς. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἑταῖρον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consediſſe. Vide Polluc. l. 9. Macrobi. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & Σωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Meram. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscripsit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τριτηρῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρὰ σήμοις ac tutelis navium cogitari possit. REITA.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendoris coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequè adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic Ἰστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *velis minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Τορξειλεν*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσημω* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσειον) Hasaeus Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τὸ ἰστίον παράσειον, nec facile dici ἰστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἰστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσειον, docet legendum τὸ παράσειον, ἵστο μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hasaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl*, scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσειον, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hasaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσειῳ* s. *παράσειῳ* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasaei sententia edoctus sum. ἵστιον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσειῳ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρασείεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσειον, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut σνπάριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.* *ead. l. 7. Στροψεία*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video, SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἃν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναφαλάντιας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. τοῦ ἰστού) Sic legitur pro ἰστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cyprī promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cyprī occidentale, quod nunc Italīs nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris viderur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονίας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nora Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπιναθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέαν. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ἐ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσομεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσομεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσομεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσομεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id.

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δὲ δυσχεραίνει) Infra Philopat. c. 1, δυσχεραίνεις καὶ ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Eiiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρεὶ ἢ κουρᾷ) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. prae fixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopat. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ σιτημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγαῖν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἀ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non expecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil mutò, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τέλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, &, si omnino nihil; ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto lucra. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐρείω*. SOLAN. Οὐρίω rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, *οὐρίω ἀνέμω* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *ei*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅς γὰρ) *Ὅς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum ducō, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιεῖ legendum, ut *Ἰσθμῶ καὶ Πυθοῖ* c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. *καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι*. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, *Τοχ. 22* &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. *ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησομένους — ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν*; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & *Men. c. 2*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo *Ἐνοδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπὶ ῥέον) Subaudi κύμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilium initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιληψ.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumam. De morte Peregrini: αὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρέσω) Conf. Philops. c. 24 f. REITZ. ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ὑμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιθαρωδὸν) Amphion hic est, cuius historiam habes Ev. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Εν. Δ. IX.* & Philostr. in Herode p. 551, de statu Isthmi ab eo positus, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquabit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδου) Iubet Hesiodus *Εργ.* 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀρετῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκον forf. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In *Ox. Ms.* καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque *Mss.* Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adiicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, *Mss.* Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Forfan εὐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ — tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

cur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν καλεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέυρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidae vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinesius L. III Var. Lectt. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεὼ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτρονδόν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῦες quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὴν ἀπομάξης, subaudi χοίρικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοὶ ἀπὸ λεπτιῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῆ-
ραγῇ, πάντα οἷχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud i intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίτε; ὅτι, ὃ ἀρίστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίτε; ΑΥΚ. Ὅτι, ὃ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respue-
rem, sicubi invenirem. Sed possis & ἥδη coniicere, quod di-
ctantes ἴδ' pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elſner. Obſ. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, conſtans; ſed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etſi enim τό, τε cum ſeq. καὶ bene convenire videtur ad ſonum, non tamen annexum eſt τε ei verbo, cui debebat: ſic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoſcit Ox. Et ſane odioſum eſt. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Κοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quæ vox paulo inſolentior editori l. viſa eſt, adeoque χοίνικα re-poſuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione diſtantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quin-que m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἄρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἄρχων ἀριſτος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοίως) In omni-bus ſcriptum eſt ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Afini nempe, Arcadiae pecuaria Perſio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Perſane. GUYET. Sic eis τὸ πρεῖτον, optimo modo. Et ſic fere Aelian. IV, 4, eis τὸ σχῆμα τινός, vel eis ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιαγαγὼν — τὸ χεῖρε) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Briſſon. Perſic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Perſas eſſet, praetereunte rege, vidit hodiernos Perſas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus eſt Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἔλλως) Mirum ſane, in tot peregrinationibus equo nunquam uſum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: Duſoul, qui croit que tout ceci eſt dit ſérieuſement, s'étonne de ce que

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. Ὡς Ἀδείμαντος) In Mf. Reg. 2954. Ὡς Σάμιππε unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, Ὡς Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.
ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχρεαῖς) Sic edd. Κεγχρεαῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lenfio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαβάβωμεν) Corrige διαβάλλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσωμεν, l. διαπεράσσωμεν, l. διαπλεύσσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, captis civitatibus immunis, & praefectis ibidem facile relinquitis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente captis, praefectisque ibidem facile relinquitis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὁρεινῆς Κιλικίας, utraque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὁρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεῖς — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δέ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elsn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπεις, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκασίν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἀγῶ vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. Δ facile in A transit, post quod E sequens librarii ftilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΕΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα). Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγεργ.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀγατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ παρά τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsi. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρχῶ moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρχῶ. GESN.

ead. l. 10. Αἰ ἂν) Etsi aliquis sensus ineest vulgatae, conicio tamen αἰ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐξαστάδιος) Exira stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἐξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκαστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἐκασπονδος, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξστ—.

Lucian. Vol. VIII.

K k

In O vero & reliquis ἐκστ — neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. Ταινία λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. Νεὸς) Νεὸ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 λαγὼ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεὼ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. Ἐπὶ πλείστον) Glossema videtur τοῦ ὅτε μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγήν) Mutationem dederunt. Redde *decesum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὕπνος) Subaudi δρα, σκόπει, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut anulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & Φιλοφ. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὴν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pseudol. c. 6, ubi ἐν, οὔσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ὑπὲρ τὸν Τάκινθον) His utitur Iac. Elmer. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δείσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece sunt, inde eliciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δείσει με ταῦτα ἔχοντα). Conf. μηδὲν δέη ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δέη

Dial. Meretr. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δέματος, *commoratus est sine ulla necessitate*; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ira δέῃ & δέσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec habentem*. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δέῃ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἐν δέῃ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέήσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δέήσει & δέῃ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέήσειν χιλίων νεόν. Quod si quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθιμερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Mss. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἴνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιβέμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probō Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κρύζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetitur, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀεσιλίπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2; 15; significare cum Hesych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ. Bene monuit L. Wetstenius.

ead. l. 16. Ὑπνήμειον) Metaphora ab ovīs subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχεται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέησαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece-
rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ἅσται μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἁλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἁλῶας, commorarentur, adspirationem requirat, & apud Nostrium Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἁλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἁλῶ, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα de qua Theocr. in Thalyssus, quae sunt iidem Haloa, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph. II) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτὴν, τρυγῆσωμεν αὐτήν. L. BOS. Gallice plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὀχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δούσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλοῦσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθκας) Malim συνέθκας, aut συντέθει-
κας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λα-
χείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse viderur, & post συνεκάθεντες voculas duas interferuit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, inter-
dum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Ad-
de hic Alciph. l. Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι,
ibique Beryl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Step-
hanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς
poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Αἴν', quae-
so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορήξωμεν) Idem proverbium ap. Ari-
staenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica,
docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in
quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri
solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum Academia
de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι — γραῦν) Non opinor,
ista notare, aut bene verti ab utroque interprete; sed si quam
anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius pon-
deris est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetu-
lam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano
sumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεῦ, ταῦ-
τα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρησίμην) Ita distincte ex praecepto
Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superla-
tivo trinitissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁμῶς ἔτι) Vide notam nostram ad Mισθ. cap.
21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forfan ὑπακεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris *θύον*. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς Ῥόμβου σχῆμα μεμνημένου. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiicit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλά αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, *enixe*, ut apud sese maneret, *orante*. SOLAN.

ead. l. 8. Μίσθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον) Casp. Barthius putat legendum esse *θεῖον*, & *sulphur* capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον *Fl.* &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) *Per Cererem*. Hesych. ἰν κουροτρόφος ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριαί, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότον) Πότος ὁ, *compositio*: ποτὸς *potulentus*, *potabilis*: ποτὸν. τὸ, πόμα *potus*. GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροταίτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν μὲ τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgius labra*. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστούς ἐθλίβον) Plaut. Pseud. *Teneris labellis molles morfunculae Papillarum horridularum oppressiunculae*. Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi*. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνύκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκει-
τε δὲ πᾶν ὁμοίᾳ καὶ προσφύνης· καὶ ἐν χρόνῳ ὤθη αὐτὴ, καθά-
περ οἱ σφόδρα ἀνδράεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκακαρμένη) Au-
ctoris mentem minime percepit interpret in his verbis, quae
sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa au-*
tem incumbere similis & aequiparanda athletae alicui vehemen-
ter virili & robusto, & cute ad vivum detonsa. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πάλιν ὁμαία καὶ προσφύνης; quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πηνίκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iun-ge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνί-κην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πινίκην, ita Lexicogr. vi- cissim etiam afferunt πινίκα hoc sensu; sed & πηνίκη infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribi- tur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὁμοία) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2959. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: Et quaerendum unde, un- de foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia furripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέ- στρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectid., videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpreta- tur, & ὕσασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα- νὴς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo gene- re vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so- litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le- pidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγλήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les contes du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἠφαί- στια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar- rantur, nam (ut notum est) Ἠφαίστος saepe pro igne su- mitur: & erant Ἠφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἠφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no- bis imperciaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, & intelligere *domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae.* Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρήξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσωμαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) Ζῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέσσει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν νύκτι δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic δ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac *ceu putasti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Ἀ μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μαννὴ autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφόν. Νάννη μητρὸς ἀδελφῆ. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἡ ἰς κυρία mater notare videtur, & νάννας patrem, ut & ναννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρέκην κατὰ γούσα) Lanam trahens, unde tractum τολίπη. GL Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μῶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δάφνιδα scribendum videtur. GUYET, Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ Δάφνις vult formari, uti ἡ Δάφνις, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probō, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δάφνις minus frequentatum: sed solent illa mulierum in *is* esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θαίς, Βαρχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψεις) Μεταπέμψεις fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi δία. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν) Apophopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλῳ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλείον αὐτῆς, i. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Ἰμμο καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς αὐδὲν πρὸς τὸ εἶναι κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιούτων) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῃ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρραι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κύποις. αἶγα δὲ Πανδήμῃ, διὰ τὸ τοῦ ζῶον συγεταιστικὸν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρωτές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ἔτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, δὲ τὴν νόμμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὥς πλουτοδότειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφέρει, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανώσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ. post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse viderur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλούτοδότεραν) An Aphrodisien? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi Ὀνήσιοι, δάνοι. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν θεῶν) Ad oram Mss. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ἕρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὥς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἱ καὶ ὁμνίουσιν, γὰρ τὰ Σιών. BOURD. Cererem & Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶν, non, per Cererem & Proserpinam, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. ταῖν θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem Καλιάδος. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Arhen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mss. BOURD.

ead. l. 2. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαίρεας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαίρεαν. GUYET. Scilicet debebat coenam — dependere, dederat Micyll. Sed non abit inde Gefn. Neque video, quin ἔδειτο hic eodem redeat. Si enim indigebat (scil. his donis) ad coenam reddideris, vel simpliciter, indigebat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθόνας γὰρ) Subaudi οὗς δέδωκας, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi his pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Mf. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mf. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ὄφασμα ὃ περιβάλλοντο ἅτε Σέριτρον. Ταραντινὶς δὲ ἀκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφατέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσίεσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνάνια vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, aliis observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύκθισας cum μυκθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθυσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διψιδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτηρὶ & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνιδος Καίρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Καίρεάν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκνηται. Sic ad oram Mf. Reg. 2954. *

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Αἰῶς μοι) De hoc proverb. Erasμ. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνέι) Ἀποπνέτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Mf. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρον ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον ἐστὶ ἀ μάω, μάννῳ, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περὶέκτειρον) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciph. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent gènéreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes*. Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα διδάσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. Fl. quidem πείθοιντο habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδοχοι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ἄκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ἄκτωκαιδεκαέτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μὲν esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ discrete habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μὲν Δημόφ. Cui μὲν iterato subicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπαντα ἐποίησιν) De irritō conatū; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. τῶν πολέμων) Coniiceret forte πολεμίων; ut sit, cum quid ab hostibus reportastis spoliū. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensus sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes infidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνω τ' ἀργύριον ἀποστρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quicquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum potius dixisset. Sed de praesentii rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμεῖν. Leg. Aristae. Epitt. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θραῖκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾤδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾤδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾤδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοιρίτης) Sic Chronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλὴ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Taet. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huic convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τῖψος, a τῖβος, τῖβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβριος) Sic Fl. optime. In reliquis Τῖβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἥδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἰώρακα, πολὺς ἥδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae palaestra converterar, haec glossa Micylli addita: alias porticu, παιδικὴν enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταίνετον) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Mf. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισευρμένα) Mf. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ἄραισιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Mf. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλος) Forfan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permu-
tari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ient. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciphr. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἰ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, se burrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκνισται) In margine Mf. Cod. κέκνισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῇ) Intra urbem. V. Meurs. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inepta. GUYET. In ora Mf. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiaetae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἔχρην &c. d. l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ἵοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακνὸν) Conf. supra Tox. c. 17. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τὼν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, καὶ μαστὸν — ῥέδοις σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nōn nemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοί* virorum, *μαστοί* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζῶ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζούς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *Θηλὴ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *Θηλὴ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζούς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοί δὲ στέρνων ἡρέμα ποκυπτοντες ἢ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζούς — ἔκλειεν*. Rursum p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam sugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς ἀπὸ παραφαίνεται μαζός*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiā amantē: *ἐπεὶ καὶ τῶν μᾶζων προσήφατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ. c. 41*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκεις) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγκτός) Sic sola I. ed. optime. Reliquae *ἄγkotos*. V. 2. quae I. fere *κατὰ πόδα* sequitur, venustatem Lucian. Vol. VIII, L1

huius scripturae non assecuta, neglexit. Lege 'Αλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, five Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἤρασσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρω̃ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, caput eam rasisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρω̃ κεκαρμένοναι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνήκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖνα) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine appARENTE relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etsi frequentius οὐθεὶς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin & οὐθεὶς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paraf. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάρισση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Ms. σάρισσαι legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσσαι legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σαρίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμησα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *ἔσση*. non ut in plerisque scribitur *ἀπεειροτόμησα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δ'ύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54*; ac I. Elsner. ad *Div. Marc. XV, 38*, qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεϊμένους) Laudarus modo Elsn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53*, τοὺς κεϊμένους interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550*, *Eur. Rhes. 670*, & *Hesiod. II, pag. 66*. Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Δημιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem *φονεύε*, si per sequentia liceret; certe in *Fl. ὑπόσση* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὑπόσση* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, & *ὑπόσση* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσση) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἀριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔρρωσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυὺν ἔμπορον) *Thyna merce beatum*. HOR. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Ἰυναϊκεῖα* haec ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles*. In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου*. Dicuntur hi calcei etiam ἰφικρατῆρες. BOURD. Hesych. *Σικυῶνια ὑποδήματα, Ἰυναϊκεῖα, καὶ Ἰέλλια*. *Cic. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles*. MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοί) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσας notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμένα διαιρμένα καλάμφ, ἢ ὕεια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hesych. Βίκος στάμνος ὅτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραβαλίστιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιού) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philops. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducere, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequo ac in ceteris. Sed Γυθνιακὸν vult etiam Almelo. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγήμεν) Lege ἐτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκύρων) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamazione sic efferretur, quamvis Διόσκουρος aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκύρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκύρῳ, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκύρων, Navig. c. 9; Διοσκύροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσὼν, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡ Κοχλ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristateni; nam Aristatenus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφον, ἀναβαλλομένην τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πῶτε προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὴν ἱστίον. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic salietur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὐλεις) Ἡ αὐλεις dicitur, vel ἡ αὐλεις θύρα. Τὸ αὐλεις non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ *ibid.* Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεισαν legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter dictantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανώσαμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, *castra attigit*. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεισεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρεισπεσεῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαραι, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκφθεῖρου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθεῖρεται, abit ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Afin. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορὰ ἢν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περιμένον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous paye-rais à la monstre*. BOURD.

Pag. 271. l. 3. *Ψόφοι*) Alciph. II, 3, pag. 236., *συμβιούν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιαύτοις ψόφοις*, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsitan hic *ψόφους* praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare *ψόφοι* relatum ad *οὗτοι*, ut ipsi Thraiones dicantur *ψόφοι* esse, veluti & apud Alciph. de personis. dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem *λιμοδοξίαν* tam facere exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desuit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique *γενναίου Περεγρίνου* masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constar) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello *πρὸς ἀπαίδευτον* cap. 14., ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonaetis cap. 21, ubi haec leguntur: *Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμώντος αὐτῷ &c.* Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est: Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εις τὸν Περεργίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic afferenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicatur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helle Ponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. ferm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui *ad martyrium sponte ruere videbantur*, & qui *de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanæ artibus fuscitatum*, qui *invidiam Christianis faceret &c.* Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparer, epistolam esse *πραγματεῖαν* hanc. In Mf. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὡς δὲ δῆλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, *Hecataeum citans*. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mff. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mff. Reg. adscriptum

est: Ἐνταῦθα παρελθὼν ἕκοντὶ ὑπὲρ ἑστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκάπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter oii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περεγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian, in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat, Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primii opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα δεσπὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγὼνός ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικῷ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπειτ' ἀγίγονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυνῶς, ut & Lucianus in libello de Salratione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυμαστοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasum, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γενόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros *τραγωδοῦσι*: illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantissimi philosophi & poëtae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? *γυργάβος ἁήρων*. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὄψιμα. *Δες* prodatur. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.
ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχόας. FABER.

Pag 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam & soliditatem, quam arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit, *κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα*. Et in Pseudomanti, (c. 20) *ἰδιώτης καὶ κορύζης μαστὸς τὴν ρῖνα*. FABER. Quid proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, *ἐπαυσεὺς αὐτὸν τῆς κορύζης*. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrig. *δράματος*. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subiungit, *τὸν μὲν ποιητὴν οἶδα, & μοχ, ἐτραγώδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & sub finem libelli (c. 37) αὐθις ὀρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος*. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Δράμα*

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, in vitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741, ἀπῆλιν ἐλθόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur *μαρινὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἀξία μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasion vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν ταύτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβουάμενον χρὴ τὰ ὅτα καθίσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae*, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὄνματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωρίεις) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγετο*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὸν ὀγκυρὰν φλαβαφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρῶς Ἡράκλειος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactitabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τέλαντα) Ἐπιτραγῶδῃ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τέλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Δεῖ. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῶν κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κεῖται*. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciphr. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae seruiat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum eges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum exolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theageiem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluens* *verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; *εὐροία λόγων* apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *um magno conatu reliqua dicentem*. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: τὰυτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελῶς. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἄφεις αὐτὸν διαβήηνύμενον, ego *hincquens illum, qui se vociferatione rumpebat*. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. 1. 79: Ἀπωλόμην ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσωμεν Νέον παλαιῷ, τὴν τό δ' ἐξηντληκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alceste v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν αὖν. Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota Amst. editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est exhaustio, hoc infundo. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναίδων πῖθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πῖθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpretes, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditare verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Τιμοκλῆς vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia resfusa in neutiquam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἢ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὅτων, ὥστε βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem ex haustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόρβορον συναρνήσας, κατήντηλπσάς μου μηδέν σε δεῖνδν εἰργασμένον, (male in Salmurienfi hic εἰργασμένον excusum Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuliniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι ait enim illic, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξέηλυθας, εὐ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων, ac nē quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illi nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunucho cap. 2 ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integri conviviorum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiaetae Anonymo Homieri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλησεῖν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσσωρεύσειν, accumulaturum esse, quod ab Scholiaeta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξατλεῖν. Alibi εἰς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σιωπήα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Parasf. cap. 19. (ubi tamen FL. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad
quae Elfner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδασκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰθομένοις ἐπέχει
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἐτι αἰθομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειόθεν ἐκ κραδῖνος — FABER. Homer. II. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: lamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
stebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἀγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canonā
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam. Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἥδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenforum in adulterio. Τὸν μοιχοῦς ταῖς ραφανίσιν

ἥλαυνον κατὰ τὰς ἐδρας. Hefych. Huic supplicio infuper addit depilationem & cineris calidi asperfusionem Scholiaſt. Ariſtophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miſerum, malique fui, Quem atraſtis pedibus, patente porta* (hoc loco idem eſt ac πρωκτος) *Percurrent raphanique mugileſque.* Sed rem omnem optime deſcribit Ariſtophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc verſum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενος σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὕτω γάρ, αἶτ οὗτος &c. Neque enim vacat tranſcribere. Ceterum mihi obiter monendus eſt lector, verſum illum corruptum eſſe. Qui pote, inquires, cum ita planus ſit, ita facilis ſit? Atqui ita eſt. Nonne una ſyllaba modulum ſui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθεὶς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τριſχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τριſχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ πῶν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδναι, ubi interpres ſimpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pſeudologiſta cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτιſε, ſeptingentas & quinquaginta drachmas: & ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοſιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοſτὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀſίας) Vox ἀρμοſτῆς olim nomen fuit magiſtratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem deſierat uſus eius magiſtratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconſul a Latinis vocabatur magiſtratus, qui Roma miſſus Aſiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconſulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconſulem. Diodorus Siculus lib. XIII exiſtimavit, vocem eſſe Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιſτάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοſτὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαδε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱερῶσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit; B. πρ. α. 14, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpres harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco Διασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *Σκιστος* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero ab simile non est. *Συναγωγῆς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μένος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βιβλῶν) Hinc discite, quanta veneratione sacrorum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, &, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς δεῖν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγούντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδιηγούντο) Restitue ad fidem Mf. R. *ἡγοῦντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραφοι) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προεστῶτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

ruinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, *τῆς Ἐκκλησίας προστάται*, dicuntur. SOLAN. *ibid.* *τὸν μέγαν γοῦν*) Istaec vocula *γοῦν*, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτειν τὸν Χριστιανισμόν, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περειγρίνου βίῳ*, (melius dixisset *ἐν τῇ τοῦ Περειγρίνου τελευτῇ*) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius extet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula *γοῦν*, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula *γοῦν*. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis *γοῦν* usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (*Δυσ. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.*) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negorium autem facessere viderur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluisse calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particulā γοῦν commodè lectori revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφερόν ποι. τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μνησθε τοῦ δεσμίον, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet L. Elfn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίρουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin.

cap. 48. *Κινεῖν παιδευτὴν, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραῖδια, χάρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitiones excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inferuerunt, *Quod Christiana religio nulli ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Dianissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δείπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias, & am-
dapsiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post il-
lum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil
aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant:
coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intel-
ligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel
hoc uno argumento, quod mox subiungit, *καὶ ἱεροὶ λόγοι
αὐτῶν ἐλέγοντο*, *sacras ibi conceptiones habitas fuisse*. Notandus
hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus
scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino
ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De
Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si
simul observetur, oratorem illum Lucianum, seu Lucianum
ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe
cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri infimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδὲς μεταίτεϊ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιταῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Ἀγχοὶ ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes norant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἱκαλεῖτο) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *θειότερος*. FABER.

ibid. *Καιὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflatum. SOLAN.

ead. l. 2. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βουθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πάντων παραμυθεῖσαι Μεσσηνίου &c.* praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀμύχανον*). Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. *Γέντας, Δημόσιον*) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφειδούσι πάντων*) Illico enim nulli rei parant. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parant. Id *παιδαρίον ἕνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. *Πρόσδοξαι αὐτὴν μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο*) Corru-

prus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεπείκασι γὰρ &c. Cum haec scripsssem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrificiebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποιήσατο. GUYET. 'Εποιήσατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποιήσαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπείκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma: GUYET. Christianos huculque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem idea contempsisse*. Non id agam sanè nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. 'Εχόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόσιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. 'Εχόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviores philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahuri; verum reperi etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scribere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum patrem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. Επειτα) Quemnam voluerit primum Christianorum legislatorem esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim Mosem sive Christum innuere voluerit, quos solos legislatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim pro fratribus habendos eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. Ο νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀσκολοπισμένου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo - Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis infectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Κοινὰ ἡγούνται) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγούνται, *vana & futilia esse existimant*. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de *filio novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumenti

affluere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis assequor: nihil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Missio namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit iam, omnia *contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA* habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut incitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & communia putant, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praefererent, auctores fuerunt. V. Act. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα sed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, & βάσκ' ἰθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλεύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tu neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Verte: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris*. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεῦσι quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγγανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγγανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσειεν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abusi queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχαίνων scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Enfeb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex Ms.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανῶν πόλιν) Στέφανος Πάριον, πόλιν ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἔθνικόν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae & Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum milia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Helleponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκῶμα δὲ ἦδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χροῦ κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενεῖω βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκῶμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκῶμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομῶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. § 16, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, inde interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi factitarunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elsner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξόδια τοὺς Χριστ. ἔχον) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit L. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nyrp. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνας βιούντας leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶνν. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἀκείνους (ἄφθν γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe fuggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ededit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόβυτα, αὐτ αἶμα, αὐτ πνικτόν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuissent Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonaëdis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρόμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίβμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Trianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὕψους δαίμονωντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὕψους de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis allequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui *pellice laena utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Mf. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔθει παραδεδόσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fictus apolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Papii. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diff. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πράττατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πράττατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, fuscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοία) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελανεῖν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ &c. hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) accessisse, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac re adaequabat Musonios, Dionas &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ οὐ σπασσανδς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτδ scribing. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Νερ. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίῳ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exfulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Ad omnem

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπικολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Τῶς ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum refert, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταστῆρα ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τοῦ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τῶ. GUYET. Τοῦ τοῦ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκλήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torreat se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imposeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, & en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χανόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξέως quidem usurpant de tempore, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nep. cap. 5. Sed & quid ὀξεῖα ἡδονὴ sibi velit Ἔρωτ. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. c. 25, ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπανμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsitan quia & dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. vehemens, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. fatis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ θάπτεται ὁ σίον) Iridem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse viro-
rum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. τίς ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσούτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέθηκεν αὐτῷ) Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inexplebili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: Tantus ei gloriae amor

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίαν illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptorum tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Et si κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρᾶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξαοδ') Ἀν δέξαοδ'; placet. GUYET. Δέξαοδ' ἂν) Εὐξαοδ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξαοδ', ego B. 2. secutus δέξαοδε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξαοδ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξαοδ' s. εὐξαοδε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgariis quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαοδε, ut modo βούλοισδε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιδόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem; ut aiunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

felio; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quicquam est omnium, qui istuc ἀπίνοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Mf. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παρ-ευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendam versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκύνων. GUYET. Συκύνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Veip. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, & quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός: inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per. apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμαῖνες — Κάλανον καόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμαῖνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δρακ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνους γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus, *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδεύφα sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυφάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάζσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, *Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat &c.* quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα κατοικταί, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti & corporis habitu servato;* quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἅλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset.* Benedictus: *at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset.* Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam patiuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro *ut aiunt*, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, *illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse.* Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, *ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 17. Φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum *ἐκτρέφαντες*. FABER. Ἐντρέφαντες) I. e. immutantes. An *ἐκτρέφαντες* legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim *ἐκτρέφαντες*, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἔμπε-

ὅδῳ οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvī, ut intelligatur, *quid magni scil. est*, veluti τί θαῦμα; *quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνέησσεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsilendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliuntur ipsum & semiuustum*. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuustus quoque (αὐτ., quin vel semiuustus) ex igne sit resiliuntur*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέησσεσθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliuntur. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέησσεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέησσεσθαι, reponendum μεταναπνέησσεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Δὴ ἀναπνέησσεσθαι. GUYET. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Μισθ. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) *Mutatum iri*. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὴν) *Lege ἡμῖν*. GUYET. Nihil muto: nam disiunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἡ μὴν, modo iunctim ἡμιν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ἄξυτόνως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *ἀμὴν* derivant, exempla quoque τοῦ ἡ μὴν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I. 57, Ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσι, recte edd. licet Seber. *ἡμὴν* indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impressi. *H. & P.* ἀποθά-
νει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius : hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὺς ἐτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύ-
ναι ἀψ' λαῶν ἐς ὅμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μὴ τις μοι ἀνα-
δύη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ, ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῶν
ἀναποδίσσαι, εἰτουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσσαι
seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, *con-*
silium mutare. Ceterum interpolator corripit interpretem, qui
sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat
itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὲ) Τὸ γέλοιον est in hac particu-
la δὲ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνι-
κῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores
nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud
Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud
veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas
ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi ere-*
ctum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυ-
σοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus, fore*
ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita
tritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre.
Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται
τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, *Senatui*
populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timo-
ni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fe-*
cimus. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmo-*
ream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam periti-
am aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα su-
mi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὄνματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καυτηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inusitam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quae de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non eversa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum Δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide 'Αλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitionis homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercefferint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκεις) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππῶσιν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transtulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi contiguata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habitu-ro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ζ' ῥαψωδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν πίνοντά περ ἔμπης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. II. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαι) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσι οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iens. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τοῦτ' ἐμὲν οὐ σοι. At vix mihi persuadeo, vulgarissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τῷ hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. acceperit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὅπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθόδομος & προαὶς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προαῖς καὶ τοῖς ὁπισθόδομοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βούς τὴν ὁπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER, I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantiam (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen*? Verum quidem est, ἀγὼν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Poluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δείγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἐνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία ταύτην ὁνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἡλείοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco convenient, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ κηρύσαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisse. Iulius Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίᾳσι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκὼν τις ἢ αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκι τὸ δ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἄγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὃς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἁγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματα ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἁγῶν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola coniectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec habet: σιγνησοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ. Unde coniecī, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

tavit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonaste, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, λέγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλων ταμίας, Καίρως δὲ καλεῖ μνηκέτι μέλλειν; GRON. Ὅπισθόδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Luciani principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατέπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praeconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictum est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrium Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τύπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc *audivi*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δεσπόμιστα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. χρυσοῦ βίβη) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἵθερι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσσεσθαι τῷ πυρὶ) Nec cum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permitturos unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδωγμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mf. R. δεδωγμένα, πάντῃ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mf. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) Hac poëna exagitantur. Interp. Sed vertendum fuit, hac Furia exagitantur. Ποιῇ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐρινυῖ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iunio-rem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) Noctem praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ: sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, promisitque diem. Apud Cicero-rem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destina- vit. FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλού-

μενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ δᾶσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπία & Ἀρπίνα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπινα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, f. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praediceretur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, f. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ δάμνοι βαθεῖται, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δᾶδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallem: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^{um} lunaris mensis diem coepae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille *Patranus*, interp. Stephanus; seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατράνους non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut ulur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστι ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, J. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖς καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὦ παιρῶτα γῇ θεοῖτ' ἐγχεῖρι Δέξασθέ μ' εὐτυχῶντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὦ πατρῶν δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθην) Περισχέθην a περιέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatius, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχῆθαι possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quales, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνδρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, & , (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἐταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos &c. Aristophanes κέκομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλεῖθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profiretur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GĒSN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ὃ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab: Aesop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρις ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncopa ab αἰσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ. Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντες ἐκ τοῦ νεδ, Exfluierunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκω, adeoque hic aprius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Mf. cum alii quodque ἦσαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτους γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

cau. l. 15. ἦξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amsl.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἰσσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες & Nep. c. 3; quin Δραπ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, οἰορ. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξέχ' ὃ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — εὐθεὺς πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπασάσθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutarve, insolentior videtur; tamen προσανίσχων aequè hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admirterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogὰ προσαναπίπτω & similia obvìa. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χάρις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, studitus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Arthanaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὃν οἶος ἦν, ἀλλὰ δὲ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπνευκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περιανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατροῦ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *lucatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Φιλὰ ἀν' ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη) Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponēbam. Interpolator. Ubi, quis rirum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & diserte interpres: *illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. s. Pseudom. vocabat παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γυψ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgaris, quam aquilam emitit in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γιν; Facit ea res πρὸς τὸ σέμνον, novaeque apotheosis magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Arhenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματρι Doricum, τῷ, ὃ Δῆμπτρι, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ᾧ Δήμητες, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικῶς, τὸ, ᾧ Δάματες, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἀλφά. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος: sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπτάφων στοᾶ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοησαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς Ἥχους ἢ φωνῇ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλεον ἔτι ἀποδίδεται p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπία στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνω) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηγῆσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, pauca quaedam ἐπιτραγωδῆσαι: inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est humanum genus avidum auricularum, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendacium illud deridendis istis fungis asperferam &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶντων, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνθρώπων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi conicere licere, dein cogitabam; cumque conjecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶντα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, quî τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγέλασθαι etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλασθαι ἀνθρώπων ἅντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarem. REITZ. *ibid.*

ead. L. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χειλιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnus ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χειλιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκταφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. L. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χειλιδόνας reponit. SOLAN.

ead. L. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἀπὸ τοῦ Θεῶ, p. 73. Τὸ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρώας) Νέφυλλινου εἰκόνας ἔχειν, ὅς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπιστοαλένας) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νεπεροδρόμους, quos cum Θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de Θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παλαιώσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuius ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων προσβευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκον. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδιὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot usquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γνόφου καταβάντος καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνός, quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φρόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείπει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Nepō Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forſan καί γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Ob-sopoeus, ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies con-spexi. GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si au-doritas accederet; nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὴν ἐντὸς ἁπαλῶν τευχῶν γέγονται; item Philop. cap. 22, Παρασι. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi par-ticulam, periculosum est; verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. II E, 150, τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γάρων ἐκρίνατ' ὄνειρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. atque Eu-stathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, inter-pretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἑώρων τὸ ἄσδμα ἐν ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. τῷ δακτύλῳ) τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημοκρίτος) Huius loci venusta-tem corruptit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisset. Inter-pres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisset? Sen-sus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censen-tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρω-πισκου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut dice-ret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. πόθεν εἶχεν ἐκείνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΙΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; siue stilum, siue rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 1.* quae Ἀπόλλωνος, Ζηνὸς &c. Latina adscivi ex *P.* Inscripção enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμαίων) Corrige ὀπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, *affo*. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola *V. 2.* ut *Men. c. 14, Ἰστ. B, c. 29, Κρον. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλῖδα) *Fœditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi *maculam* finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi *Mf.* sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσόν) *Αν ἐμπεσόντ' εἰς;* &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iov. Conf. c. 7 f.* οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall. cap. 26, ἔμοι — ἀμάξαι ἐντεμόντα.* *Ibid. c. 4, ἡσέβηναι φαγόντα.* *Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε.* Et *Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέναν τοῦ πυρὸς.* *Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά.* Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellectu, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusc. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνη τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst. ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοιμῶς εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενήσθαι*. At in his Polybii, nominat: personae praecedat, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, & frustra improbane Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακοῦργοί τινες improbat Iensius, per se, sed εἰς pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φησὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβεργμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, σῶσαι δεήσει χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ἐνείρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἷονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & Elsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθὸ φαίνεσθαι & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰσπᾶς μὲν ἄξιον, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τόδε μέντοι προσυκρινήσας — πρήσσειν, pro προσυκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶνος γὰρ ὠκύς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐρρῶσθαι, pro χυθέντα: in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemissi. potest esse relatio; aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥθη δὲ μὲν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. ἐὰν δὲ οἱ δήμαρχοι μὴ συμφανῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀπὸ μέσον κοίμενον: ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. ἤλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspireretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspiratio-nem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχήν de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διονῖκος ἐπιμελεῖτο: de quo paulo ante dixerat, ἀπεσπασμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰάσις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰάσις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου: & v. 22, ἔσται δὲ ἰάσις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις. L. Bos.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28: REITZ.

Pag. 311. l. 7. ἤξα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὁρήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iensf. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰργάσθαι in aor. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Mf. R. 3011.

ead. l. 12. Τῷ ζυγῷ) Αἶρειν ζυγὸν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς ἑαυτὴν) Erudita & verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. supra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόντων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νοχραίοις) Quanam ista gens? Quid si Arachosios reponas? SOLAN. Νυσσαίοις coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipse sedentis habitus arque situs, ut κατὰ κλισίαν supra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ἄλλῳ ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipsam sedem, s. id, in quo sederur, notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi Waffius, synonymon esse καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἑδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥ τε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γονομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ἐπισθῆδομον) Ne cui forte Scholiastae auditoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomio, sed de postico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίαν) Quinam ibi philosophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiastes, de opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honestiores discipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρε; sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephesius ille Heraclitus est, Abderitanus Democritus, quem & Milesium quidam tradidit. V. Diog. Laërt. In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. 'Εξ 'Αβδ'ήρων) Hic omisſum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur: Sed non vidit editor, deſſe hic 'Αβδ'ήρων, cuius Scholium eſt ἐξ 'Αβδ'ήρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. 'Αν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιὰν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὥστ'· ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vet. GUYET.
Nihil varietatis in vet. libris invenio, nec deſidero. Οἱ δὲ
enim non ſemel ſic πλεονάζει vel ἐπανόδω inſervit. Vid. Aſin.
cap. 30 ſub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὅς
δ'εόν — κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μὴρῶν ἐταμα. Herodian. II,
c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον
ἐπικροίτησαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πρᾶττόμενων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. *Οφελον) *Οφελον Th. Mag. Noſterque ὡς
ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentif-
ſime, prima correpta, ſive poteſtate interiectionis, ſive aug-
mento verbi ὄφελω abiecto dicas, perinde erit; ſed quia re
vera eſt aor. 2. verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam
ſcribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demoſth. παθόν-
των, ἃ μὴ πρὶ' ὄφελου, aliaque ita ſcripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutaviſſim. REITZ.

ead. l. 14. 'Εμῖναι ſτρ.) Filer de la xtrame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχναι δὲ γλιſχραι) I. e. tenues, leiſinae, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. 'Αγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Trag-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. 'Αμαθίαν) Vid. ſupra Pnt. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἡμῖν) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τον ἐν τῇ Κύμῃ ὄκον) Vid. ſupra 'Αναβ. c. 37, ubi
eandem fabulam tangit, uti & 'Αποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. 'Εβέλης) Praeunte Mf. Regio 3011. iam
emendaviſſimus, quod vulgo perperam legebatur ἐβέλοις. Sic
mox ante ἂν → ζῆτης.

ead. l. 16. 'Εμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. 'Ρα-
διουργίας haec afferens, πᾶσα omittit, (ſaltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, ſi quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἢ reſtitutum. Οἶον, quod ſequitur, ex FL
eſt, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta Fl. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic ſcribi ſatius eſt, quam quod in
omnibus impreſſis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνοις) Sic iam emendare iufferat ad *Per. c. 16 T. Faber*, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνοις. SOLAN. *Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἢν. REITZ. Ἀφθόνοις Mf. Reg. 3011. teste cl. Bel. de Ball.*

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἔσσειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Man-
na cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesque apud hunc (ut
Kron. c. 7) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνος τε δόγμα) *Plat. Πολ. V. pag. 459 E.*
SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γναυτίδην — Στρουθίαν) Insignium assen-
tatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμνησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ἔβολους — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud
Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δακτύλοι τοιοῦτοι ὄντες οὐκ ἀκόλους,
ἀλλ' ἀκόλας τε καὶ λέβητας αἰτῶσιν. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occur-
rit, quam initio putaram ad *Hermot. c. 9*; sed conf. ad *Ica-
rom. c. 4*, ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic. V, c. 20*, πλού-
τους μεγάλους ἡθροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλούσειν) Corrupta vox, pro qua forte repo-
nendum πλουτῆσιν, vel pro τασούταν, legendum τὴν ναῦν.
SOLAN. Πλουτήσσειν legend. videtur. Guyet. Parum abest,
quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & ali-
quis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνεχίας) *Vicos.* GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi *διὰ.* GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηλεόπης) *Homer. Od. B, 94.* SOLAN.

*Pag. 323. l. 1. Ὅτι δὲ οὐ γὰρ ἐγὼ ἐξυφάνω, τοῦτο ἐν ἀκα-
ρεῖ αὐτῇ ἀναλύεται*) *Opinor, Lucianum scripsisse τοσούτο.*
Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δεξιῇ) Displicet utrumque: nam
& παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δεξιῇ dictum
oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Τροπενταμέναν) Ita solet praeteritum πέ-
πταμαι προ πεπτάμαι formari *Homero*; vid. *Il. Φ, 531*,
ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεωγμένας,
& saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra di-
xerit de eadem hac urbe, καὶ τῆς λίφου τρεῖς πᾶν καλοῦς
ἀνεστῆναι, non est difficile divinaré, de qua urbe loqua-
tur: nimirum de *Philippopoli*, quae & *Trimontium*, & an-

rea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hef. c. 8. Infra Conyiv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Κτήσαντας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῶ κακαριμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. d. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commodè intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, ἐς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπεταὶ γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & , ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiciendum, suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσομαι δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Perēgrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήρει vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philostetum*, *Polytetum*, *Euclemona*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. § pr. f. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui ramen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diss. § ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitiiis opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰς τοὺς δὲ* (non *δὲ*) inquit: *Statim scietis, καὶ ὑμεῖς*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peri, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, EP. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσθε ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίας) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοῖδoron) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοῖδoron subiungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῇ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῇ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῇ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ
Lucian. Vol. VIII, P p

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, & inter ε, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in *Basf.* Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi ὁ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κουρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntians fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός; talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, & sic omissae, ut paulo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. *Basf.* 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὐτή.

ibid. Ἄπαντας ἀνευρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνήσιν γὰρ ὥς φησιν αὐτῇ) Ἀν ξυνήσιν, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Acus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα, Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδῶν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac Fl. & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam seruo. Ac nihil interesse, quidquid differēntiae statuant alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e. media tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενεσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, eiectio ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quae? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Qd. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδέξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχέως. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰρή) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostrophē neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hdm. B, 202, legitur Οὔτε πὸτ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κολοιῶν sustuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum-nebulonem versus, quos cantilat, Homericus. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, & convicia HomERICA meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθι κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus prae-ter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπισθεν, & μέσθι. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. *Θ.* 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσθι δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπτεύουσα πῦρὸς μένος αἰθομένοιο. SOLAN. Homer. *Il. Z.* 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσθι δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνός) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβερου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΤΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΤΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρδς ὦν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμύσσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμα-τα scripserat, ad quod alludebat κρεμύσσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάθρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquetur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebularum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἶς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλλης, πτος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut conii adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lystr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, τὸν φάλλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλλητα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρρερότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἶς. Supereſt, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δὲ αὐθὶς ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myrornus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοῦναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes.* Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene responderet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

598 ANNOTATIONES IN FUGITIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicor, scriptum fuisse τὸν πρακτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad Mισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πῖτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus pasculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
